

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI:—“ If the hon. Member wants a classified list of these 11 officers to whom I had referred, I would request him to give me notice.”

SRI R. SIDDANNA GOWD :—“ Will the Hon. Chief Minister be pleased to state whether these officers who had been punished and whose integrity had been questioned and suspected would be removed from responsible posts and given less important posts? ”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI:—"Government believe that we should not judge people before trial, and as far as possible in executive posts punishments are imposed in serious cases where there is sufficient evidence; in cases where it is doubtful the benefit of the doubt is given to the officers as to all other persons charged in such proceedings."

SRI K. VINAYAKAM:—“ Will the Government consider the desirability of publishing these cases in the interests of the public in the official journal of the Government of Madras, viz., ‘ Madras Information ’ ? ”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI:—"Sir, the net results of these cases are published in the daily press. The 'Madras Information' is not so widely read as the daily press."

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS—*cont.*

MR. SPEAKER:—“The hon. Member Sri Madanagopal may continue his speech.”

SRI VAVILALA GOPALAKRISHNAIAH:—“On a point of information, అధ్యక్షా, నేను మీకు ఇచ్చిన adjournment motion మీద మీ రూలింగు యివ్వాలని యింటానుంచి చెప్పారు. ఆవిషయము మీకు జ్ఞాపకము చేస్తున్నాను.”

MR. SPEAKER:—"I have disallowed a number of adjournment motions standing in the hon. Member's name in my Chamber. The hon. Member wants to have a ruling from me at this moment whether he can publish his adjournment motions in the papers. He is at liberty to do so but at the same time he must also publish the reasons why I have disallowed those motions."

* **SRI V. MADANAGOPAL** :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே ! 8-50
 நேற்றையதினம் கடுமையான வறட்சியின் காரணமாக தமிழ்நாடு முழுவதும் 8.10.
 இன்று பஞ்சத்தில் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்ற விஷயத்தையும்,
 அதனால் பெரிதும் உற்பத்தி பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற விஷயத்தையும்
 சிறு விவசாயிகளும், மத்தியதரவிவசாய வகுப்பாரும் இன்றையதினம்
 சொல்லொந்து கஷ்டத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்
 பதையும் குறிப்பிட்டேன். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் இருக்கின்ற நிலீல்
 லாத விவசாய தொழிலாளர் குடும்பங்கள் பிழைப்புக்கு வழியில்லாமல்
 பெண்ணு பிள்ளைகளுடன் ஊரை விட்டு ஊர் சென்றுகொண்டிருக்கிறார்கள்.
 கிராமநாதிரங்கனிலுள்ள ஏரிகுளங்களில் குடிப்பதற்குக் கூட தண்ணீர்

[Sri V. Madanagopal] [11th March 1953]

இல்லாமல் இன்றையதினம் மக்கள் தவிக்கிறார்கள். படித்தவர்களின் மத்தியில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் தாண்டவமாடுவது ஒரு புறம் இருக்க, கிராமங்களிலுள்ள தொழிலாளர்களுக்கு எவ்வித வேலையும் இல்லாமல் ஊர் விட்டு ஊர், ஜில்லாவிட்டு ஜில்லாவாகப் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். உதாரணமாக இன்றையதினம் மதுரை ஜில்லாவிலுள்ள வேடசந்தூர் சப் தாலுகாவைச் சேர்ந்த கருக்காம்பட்டி என்ற ஊரில் 60 வீடுகள் இருக்கின்றன. அங்கே மொத்தம் 320 ஜனங்கள் இருக்கிறார்கள். அதில் 160 பேர்களுக்கு மேல் ஊரில் பிழைக்கும் வழியில்லாமல் பெல்லாரியை நோக்கிச் சென்றார்கள். போன இடத்தில் 2 பெரியவர்களும், 10 குழந்தைகளும் இறந்துவிட்டார்கள். வரும் வழியில் குந்தக்கல்லில் இறந்துபோனவரின் சடலத்தை கூட அடக்கம் செய்ய வழியின்றி துணியைப் போட்டு மூடிவிட்டு வந்திருக்கிறார்கள். இதுமாதிரி இன்றையதினம் பஞ்சத்தால் இறந்து போயோர்களின் எண்ணிக்கை ஒன்றிரண்டு அல்ல. ஒரு கிராமத்தில் மட்டுமல்ல, இந்நிலையில் நூற்றுக்கணக்கான கிராமங்களிலிருந்து இன்றையதினம் வேலையில்லாமல் விவசாயிகள் வெளியே சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தக் குரூமான நிகழ்ச்சி எல்லா கிராமங்களிலும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு கிராமத்திலிருந்தும் இவ்வாறு வேலையில்லாதவர்கள் வெளியேறுவதால்தான் இன்றையதினம் நகரங்களிலும் பல பிரச்சனைகள் உண்டாகியிருக்கின்றன. போக்குவரத்து, நெசவுத்தொழில், சுரட்டு, பீடித் தொழில், தோல் தொழில் போன்ற எல்லாத் தொழில்களும் இன்றையதினம் சீர்குலைந்து வருகின்றது. வியாபாரம் பூரண நெருக்கடியில் சிக்கியுள்ளது. இவைகளால் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் அதிகரித்திருக்கின்றன. குறிப்பாக இன்றையதினம் கைத்தொழிலாளர்களுடைய பிரச்சனை மிகவும் மோசமாக இருக்கின்றன. சர்க்கார் அவர்களுக்கு எந்த வகையில் நிவாரணம் அளிக்கவேண்டுமென்று எண்ணினாலும் கூட உண்மையாக அவர்களுக்கு நிவாரணம் ஏற்படாததின் காரணம் என்னவென்று நாம் ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். அதாவது கை நெசவுத் துணியை வாங்கி எடுத்திவந்தவர்கள் சுமார் 80% பேர்களை கொண்ட விவசாயிகள் தான். அவர்களுடைய நிலைமை இன்றையதினம் சாப்பாட்டிற்கே வழியின்றி இருப்பதால், நெசவாளர்களின் துணியை அவர்களால் வாங்கமுடியவில்லை. இந்த அடிப்படை காரணத்தாலேயே நெசவுத் தொழில் சீரழிகிறது. இவ்விதம் எந்தத் தொழிலை எடுத்துக் கொண்டாலும் அந்தத் தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களின் நிலைமை சீர் அழிந்து கொண்டுவரும் பொழுது கனம் கவர்னர் அவர்களுடைய பிரசங்கத்தில் அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு தேவையான நிவாரணம் அளித்துக்கொண்டு வருவதுகூடச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எப்படிப்பட்ட நிவாரணம் அளிக்கப்பட்டு வருகின்றது என்பதை நான் இங்கு எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். திண்டுக்கல் தாலுக்காவில் உள்ள எரியோடு பிரிக்காவில் சுமார் ஒரு லக்ஷம் மக்கள் இருக்கிறார்கள். அந்த பிரிக்காவில் நிவாரணவேலையாக 1,350-ரூபாய் செலவில் ஒரு கம்மாய் ரிப்பேர் செய்ய நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு லக்ஷம் மக்களுள்ள பிரிக்காவில் சுமார் 90% கிணறுகளில் தண்ணீர் கிடையாது. அதனால் அவர்கள் குடிப்பதற்கு கூட தண்ணீர் வசதியின்றி தவிக்கிறார்கள். சர்க்காருக்கும், அது சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கும் மக்கள் எழுதியிருக்கிற மனுக்கள் விடுத்திருக்கிற அறிக்கைகள் கணக்கு வழக்கில்லை. இதை கவனிக்க, வேடசந்தூரில் ஸ்பெஷல் வெல் ஓவர்ஸியர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவருக்கு ஆபீஸ் ப்யூன், கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கடந்த ஒரு வருஷ காலத்தில் மட்டும் அவர்களுடைய சம்பளத்திற்காகச் சர்க்கார் 2,500 ரூபாய்க்கு மேல் செலவு செய்திருக்கும். இருந்தாலும் அந்த பிரிக்காவின் நன்மையை உத்தேசித்து அந்த டிப்பார்ட்மெண்ட் செய்திருக்கும் வேலை என்னவென்று கேட்டால் அந்த பிரிக்காவில் ஒரே ஒரு கிணறு வெட்டியிருக்கிறார்கள். அவ்வளவு தான். இதை ஒரு பெரிய நிவாரணமாக சர்க்கார் கருதுகின்றனரா?

“அடுத்தபடியாக விவசாயிகளுக்குக் கடன் உதவி அளிப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. திண்டுக்கல் தாலுக்காவிற்கு ஒரு லக்ஷத்து, இருபத் தெட்டாயிரம் ரூபாய்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இதில் இன்னும் 50 ஆயிரம் ரூபாய்கள் கூட கொடுக்கப்படவில்லை. முழு தொகையையும் கொடுத்தால் 256 பேருக்கு கடன் கிடைக்கும். கடன் கொடுக்கும் விஷயம் இப்படியிருக்கிறது.

11th March 1958] [Sri V. Madanagopal]

“ஆஸ்பத்திரி வசதிகளை எடுத்துக் கொண்டால் வேடசந்தார என்பது மூன்று லக்ஷம் மக்கள் ஜனத்தொகையையுடைய இடம். அந்தப் பிரதேசத்திற்கு ஒரு ஒரு ஆஸ்பத்திரி இருந்தது. 1952-ம் வருஷ ஆரம்பத்தில் அந்த ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து டாக்டர் மாற்றப்பட்டார். அதிலிருந்து இன்று வரை வேறு டாக்டர் யாரையுமே போடவில்லை. ஜில்லா போர்டு பிரஸிடெண்டுக்கு எழுதினால், ‘எங்களுக்குத் தகுதியான டாக்டர்கள் கிடைக்கவில்லை. டாக்டர்கள் என்றால் எம்.பி.பி.எஸ். படித்திருக்க வேண்டும். உங்கள் கம் யூனிஸ்டு கட்சியில் யாராவது டாக்டர்கள் இருந்தால் சொல்லுங்கள். நாங்கள் தருகின்ற நூறு ரூபாய்க்கும் குறைவான சம்பளத்தை வாங்கிக் கொண்டு அந்த ஆஸ்பத்திரியில் வேலை செய்யட்டும்,’ என்பதாக எங்களுக்கு பதில் எழுதியிருக்கிறார்கள். இவ்வாறுதான் நோயாளிகளுக்கு ஆஸ்பத்திரிகள் மூலமாக நிவாரணம் அளிக்கப்படுகின்றன.

“அடுத்தபடியாக தாலுகாவில் கை நெசவுத் தொழிலாளர்களுக்காக, திண்டுக்கல், சின்னாள்பட்டியில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கஞ்சித் தொட்டிகளும் இன்றையதினம் மூடப்பட்டு விட்டன. இவைகள் கடுமையான பஞ்சம் நிலவியிருந்த காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இன்றையதினம் பஞ்சம் உடனடியாக மறைந்துவிட்டது என்ற காரணத்தாலோ என்னவோ அதை மூடிவிட்டார்கள். ஆனால் பஞ்சம் நிலவுகின்றது என்பதை எல்லா மந்திரிகளும் ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்கள். இதையெல்லாம் நான் எடுத்துச்சொன்னால் அரசாங்கத்திடம் போதுமானபணம் இல்லையே. எப்படி இவைகள் எல்லாவற்றையும் நிர்வகிக்க முடியும்? பணத்திற்கு ஏதாவது வழி சொல்லுங்கள் என்று கேட்பார்கள். ஆலோசனை செய்து பிடிக்க புது வரித் திட்டங்களை உடனடியாக சர்க்கார் ஆலோசனை செய்ய முயற்சிக்கும். இன்றையதினம் மக்கள் படுக்கைத் தலில் எந்தப் புது வரிக்கொள்கையையும் அவர்கள் ஆதரிக்கபோவதில்லை. ஆகையால் புது வரி போடும் பிரச்சினையைக் கைவிட்டு வேறு வழியில் தான் பணம் அடைவதற்கு வழிகண்டுபிடிக்கவேண்டும். பணத்திற்குப் பாதை உண்டென்றால் அது என்ன பாதை என்று என்னைக் கேட்டால் நான் சொல்லுகிறேன். மதரை ஹார்வி மில் இருக்கின்றதே, அவர்கள் போட்ட மூலதனம் ஒரு கோடி ரூபாய் தான். ஆனால் இன்றையதினம் அவர்களின் இந்தவருட லாபம் 49 லக்ஷ ரூபாய். சேமிப்பு நிதியாக அவர்கள் ஒதுக்கி வைத்திருப்பது 5 கோடி ரூபாய்கள். அப்படியிருக்கும்பொழுது அந்தப் பெரிய மில்களைப் போன்ற மில்களில் முதலீடு செய்த முதலாளிகளுக்கு 64% வட்டி எடுத்துக் கொள்ளச் செய்துவிட்டு பாக்கிப் பணத்தை சர்க்கார் ஏன் எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது? சமூகத்தினுடைய நன்மையைக் குறித்து, மக்களின் நன்மையைக் குறித்து, ஏன் இதைச் செய்யக் கூடாது? இதைச் செய்யாமல் பின்னூர் பணம் தேவை என்றால் என்ன செய்வது. இம்மாதிரி யோசனை சொன்னவர்களுக்கு இது சட்டத்தை மீறிய செய்கை என்று பதில் சொல்லப்படும். சட்டம் மனிதர்களுக்காக மனிதர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டது? அல்லது மனிதர்கள் எப்பொழுதும் சட்டத்திற்கு அடிபணிந்து கொண்டு அக் கிரமத்தை அனுமதித்துக் கொண்டிருப்பதா? இந்த முறையில் அரசாங்கம் துணிந்து பணியாற்ற முன் வந்தால் மத்திய அரசாங்கத்தினிடம் தட்டுப் பிச்சையாசகத்திற்குப் போக வேண்டியதவசியம் ஏற்படுமாயென்பதை நாம் பார்க்க வேண்டும். இதைப் போன்றே காப்பி, தேயிலைத் தோட்டங்களுக்கு அதிக வரி விதிக்கலாம். இந்த சர்க்கார் ஏழை விவசாயிகளின் நிலைமையைக் கவனிக்காமல், ஏழைத் தொழிலாளிகளின் நிலைமையைக் கவனிக்காமல், முதலாளிகளின் நன்மையைக் குறித்தே செயல்படுவதினால் தான் இத்தகைய குறைபாடுகள் நீடித்துக் கொண்டே போகின்றதே தவிர வேறு காரணமில்லை. இந்த வெகு ஜன விரோத கொள்கையை மாற்றிக் கொள்ளாவிட்டால் எவ்வளவு திறமையான தலைவர்களானாலும் எந்தவிதமான நன்மையையும் மக்களுக்குச் செய்ய முடியாது. எந்தப் பிரச்சினையும் தீர்த்து வைக்க முடியாது. கனம் கவர்னர் அவர்களுடைய பிரசங்கத்தைக் கேட்ட பின் நம்பிக்கை வர வழியில்லை யென்பதாகக் கூறிக் கொண்டு நான் மூல தீர்மானத்தை எதிர்க்கின்றேன்.”

* SRI M. CHADAYAN:—“Mr. Speaker, Sir, மவுண்டென் டிரைவ் 9 a.m. ன்ில் ஏகன உறவுகூடிய ஒரு நபரின் கைகளில் இருந்து ஒரு கைப்பை எடுக்கப்பட்டது. இது ஒரு பரவலாகிய ஷாட் பிஸ்ட்ரோல். இது ஒரு பரவலாகிய ஷாட் பிஸ்ட்ரோல்.”

[Sri M. Chadayan]

[11th March 1953]

ഹരിജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമത്തിനും അഭിവൃദ്ധിക്കും വേണ്ടി ഗവണ്മെന്റ് നല്ല ഒരു സംഖ്യ ചെലവാക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ എന്റെ സ്വന്തം ജിജ്ഞാസ മലബാറിൽ എനിക്കു അനുഭവപ്പെട്ടേടത്തോളം വാസ്തുവത്തിൽ ഹരിജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചെലവാക്കുന്ന സംഖ്യയിൽ 25 ശതമാനം മാത്രമേ ഹരിജനങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നുള്ളൂ. ശ്രീപക്ഷ സമുദായത്തിലെ ആളുകളാണ് ബാക്കി 75 ശതമാനവും അനുഭവിക്കുന്നത്. ശ്രീമാൻ രാജ ഗോപാലാചാരി അവർകളുടെ ഗവണ്മെന്റിൽ ഹരിജനങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുകയും ഹരിജനങ്ങൾക്കു ഈ ഗവണ്മെന്റിന്റെ കീഴിൽ വേണ്ടിടത്തോളം ആനുകൂല്യങ്ങൾ കിട്ടും എന്ന വിശ്വാസത്തോടുകൂടി ശ്രീമാൻ രാജഗോപാലാചാരിയുടെ ഗവണ്മെന്റിനെ സ്വാഗതം ചെയ്യുവാനും അത് വിജയിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി ഞാൻ ഉൾപ്പെടെയുള്ള ന്യൂനപക്ഷ സമുദായം പരിശ്രമിക്കുന്നുമുണ്ട്. എന്നാൽ ഹരിജനങ്ങളുടെ Separate department ൽ ചെലവു ചെയ്യുന്ന സംഖ്യ വേണ്ടപ്പെട്ടപോലെ ഹരിജനങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല, അത് മറ്റു സമുദായക്കാരായ ആളുകളാണ് അനുഭവിക്കുന്നത് എന്ന് ഞാൻ പറയേണ്ടതില്ല. അതു ഒരു പരമാത്മം മാത്രമാണ്. അങ്ങനെ മലബാറിനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം റൂററുടെ കാലമായി അധഃപതിച്ചുകിടന്നിരുന്ന ഹരിജനങ്ങൾതന്നെയാണ് ഇന്ന് ഈ സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയിൽ മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ അടിമകളായി ജീവിക്കുന്നത്. അവർ ഒരു ചെറുതരി ഇന്നും കിട്ടിയിട്ടില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല കഴിഞ്ഞ അസംസ്ഥിയിൽ പ്രളാഭി മാസത്തിൽ ഞാൻ മലബാറിലെ ഹരിജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ഈ അസംസ്ഥിയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ യാതൊരു പരിവർത്തനങ്ങളും ഇല്ല. പത്തു മാസങ്ങൾക്കിടയിൽ വന്നതായി കണ്ടിട്ടില്ല എന്നു പറയുന്നതിൽ പരമാത്മമുണ്ട്. ഹരിജന മർദ്ദനങ്ങളും അവർ താമസിക്കുന്ന കുടികളിൽനിന്ന് കുടിയിറക്കുന്നതും ദിവസേന പത്രങ്ങളിൽ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഗവണ്മെന്റ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഇതിലൊന്നുംതന്നെ കർവ്വമായ നടപടികൾ എടുത്തിട്ടില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല ക്ഷേത്ര പ്രവേശനം ഇന്നും ഗവണ്മെന്റിനെ വിജയിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഐത്തത്തിന്റെ പേരിൽ ഇന്നും മലബാറിൽ ഉയർന്ന സമുദായത്തിൽപ്പെട്ട ആളുകൾ ഹരിജനങ്ങളെ അകറ്റിനിൽക്കുന്നുണ്ട്. ഏറനാട്ടു താലൂക്കിലും വള്ളുവനാട്ടു താലൂക്കിലും ഹരിജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച യാതൊരു മാറ്റവും വന്നിട്ടില്ല. ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രിമാർ ഏറനാട്ടു-വള്ളുവനാട്ടു താലൂക്കുകൾ സന്ദർശിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഈ ഹരിജനങ്ങൾ മനുഷ്യന്മാരെപ്പോലെയാണോ അല്ല, ദുരന്തങ്ങളെപ്പോലെയാണോ ജീവിക്കുന്നത് എന്ന് കാണുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. വാസ്തുവത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ അടിമകളായി ജീവിക്കുക, ഐത്തത്തിന്റെ പേരിൽ അകറ്റി നിൽക്കുക എന്നത് നിലനില്ക്കുകയാണെങ്കിൽ, എന്തിനാണ് സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയിൽ ജനകീയ ഭരണം ഭരിക്കുന്നത് എന്ന് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു. ഹരിജനങ്ങൾക്കുള്ള Separate department ലേക്കു അയക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഹരിജനങ്ങൾതന്നെ ആയിരിക്കണം. എന്നാൽ മാത്രമേ ഗവണ്മെന്റ് ഹരിജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചെലവാക്കുന്ന സംഖ്യ ന്യായമായി ഉപയോഗിക്കുകയുള്ളൂ. സമുദായസേവനത്തിനുവേണ്ടി ഇന്നു ഗ്ലോറിയന്റെ നാമം ഭാഗങ്ങളിലും Gazetted ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായ ഹരിജനങ്ങൾതന്നെയുണ്ട്. ശ്രീമാൻ രാജഗോപാലാചാരി അവർകളുടെ ഗവണ്മെന്റ് വന്നപ്പോൾ Harijan Welfare department ൽ ഡയറക്ടർ ആയി ഒരു ഹരിജനെ നിയമിച്ചിരുന്നത് ഞാൻ അഭിനന്ദിക്കുന്നു. ഹരിജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചെലവാക്കേണ്ട സംഖ്യയിൽനിന്നു ഒരു വലിയ തുക ഇതര സമുദായക്കാർ അനുഭവിക്കുന്നതിനെ തടയാൻ ഗവണ്മെന്റ് കർവ്വമായ നടപടി എടുക്കും എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. രണ്ടാതോരു മലബാറിൽ ക്ഷേണകാതു്തെ സംബന്ധിച്ച ഡികൺട്രോൾ ആവശ്യമാണ്. ഇന്ന് റേക്കർ ഷാപ്പുകളിൽ വില്ക്കുന്നത് പൂഴക്കലരി പകരം പച്ചരിയും, നൂറുകരിയുമാണ്. മലബാറുകാർക്കു പൂഴക്കലരിയാണ് ആവശ്യം. മാത്രമല്ല, on market ൽ കിട്ടുന്ന നല്ല അരിയ്ക്കു വില്ക്കുവാനും റേക്കർഷാപ്പിൽനിന്നു വിതരണം ചെയ്യുന്ന പച്ചരിയും നൂറുകരിയും വില ജനിയുകയാണ്. ഇതിലേക്കു ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധ മലബാറിലേക്കു പതിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നു പറയുന്നതിൽ വാസ്തുവമുണ്ട്. മൂന്നാമതായി ഈ വർഷത്തിൽ മഴയില്ലാത്ത കാരണം നെൽകൃഷി നശിച്ചുപോയിട്ടുണ്ട് എന്ന് ജില്ലാ കലക്ടറുടെ റിപ്പോർട്ടുകൊണ്ടും ജനങ്ങളുടെ ആക്ഷേപംകൊണ്ടും ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. മലബാറിൽ ഏറനാട്ടു, വള്ളുവനാട്ടു താലൂക്കുകളിൽ ആണ് കൃഷി വലുതായി നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും ഏറനാട്ടു താലൂക്കു ഭക്ഷണക്കുടിനറിയിലും ജില്ലാ കുടിനറിയിലും ആ താലൂക്കിലുള്ള കൃഷിക്കാർക്കു നഷ്ടപരിഹാരം കൊടുക്കണം എന്നും ഞാൻ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തിട്ടും ഗവണ്മെന്റ് യാതൊരു നടപടിയും എടുക്കാത്തതിൽ ഞാൻ വ്യസിക്കുന്നു. ഈ കൊല്ലം കൃഷി നഷ്ടപ്പെട്ടവർക്കു രണ്ടാമതു കൃഷി ചെയ്യുവാൻ വിത്തുതന്നെ നീറെയില്ല

11th March 1953] [Sri M. Chadayan]

എന്നു ആക്ഷേപം ഉണ്ടു്. നഷ്ടംവന്ന കൃഷിക്കാർക്കു് വിത്തു കൊടുക്കുവാൻ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയെ ഞാൻ ക്ഷണിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, ഇവർക്കു് നികുതി ഇളവു് ചെയ്യുകൊടുക്കേണ്ടതും നഷ്ടപരിഹാരം കൊടുക്കേണ്ടതും ഗവണ്മെന്റിന്റെ കച്ചവടക്രമം കടമയാണ്. തലോട്ടാൻ ജില്ലയിൽ കൃഷിക്കാർക്കു് ഗവണ്മെന്തു് നഷ്ടപരിഹാരം ചെയ്യുകൊടുത്തിരുന്നു. എന്നാൽ മലബാറിൽ ഈ കാര്യത്തിൽ ഗവണ്മെന്തു് വളരെ പിന്നോക്കമാണെന്നു മലബാർ എം.എൽ.എ. മാർ ഈ സഭയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. കൃഷി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുവാനുള്ള പദ്ധതി തയ്യാറാക്കണം എന്ന് ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രിമാർ പ്രസംഗിക്കാറുണ്ടു്. എന്നാൽ കൃഷി നഷ്ടപ്പെട്ടവർക്കു് വേണ്ടപ്പെട്ട നഷ്ടപരിഹാരങ്ങളും ആനുകൂല്യങ്ങളും ചെയ്യുകൊടുക്കുവാൻ ഗവണ്മെന്തു് മുന്നോട്ടു വന്നിട്ടില്ല എന്നു പറയുന്നതു വ്യസനകരണവുമാണ്. ഏറ്റവും അധികം നഷ്ടം നേടുന്നവർക്കു് നഷ്ടപരിഹാരം നൽകുന്നതിൽ ഗവണ്മെന്തു് പരാജയപ്പെട്ടു. അവിടുത്തെ Revenue വരുവു 7½ ലക്ഷം ഉറപ്പികളോളം ഉണ്ടു്. എന്നാൽ അവിടെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു് ചെലവായെന്നതൊ 3½ ലക്ഷം മാത്രമാണ്. ഏഴു ലക്ഷത്തോളം ജനസംഖ്യയുള്ള അവിടെ ഒരു ആസൂത്രി ഉണ്ടു്. പക്ഷെ ഞാൻ കഴിഞ്ഞ അസംബ്ലി യോഗത്തിൽ സംസാരിച്ചപ്പോലെ, അവിടെ രോഗികൾക്കു് കിടക്കാനുള്ള സൗകര്യങ്ങളില്ല, മരുന്നില്ല, staff ഇല്ല. Malaria പിടിച്ചു കിടക്കുന്ന ഏറ്റവും അധികം രോഗികളെ പെട്ടെന്നു മരിക്കാൻ കാരണം ചെമ്പ്യാൻ ഗവണ്മെന്റിന്നു പണമില്ല. ഈ കഴിഞ്ഞ അസംബ്ലിയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുപോലും ഇതു മന്ത്രിമാരും ഗവണ്മെന്റും ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചിട്ടില്ല എന്നു പറയുമ്പോൾ, മലബാറിനോടു ഒരു പിന്നോക്ക നയമല്ലേ എടുത്തിട്ടുള്ളതു് എന്ന് സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവിടെ നിന്നു ചിട്ടന്നു വന്നു (revenue) വരവിൽനിന്നു ഒരു ചെറിയ ഭാഗമെങ്കിലും ജനങ്ങളുടെ ആരോഗ്യത്തിനും, ജനങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കും, കൃഷി അഭിവൃദ്ധിക്കുംവേണ്ടി ഗവണ്മെന്തു് ചെയ്യാവുന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ—അവിടെയുള്ള ജനങ്ങളുടെ ആക്ഷേപമാണ് നിയമ സഭയുടെ മുമ്പാകെ വെക്കുന്നതു്—ജനങ്ങൾ പറയുന്നതു നിങ്ങൾ ഈവക കാര്യങ്ങൾ വേണ്ടപോലെ അസംബ്ലിയുടെ മുമ്പാകെ വെക്കുന്നില്ല, അതുകൊണ്ടാണ് ഗവണ്മെന്തു് കണം ചെയ്യാത്തതു് എന്ന്. ഞാൻ പത്ര റിപ്പോർട്ടർമാരോടു അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. ആങ്ങൾ ഇവിടെ പറയാത്തതുകൊണ്ടല്ല, പറഞ്ഞിട്ടും ഗവണ്മെന്തു് ചെയ്യുന്നില്ല എന്ന്. എഴുതാവാനും കരയുന്ന കുട്ടികൾക്കു മാത്രമെ പാഠ്യമുണ്ടു എന്നു ഒരു പഴമൊഴിയുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ കർത്താവും പാലില്ല, കരയാതെയിരുന്നാലും പാലില്ല എന്നു മട്ടിലാണ്. മലബാറിലെ ജനങ്ങൾ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുകളും കഷ്ടപ്പാടുകളും അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടു്. ലക്ഷക്കണക്കിൽ പറ നെല്ലു് നഷ്ടമായി പോയിട്ടുണ്ടു്. ഈ സമീപകാല ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്തുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. മലബാറിലെ എയ്ഡഡ് സ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ കാര്യങ്ങൾ ബഹുമാനപ്പെട്ട ഒരു മെമ്പർ സംസാരിച്ചു കഴിഞ്ഞു. വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു ഗ്രാമത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ആവശ്യമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. വിദ്യാഭ്യാസ കാര്യത്തിൽ, മലബാറിലെ അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ കാര്യത്തിൽ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധ പതിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് മലബാറിലെ ജനങ്ങളിൽ 75 ശതമാനവും വിദ്യാഭ്യാസമില്ലാത്തവരായതു്. Aided school അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കു് കുറച്ചുകൂടി ശമ്പള കയറ്റി കൊടുക്കുന്ന പക്ഷം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന റെവന്യൂയുള്ളും അഭിവൃദ്ധിയും ഉണ്ടായിരിക്കും. അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കു പ്രവൃത്തിയിൽ പ്രോത്സാഹനമുണ്ടായിരിക്കും, കുട്ടികളെക്കൊണ്ടു പഠിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഉത്സാഹം ഉണ്ടായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു് ഗവണ്മെന്തു് പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നുവേണ്ടി ഈ അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ ശമ്പളം കയറ്റിക്കൊടുക്കേണ്ടതുമാണ്. മെമ്പർമാർ തൊഴിലാളികളെ സംബന്ധിച്ചു പറയുകയാണെങ്കിൽ ആയിരക്കണക്കായ തൊഴിലാളികൾ പണിയില്ലാതെ പട്ടിണി കിടന്നു നരകിച്ചു കഴിയുന്നുണ്ടു്. ഈ കാര്യത്തിലും മലബാറിനെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം യാതൊരു നടപടികളും ഗവണ്മെന്തു് ഇതുവരെ എടുത്തിട്ടില്ല. അങ്ങിനെ തൊഴിലാളികളെ സംബന്ധിച്ചു വാസ്തവത്തിൽ ഗവണ്മെന്തു് മലബാറിന്റെ കാര്യത്തിൽ യോജിച്ചെടുത്ത നടപടികൾ എടുത്തിട്ടില്ല എന്നു പറയുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഈ കാര്യത്തിലേക്കും ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയെ ഞാൻ ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ നിയമസഭയിൽ വന്ന പ്രസംഗിച്ചാൽപ്പോലും, ആ പ്രസംഗം ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രിമാർ ജനങ്ങളുടെ കഷ്ടപ്പാടുകളെ ശ്രദ്ധിക്കുകയും നല്ല കാര്യങ്ങളിൽ ഉടനടി വേണ്ടപ്പെട്ടതു പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യാൻ മാത്രമെ രാജ്യത്തിൽ നിയമവും സമാധാനവും സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഗവണ്മെന്റിന്നു കഴിയുമല്ല. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യാൻ മാത്രമെ സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയിലെ ജനകീയ ഭരണത്തിന് കീഴിൽ ജനങ്ങൾ ഗവണ്മെന്റിനെ വിശ്വസിക്കുകയുള്ളു. ഈ അസംബ്ലിയിൽ 375 അംഗങ്ങളും ഇവിടെ വന്ന ചിലരെല്ലാം പ്രസംഗിച്ചു അസംബ്ലി പിരിച്ചുവിട്ടു നാട്ടിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയാൽ, പ്രസംഗിച്ചതൊന്നും നടന്നു കാണാത്തതാൽ ജനങ്ങൾ നിരാശ

9-10
a.m.

[Sri M. Chadayan]

[11th March 1953]

പ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഒരു കടിയായു ബില്ലിന് നമ്മുടെ മുമ്പാകെയുണ്ട്. കടിയൻ ബില്ലിനെ സംബന്ധിച്ച പറയുകയാണെങ്കിൽ കഴിഞ്ഞ ഗവണ്മെണ്ടു ആറു മാസം കൊണ്ട് എട്ടു ലക്ഷത്തോളം ഉറപ്പിക സ്റ്റോറിന്റെ പണം ഒരു ജന്മി ബില്ലിനുവേണ്ടി ചെലവാക്കി. സെറ്റിൽമെന്റ് ഓഫീസർമാരെ നിയമിച്ചു എട്ടു ലക്ഷത്തോളം ഉറപ്പിക ചെലവാക്കി. ഇന്നത്തെ ഗവണ്മെണ്ടാകട്ടെ ആവക പ്രവർത്തനങ്ങൾ നിർത്തിവെക്കുകയും പുതിയ ഒരു കടിയായു ബിൽ രണ്ടു മൂന്നു മാസത്തിലിടുക നടപ്പിൽ വരുത്തും എന്നു ജനങ്ങളോടു പറയുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇക്കൊല്ലത്തെ പാട്ടവും പത്തനം രണ്ടു കണ്ട് കരുമുളകിന്റെ പാട്ടവും ജന്മി പിരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. രണ്ടു മാസമുപ് ഈ ബിൽ നടപ്പിൽ വന്നിരുന്നുവെങ്കിൽ കടിയന്മാർക്കു ഇക്കൊല്ലത്തെ പാട്ടത്തിൽ കുറച്ചു രക്ഷ കിട്ടുമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇക്കൊല്ലത്തെ വാരവും പാട്ടവും കരുമുളകും മുഴുവനും ജന്മിക്കു പിരിക്കുവാൻ ഉള്ള സൗകര്യം ഇന്നാണ് ബില്ലിന് നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോയത് എന്ന് നാട്ടിൽ ഒരു സംസാരമുണ്ട്. ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രി പറയുന്ന ആസാ സംസ്ഥാനം രൂപീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഈ ബില്ലിന് നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ ഇടയായത് എന്ന്. എന്നാൽ ആസാ സംസ്ഥാനവും ഈ ബില്ലുമായി ചുണ്ടായ ബന്ധമില്ല. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഗവണ്മെണ്ടോടു അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു, മലബാറിലെ ലക്ഷക്കണക്കായ കടിയന്മാർ ഈ ബില്ലിനെ ഉറുനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. എത്രയോ കേസുകൾ കോടതികളിൽ stay ചെയ്യുകിടക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈ നിയമം കൊണ്ടുവരുന്നതിൽ ഗവണ്മെന്റ് ഇനി ഒട്ടും താമസിച്ചുകൂടാത്തതാകുന്നു. മലബാറിലെ ജനപ്രതിനിധികൾ പറയുന്നതു ഗവണ്മെണ്ടു കേൾക്കുന്നില്ല എന്നു പറയുന്നതിൽ പരമാർത്ഥമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് കടിയന്റെ രക്ഷക്കു നില്ക്കുന്ന ഗവണ്മെണ്ടാണെങ്കിൽ മലബാർ കടിയായു നിയമം ഉടൻ നടപ്പിൽ വരുത്തി, ബില്ലിന് ഇന്നു വരും നാളെ വരും എന്നു കാത്തിരിക്കുന്ന മലബാറിലെ കടിയന്മാർക്കു ഒരു പൊരുതി നൽകേണ്ടതാണ്. മൂന്നാമതായി ഹരിജനങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധി വേണ്ടി ഗവണ്മെണ്ടു ചെലവാക്കുന്ന പണത്തിന്റെ 75 ശതമാനവും മറ്റു സമുദായക്കാർക്ക് അനുഭവിക്കുന്നത്. ഇതിനെപ്പറ്റി അന്വേഷിക്കുവാൻ മലബാറിൽ ഒരു കമ്മിറ്റിയെ നിയമിക്കുവാൻ ബഹുമാനപ്പെട്ട ശ്രീമാൻ രാജഗോപാലാചാരി അവർകളുടെ ഗവണ്മെണ്ടോടു ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു”

MR. SPEAKER:—“The hon. Member's time is up.”

* RAJA MUTHIAH CHETTIYAR OF CHETTINAD:—“Mr. Speaker, Sir, on the occasion of this debate on the Governor's Address, naturally the thing that comes foremost is the famine conditions that are prevailing in the Tamil districts. But I do not wish to take up the time of the House, for we do not doubt the sincerity of the Government in tackling this problem. The issue is not one concerning one taluk or one district or two or three districts; the issue is one concerning the whole of the Tamil districts. I can as well speak on behalf of the Government for we have only to read the communique issued by the Government of Madras and published in the newspapers some three or four days ago regarding the season and crop conditions in the Province. It is not a question of remission in the Chingleput district or the North Arcot or South Arcot district. I have myself been motor-ing some 300 or 400 miles in the Tamil country last week, and I can confidently make the statement that they are all brown there. Sir, I would like to remind Government that the only chance of alleviating the distress of the people is to spend and spend more money and do nothing less. There is no use saying that rice is available, that rice is being bought by the people, that the rice stock is up and all that—because, people cannot buy rice and they do not have the money to buy it. There are doubts raised regarding the gruel centres. Let me say that the Government should start maramat works and distribute money to the people and make available to them cheap grain. That is the only thing which is

11th March 1953] [Raja Muthiah Chettiyar of Chettinad]

now urgently necessary and it must be done immediately. I want the Hon. Chief Minister to depute some half-a-dozen Ministers to go and remain in the districts; let the files be sent to them there, and let them go through the files in the district headquarters; then only they will be able to appreciate the conditions and distribute the money fairly. What is the use of the Ministers staying in the City of Madras and relying upon the officers to do everything properly? I would therefore ask the Hon. Chief Minister, soon after this session is over, to ask each Minister to be in charge of one or two districts—it is not one or two districts that are affected—South Kanara, Malabar, the Nilgiris, Coimbatore, Salem, Tirunelveli—in fact all the districts are in distress. If anybody asks me what I have done, I may say that wherever I went I have spoken to the people on behalf of the Government. The Government have received reports from the Collectors of all the districts; let them proceed on the basis of those reports. I would ask the Government not to worry about the statements made by hon. Members here; let them not say it is all exaggerated and all that; as I said, let them proceed on the basis of the reports from the Collectors, the Deputy Collectors, the Tahsildars and other officials and spend the necessary money immediately. I know it is not lack of goodwill on the part of the Government; we do sympathise with them in their efforts and we give them our full support; but the question is one of finance. I want to know whether this Government have received all the money promised by the Government of India to be spent on Rayalaseema. I find in the Governor's Address there is no mention about it. Probably in the Finance Minister's speech to be made on the 14th, we will hear something about it, and we shall wait for it. If, as I said, any money is still due from the Government of India, why not ask them for it? I would request this House to support the Ministry in demanding the money due and the money promised for works in the Tamil Nad. I do not think anything less than Rs. 50 crores will suffice; if hon. Members here are prepared to say that less money would suffice, let them say so; we know of course it is a big guess-work, but then that guess-work is only moderate and I do not think it is far too wrong. I would entreat the Members of the House to give the fullest support to this Government in their efforts to get more money for being spent on relief works. I need not go into the question of water scarcity or failure of crops in the various districts; there is no necessity to refer to one or two taluks or one or two districts, because as I said, the distress is prevalent in the entire Tamil Nad. It is a question of this House sympathising with the condition of crores of people in the Tamil country, and therefore we must give the fullest support to the Government in demanding of the Government of India more and more amounts for the alleviation of distress.

“Mr. Speaker, Sir, there is one other matter which I should like to refer to, though of course it is a small matter so far as I am concerned; I feel however that it is worth mentioning. While we all rely on democratic institutions and majorities for

9-20
a.m.

[Raja Muthiah Chettiyar of Chettinad] [11th March 1953]

the functioning of Government, we must also see that the foundations are kept good. What is the earthly use of having panchayat boards, taluk boards and district boards if you are to have Tahsildars, Deputy Tahsildars and Deputy Collectors as Special Officers? Let me be clearly understood; I do not want to plead for district boards and all that; let the Government have the panchayat elections; but at the same time, let them not appoint special officers for the local boards; it is not the right thing to do. How can we be sure that the Special Officers will be quite all right? If we have tolerated the District Board Presidents for three years now, why not tolerate them for another three or six months more?

“ I now come, Sir, to the most important point in the Governor's Address. Before I speak on that, I should like, on behalf of myself, and the Members of the House, to welcome most heartily our Chief Minister, Rajaji, back from Delhi. I should say that his mission on this occasion to Delhi was most appropriate. That in spite of his weak and feeble health he has undertaken this trip to Delhi in order to put forward the case of the Tamil country before the authorities there is a matter for great congratulations. It is a well-known fact that Rajaji has been staying here for some time past—and truly also—that he would like to be relieved of his present responsibility. I discounted it some time ago, up to a few months ago; but I am not prepared now to discount it, because I think he is a person who will not repeat it unless he seriously feels it. He feels that his age and present health do not permit him to shoulder the full responsibility of administering this State. I do think that my countrymen are very thankful to him for the trouble he took in taking up office at this juncture and for steering this State out of many difficulties. I cannot imagine what this State would be like if Rajaji had not taken up office. At the same time, let me assure hon. Members and this House—I am not accustomed to flattery, and I am not saying all this about Rajaji for the sake of flattering him—that to-day Rajaji has done the greatest service to both the Andhras and the Tamils. I would appeal to the Andhras that they should decide their future correctly; if the Andhra leaders want their Andhra State, if they want to make progress, they must come to some decision in regard to the future; I am sure the Andhra leaders would be nowhere if they do not get the separate State which has already been promised; the people would have no regard for them if even after the promise has been made, the leaders do not come to a decision. Let there be no mismanagement. Anyway, somebody is doing good to the Andhra people, and the Andhra State is coming as demanded by the Andhra people. At the same time, the Andhra leaders are found to be at their game. Some of them have decided definitely that it would be in the best interests of the Andhras if Hyderabad is got for them, and that if they go quickly out of Madras, that would be the best way of getting Hyderabad. Most of the hon. Members sitting on the opposite side also know that unless they come to some kind of definite decision they are not going to get the separate State, and I know

11th March 1953] [Raja Muthiah Chettiyar of Chettinad]

they are talking with a sense of reality. I find their leader Mr. Banga is very clear in his views. He says that the capital of the Andhra State should be straightway fixed in a place outside Madras; he does not want Madras even as a temporary capital. We now hear that a certain decision has been come to at Delhi; but even at this stage, an attempt seems to have been made yesterday to revive discussion on the same point and to bring confusion. I am sure the Prime Minister of India will look to realities and recognize that Madras is Tamil. Sir, I have heard that our Rajaji is being termed partisan in this respect. If any Member of the Andhra area is going to characterise our Rajaji as a partisan in this case, I may submit that the entire Tamil country and all the non-Andhra people in the State will stand by him, including the K.L.P. and other parties, and prove that he is not partisan, that he has been representing to the authorities the true wishes of the people in the State, that he is not standing by either the Tamils or the Andhras, but is telling the truth. He has done a very great service to all of us; he is on a level with Mahatmaji in this respect and has done enormous service to us although he is 74 years of age. He will not do anything for pleasing anybody or for fear of anybody. I have no doubt about it. Let Sir S. Radhakrishnan and let Mr. Giri understand that we are not going to misunderstand Rajaji. Mr. Speaker, Sir, I may be excused for mentioning names; although I am at liberty to mention names, I think I should not mention the name of Sir S. Radhakrishnan, because he is the Vice-President of India and he is the Chairman of the Council of States, but I am entitled to mention the name of Mr. Giri. I will omit Mr. Radhakrishnan. Mr. Giri and others want . . . ”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI:—“ Why mention that name also? ”

9-30
a.m.

* RAJA MUTHIAH CHETTIYAR OF CHETTINAD:—“ I will not mention, Sir. I implicitly obey the command of our leader and withdraw my reference to Mr. Giri also. I want to assure the Prime Minister of India that the signatories to the memorandum will not allay the fears of the Tamils. We are shrewd enough to understand what they are about and it is not difficult to understand them. I want to bring to the notice of the Government of India through this House that they say they will not give any trouble and that they will peacefully go away. But I find the same paper contains Tadepallegudem news to the effect that Mr. Prakasam has mentioned that Rs. 50 crores should be paid to the Andhra State as compensation by the residuary Madras State and that Madras City should be constituted into a Chief Commissioner's State. Of course, I am not worried about the compensaation, because the whole State is in deficit and so where is the question of compensation. If a State is insolvent, what does it matter whether it is a few crores this way or that? That apart, Sir, he says that the deamnd is not only for the temporary capital, but the demand for a Chief Commissioner's State for Madras City is also there. Does it mean that the memorandum

[Raja Muthiah Chettiyar of Chettinad] [11th March 1953]

sent by the leaders of Andhra is going to be more important than Mr. Prakasam's view? I am not saying that the future of the two States is in the hands of Rajaji or in the hands of Prakasam so far as the Telugu districts are concerned. But for running a democratic Government, I would like Mr. Prakasam to be the Chief Minister for the Andhra State and not my friend, Mr. Sanjeevi Reddi. Though my friends of the Communist Party may say, 'All right, let him continue for some time', they will give trouble later on. But, on the other hand, if Mr. Prakasam is to be Chief Minister they will co-operate and ultimately do good"

SRI T. N. VENKATASUBBA REDDI:—"On a point of order, Sir. I think it is out of place for the hon. Member to discuss the politics of the Andhra State here on the floor of the House."

MR. SPEAKER:—"It is not a point of order."

* RAJA MUTHIAH CHETTIYAR OF CHETTINAD:—"It is not a point of order. Probably, it is the hon. Member's opinion. I can hold opinions for the future of any part of the country and the hon. Member can have a different opinion about it."

"Mr. Speaker, Sir, I sincerely believe that though the signatories to the memorandum presented to the Prime Minister of India say that they want the Madras City to be their temporary capital, they do not say that they will give up the fight for the other things. It is only for the present, they say. I am only referring to the newspaper report which appeared this morning and I shall not take up the time of the House in reading it. In this morning's paper it is published that even according to the memorandum signed by several members of Parliament they say, they will not agitate for the present. But once they are here, they will go on agitating. But what we want is, we should part as friends. As a matter of fact, who wanted the Andhra State? We never wanted it. Orthodox politicians would like to continue as in the past and most of us would be very glad if the old state of things should continue. In fact, the Tamils do not want the Andhras to go. We have elected Andhras as our Chief Ministers in the past and we continue to elect them and not elect non-Andhras. Let them continue here and we shall not send them away. Even after the separation of the Andhra State, the Andhras who may continue to remain here can live in peace. They are our brothers; we shall co-operate with them; we shall give them jobs, we shall give them Ministerships, Assembly Memberships and everything else. We will be tolerant towards them. It is not my version when I say this, but what I am saying has the approval of the Chief Minister and the Leader of the party. Therefore, Sir, we shall do everything in our power to see that we are tolerant to the Andhras consistent with the great culture of the Tamils. We take pride in it and our culture and hospitality will always continue. At the same time, we are anxious

11th March 1953] [Raja Muthiah Chettiyar of Chettinad]

that our culture and tradition should be used in such a way as not to continue the quarrel, but towards the progress of the country.

“ Sir, reference has been made to the Five-Year Plan and the famine condition in the country to-day. Instead of wasting our energies on quarrels like this, we should devote our attention to constructive work. I therefore appeal to hon. Members of the House to give wholehearted support to Rajaji to bring about the formation of both the States. If they really want the Andhra State let them say so and let them accept the leadership of Rajaji to form both the States. Now that the future of the Andhra State is assured, I would like people in Delhi not to be misled by the memorandum that was presented especially after some sort of decision has been taken. On this occasion, I would like to inform the Prime Minister and others in Delhi that if Rajaji had expressed his views strongly it was because he wanted to make plain that there were no two views in the matter, but that there was only one view. Probably it is on account of that that they say that Rajaji is a partisan. I am sorry for their lack of intelligence and understanding in thinking that Rajaji is a partisan. I do hope that they will not characterise him as such. Rajaji has done great service to the country. He has done great service to the Andhras and they cannot have a better leader than Rajaji to usher in the Andhra State. Let not therefore the Andhras miss the opportunity and I do want them to accept the leadership of Rajaji in regard to this matter, because if they accept it, it would be graceful. If, on the other hand, there is any other Tamil Minister, whatever he does may not be liked by the Andhras. Do not think, I am uttering a warning, but I am only telling the truth. There is no use offering threats to persons like Rajaji or Pandit Nehru. They are not irritated over what has happened in Andhradesa—a few wagons were looted and pilfered at Vijayavada. I am only sorry that the Andhra leaders should have extended a threat to Nehru. After all, Nehru has seen many battles, he has seen also the British army and the British guns, and so he is not going to be worried about the Tamils or the Andhras. At the same time, I am not going to be vain enough or petty enough to think that the Tamils also will retaliate. I can only say that the Tamils will be most sorry for anything bad that may happen in any part of the country. After all, Tamils do not take to looting wagons and in fact they expressed disapproval of what has happened. That does not mean that they are not capable of doing so, but it only shows their high culture and tradition. They merely meet and pass resolutions and put them in black and white, and though they may not have the power of munitions or guns, yet they are more effective than anything else, especially in these days of Ahimsa. I would only wish that people in Delhi and Andhra should realize that the Tamils of the residuary State will understand the situation and react to it.

“ In this connexion, I would like to mention one more thing. It is said that Rajaji will resign. It is not only Rajaji who will

[Raja Muthiah Chettiyar of Chettinad] [11th March 1953]

resign, but he will have the honour of resigning along with 200 Members of the Madras Legislature. It is the only way of expressing their displeasure. I will not give credit to Rajaji—whatever regard we have for him—if he alone resigns; if he resigns he will be one and there will be 199 other members of the Madras Legislature following him the moment he resigns. I do not of course wish that such a state of affairs should result. We only hope that wrong decisions will not be taken. If, on the other hand, so long as there is this kind of agitation, Madras Legislature will not be functioning and the Ministry will not be functioning with 200 members out of the Legislature. What will happen then is, the Government of India will say, 'We will not give the Andhra State.' They will order fresh elections and there will be Governor's rule for the entire area. Of course, I am not going to be sorry if there should be Governor's rule. (An hon. Member: 'Old-fashioned'.) I do not prefer Governor's rule to Rajaji's rule. In fact, even under the Governor's rule there will be Rajaji's rule behind. If you cannot understand that amount of logic, I am sorry for it. We know what is best for us. Instead of having a mixture of the two peoples, Tamil and Andhra, always quarrelling, it is good to have each their own State. Under the Governor's rule, the Legislature will not be able to express its views regarding the formation of the Andhra State. Therefore, Mr. Speaker, in order to avoid all such things, I sincerely hope that it will not be possible to get a better occasion than this for the Andhra separation. I can assure you, Sir, that Rajaji is a great statesman and he will do justice to both. Let me appeal to all Members of the House—Tamil as well as the Andhra Members, whether in Delhi or anywhere—to follow the leadership of Rajaji who will do the right thing for the country. With these words, I resume my seat."

9-10 a.m. * SRI S. DEIVASIGAMANY:—"Sir, I am afraid that after the vehement speech of the Raja of Chettinad, my speech will sound rather insipid. Any way, I will try to do my duty. I assure you that I will not touch upon subjects which have already been discussed by the hon. Members of this House. I will speak only upon a few topics which are of public importance."

"The Governor's Address has referred to the visit of our revered Prime Minister and the President. We are glad of their visit. But they were not the only persons who visited our State. Every day we find a stream of visitors, delegates, commissions and what not, pouring into our State and we have got to look to their comforts. Most often the Ministers attend upon them, the Collectors wait on them, the police force is mobilised and, in short, the entire normal administration is paralysed. Very often we organize grand functions, tea parties and mammoth meetings. I wonder whether all this paraphernalia is necessary at all. They come as our guests; they should depart as our guests without putting us to too much expense. When distinguished visitors are sent to our State by the Centre, I submit that at least a part

11th March 1953] [Sri S. Deivasigamany]

of the expenditure should be borne by the Centre. When distinguished visitors come to our State, Collectors, Tahsildars and other revenue officers, who are responsible for the administration of the district, leave their posts and dance attendance on them. The police officers are mobilized; they do not attend to their normal duties, but attend to guarding the person of the distinguished visitors. To-day it has become more or less a common feature to have distinguished visitors. Therefore, could we not think of having a different machinery for looking after their comforts? I would like our Government to examine this question and also the question of minimising our expenditure on their account.

“The second point in the Address that attracted my attention is about the trouble caused by our Police force. We know that our constabulary, especially in the City, have been serving the authorities that be very faithfully and with great fidelity. Never in the annals of the history of the constabulary has there been such a trouble so far. This House was not sitting at the time when the trouble arose, and soon after the trouble it was prorogued. So we had no opportunity of discussing the cause of the trouble and the method of putting it down. We read in the newspapers some statements sent out by the Chief Minister and also some statements to the contrary effect. But one thing is certain that no constable deserted his post of duty during the trouble. The allegation against the constables is that they refused to receive their pay. It may be that they had been misguided or that they refused to receive their pay as a sort of peaceful protest. It is the duty of the Government to look into the cause for that refusal. As a Member of this House, I suggest that a committee should be appointed to go into the matter and evolve a solution so as to avoid recurrence of such a trouble. The trouble has come to a peaceful end and the Governor has said that the Police force can now be confidently depended upon as a loyal and efficient body of public servants. But some constables are still under preventive detention. What is past is past and I suggest for the gracious consideration of the Chief Minister that the cases pending against some of the constables be withdrawn.”

MR. SPEAKER:—“I think the matter is *sub judice*.”

* SRI S. DEIVASIGAMANY:—“I am not speaking on the merits of the case. I am only suggesting to the Chief Minister that he may be pleased to order the withdrawal of the cases pending against some of the constables.”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI:—“We have ordered the withdrawal in anticipation of the suggestion.”

* SRI S. DEIVASIGAMANY:—“Such of those constables who are still under detention may be released and allowed to resume their duty on such terms as the Chief Minister may think fit.”

“The next point that I would like to refer to is about rural development. The welfare of the State depends largely on the

[Sri S. Deivasigamany] [11th March 1953]

welfare of the villages. In a firkā, there are a number of villages. The villages are isolated, there being no proper roads connecting village and village. The villagers have no education and there are no schools for educating the children. There are no works where they could get employment, especially during drought conditions. Their health is being neglected; there are no hospitals at all in the villages. If there are ladies who are about to deliver, they have got to be taken probably in bandy carts on tortuous roads and roads full of ruts to a distance of about five miles to reach the nearest hospital. Most often, they deliver on the way.

“With regard to drinking water, the wells that are there in the villages are almost dry. When applications are sent to the Collectors either for deepening existing wells or for constructing new wells, they reply that they will consider and take the necessary steps. The time that is taken for complying with the request in the application is about one year or a year and a half. By that time, the villagers evacuate that village and go to some other village.

9-50
a.m.

“This sort of thing ought to be stopped. If we want to build up a Welfare State, we should have a definite plan providing for the simultaneous development of all the villages and not mere sporadic development here and there under the Community Project scheme or any other scheme. The Government know very well that the villagers are the backbone of the country. If the villagers are not protected, I am afraid we will not be doing our duty by them. One other thing that provoked my thought when I was going through the Governor's Address was whether a discussion on the Governor's Address was necessary at all. Soon after the Governor's Address, we are going to have a discussion on the budget. As a matter of fact the policy of the Government is chalked out by the Cabinet and the Governor only says what the Government propose to do. If I remember aright, this is a tradition that has been borrowed from the British Parliamentary practice. I wonder whether this practice is necessary in a democratic State like our country. I am afraid that it is not necessary, because I think we discuss various subjects which we have an opportunity of discussing again. By this three precious days are being wasted and public money also is wasted. I therefore submit, Sir, that when the Speakers of the several States meet next, you may discuss this matter with them and come to a definite conclusion whether a formal discussion on the Governor's Address is necessary at all.”

MR. SPEAKER:—“It is made compulsory under the Constitution.”

* SRI S. DEIVASIGAMANY:—“You may also discuss the subject at the next Speakers' Conference. With these words, Sir, I thank you for the opportunity you have given me to speak.”

* SRI M. NARAYANA KURUP:—“Mr. Speaker, Sir, for the second year in succession, the people of this State can find little comfort in the Address delivered by the Governor. The

11th March 1953] [Sri M. Narayana Kurup]

Address holds out no promise for the hungry millions or the starving unemployed. The average man is little enthused over the millennium that will be ushered in by the execution of the Five-Year Plan. He is concerned with his immediate necessities, and they must be met now. He wants food and clothing in sufficient quantities, and that too at reasonable prices. He wants honest employment to meet his daily needs. 'Enough unto the day is the evil thereof' seems to be his motto. But the Congress Government have cast their dice in the shape of the Five-Year Plan, and I believe the coming years will be utilised for its execution. When Vinobaji was asked to give his opinion on the Five-Year Plan, he remarked that any plan would be useless if it did not bring with it a full stomach and full employment to the people. The Five-Year Plan has no such pretensions. Many of the prominent Indian leaders are very critical about the plan, and they have no illusions about the ability of the present Government with the outmoded bureaucratic machinery to carry the plan to its successful conclusion. To cover this weakness, our Government have thought it fit to import many of the so-called foreign experts to sing the praise of the Plan and the achievements of the Government. It is a strange situation indeed that post-freedom India attaches more importance to the opinion of foreign experts than pre-freedom India!

"Sir, in his appeal (or message) on the Independence Day, our Chief Minister, echoing the sentiments expressed by the Prime Minister of India, observed 'the Motherland waits for worship—worship in the form of work'. When he made that statement, he was emphasising the need for selfless work for the prosperity of the country. There was no greater devotee or worshipper of selfless work than Gandhiji. Yet it was Gandhiji who said that to a hungry man, God can present himself only in the shape of a bowl of rice. He was a realist. He knew that it was mockery to preach philosophy to an empty stomach. Sir George Schuster who, on more than one occasion, has made appreciative remarks about the Five-Year Plan, observed, 'however much our ideals and purposes may be influenced by the conception that man cannot live by bread alone, we have to recognise that we cannot live without it.' This elementary material task of earning our daily bread is of supreme and dominating importance. Therefore, the doctrine of selfless service has its own limitations unless it brings in its train the means of livelihood and hope for the workers. When we are considering and discussing the Five-Year Plan, let us not deceive ourselves that the peasants and workers to-day are going to toil and sweat for the maintenance of the *status quo*. But that is exactly what the present Government want. In the message of the Chief Minister, to which reference has already been made, it is stated that 'mere re-distribution of the existing wealth will not result in anything better than at the most computed average national income, which, as everybody knows, is very poor.' This is a mathematical proposition. None the less it betrays the mental make-up which, with respect I may say, leans towards the maintenance of the *status quo*. Therefore, any plan

[Sri M. Narayana Kurup] [11th March 1953]

to deserve its name must aim at an equal and equitable distribution of wealth present and prospective. Can the Five-Year Plan, of which so much has been said, lay claim to any subject objective? No doubt it aims at increased production, but does it envisage an equitable distribution of wealth? No. The overshadowing problem of the day is the agrarian reform. There was a time when even this Government said that agrarian reforms would engage the attention of the Government soon. But now we find that that question has been put into cold storage. The Government at every pronouncement said that everything they were doing was intended to increase production and benefit the producer. Decontrol, increase in prices, Grow More Food Campaign, everything was said to be for the achievement of that objective. This Government up to 1951 have spent Rs. 13.71 crores on the Grow More Food Campaign. With what result? In the words of the Economic Adviser, the result is that the extent of land under foodgrains cultivation decreased by one million acres during 1946-51. Similar is the results of the policy of the Government of India. The Prime Minister of India has been making earnest appeals to the people to take to intensive cultivation and the India Government have been spending money like water on this account. The result is that between 1946 and 1952 production has decreased. If in 1946 the productivity per acre of land was 750 lb., in 1952 it was 632 lb. With all this, the Government have not cared to analyse the causes of the dismal failure of this scheme and its uninspiring record. Sir, the causes are not far to seek. They are inherent in the present system of land tenure. Those people whom the Government regard as producers are not the real producers. They are middlemen and intermediaries who, having an interest in the land, do not themselves take to cultivation with its attendant risks but enjoy substantial fruits of the labour of the real producers. We know to whom the producer bonus went. We know, in many cases, who is benefited by the increase in the price of paddy. The survey that has been conducted has revealed that the rising prices of commodities have helped only the landlords and the rich peasants. Therefore, if we want production to really increase, we must tackle this problem at its root. Will the Government take courage in both hands and give the real producer his legitimate rights by removing all intermediaries between the tiller and the State? Then only there can be an end of this problem and till then all talk of increased production will be mere moonshine. Now, this Government have come forward with another, shall I say, stunt. They want the tillers of the soil to take to the Japanese method of cultivation. Sir, in all humility, I would request the Government not to put the cart before the horse. Before they ask the people to take to the Japanese method of cultivation, let them honestly introduce the Japanese method of distribution of land. What could be achieved in two years in Japan this Congress Government, with their overwhelming majority both at the Centre and in the States, could not do. If that were so, it was not due to want of authority but want of sincerity. Therefore, I would request the Government to address themselves

11th March 1953] [Sri M. Narayana Kurup]

immediately to this urgent problem on the solution of which depends the success of the Five-Year Plan and all their attempts to increase production.

“There is reference in the Address of the Governor to the distress conditions prevailing in the State and the ameliorative measures adopted by the Government. It has been said that remission of land revenue of nearly Rs. 8 lakhs has been sanctioned. But, in the matter of these relief measures, a far away district with one-twelfth of the population of the State has not attracted sufficient notice of the Government. Malabar does not want to gain prominence as a famine-stricken area, but none the less facts are facts. There has been complete failure of the South-East Monsoon and consequently of almost the whole of the second crop. Palghat and Walluvanad are the main paddy-producing taluks of the district. Seventy-five per cent of the crops in Palghat and 50 per cent in Walluvanad and a substantial portion in all the other taluks have failed. To add to this, there is an abnormal increase in the price of foodgrains. A bag of paddy which was selling at Rs. 15 is now being sold at Rs. 32. Open any newspaper; you will find news about the soaring prices of foodgrains. Then, though Malabar is an area where informal rationing prevails, the number of ration shops there has been reduced by 600. With the increasing unemployment of people and the complete collapse of the handloom industry, the purchasing power of the people is at its lowest ebb. A case has come to my notice that recently a woman with her two children committed suicide because she could not maintain herself. While the facts are these, conditions are normal according to the Government's spokesman. Probably distance lends enchantment to the view. The Malabar District Food Production Committee, of which the Collector of the District is the President, when it knew that the South-East Monsoon was failing, requested that all necessary steps might be taken in the matter. But, nothing was effectively done. More so because there was no co-operation or co-ordination between the various departments of the Government. Attending the meetings of the Food Production Committee has convinced us at least of this fact that it is a field where one department, whether it is the Revenue Department, the Co-operative Department or the Agricultural Department, quarrels with another department and nothing useful is done. We have in our district 27 pump sets to irrigate 10 taluks covering an area of more than 5,700 square miles. One can easily imagine what the result will be. As expected, crops have failed and yet remission of land revenue has not been granted. We are told by the Collector that compounded double crop lands are not eligible for remission of land revenue if one crop is raised successfully. Whatever may be the reason for the rules under normal times, to apply or to interpret the rules in such an unpromising manner in periods of such natural calamities will be disastrous. I would request the Government to put a liberal interpretation upon, and, if necessary, to amend, the rules, because the rules are for the people and for the good of the country. The conditions of tenants are still worse. They have lost one crop, but the law does not allow abatement or remission of rent under the

[Sri M. Narayana Kurup] [11th March 1953]

existing circumstances. When that is the case, one can easily imagine their plight. Even otherwise, there are hundreds of thousands of suits for eviction pending. There is not even paddy in the market and if at all there is paddy available, they have to pay Rs. 4-8-0 per para or, as I said, Rs. 32 per bag. If the Government do not bring forward legislation allowing remission for failure of crops on account of natural calamities, a class of people in Malabar will cease to exist.

10-10
a.m.

"Then, mention has been made in the Address about the tour of the President and the Prime Minister. We are thankful to them for visiting our State. In fact, ours has become a State of perpetual distress which allows opportunities to our leaders to empty their cup of sympathy and compassion. Then Sir, decontrol has not had the expected result. Instead of a fall in prices, there has been a consistent rise in the price of foodgrains. The price prevailing in Malabar is higher than any prevailing in other parts of the State. The Prime Minister of India who speaks so much regarding control and stabilisation of prices has not succeeded in seeing that foodgrains were sold at a reasonable price. The needs of our State are exploited by sister States who are discriminating and charging high prices for the foodgrains allotted to our State. May I ask if one State is allowed to exploit the needs of the other States, how can we ask our people here not to exploit the needy persons? Over and above all these, I feel that this Government should have enforced the Foodgrains Procurement Order immediately. They did not do so. Even to-day it is not enforced effectively. I personally know that hundreds of people are now dealing in paddy in my district without any licence. The earnest appeal made by our Chief Minister at the time of decontrol has not moved the hearts of landlords and merchants. No wonder it is that the leopard cannot change its spots! The merchants, mill-owners and landlords did not release the paddy to the free market. In one taluk, Palghat, there are 86 rice mills. I request the Government to abolish all these rice mills outright so that it may have a stabilising influence on the price of foodgrains in the free market. Further, it will provide work for thousands of poor people. It will also give more nutritive food to our people.

"Sir, even now this Government maintain that there is plenty of foodgrains in the market and I wish to say here that for a man who is not able to buy the foodgrains at a very high price it is immaterial whether he has to suffer from starvation as he is unable to purchase the foodgrains with his small resources or because there is no supply in the market. Verily there is starvation in the midst of plenty. I may well quote here the Ancient Mariner's words 'Water, water everywhere, nor any drop to drink.'

"Under these circumstances, the people have to depend entirely on the Government's charity. People are willing to work, but the Government are not able to provide them with work. Gandhiji despised charity. He said that nobody should be given free meal, but everybody must be given work and food. But a situation has developed in which the Government are unable to

11th March 1953] [Sri M. Narayana Kurup]

find work for the people. They can only gloat over their achievements in their charity. In this connection, I am only reminded of the interview and dialogue between Yudhishtira and Mahabali. Once Yudhishtira paid a visit to Mahabali. He wanted to exhibit his generosity and piety to Mahabali and told him that he was feeding 10,000 holy people every day before he took meals. On hearing this, Mahabali with a sarcasm replied that he was not able to find one holy man to be fed on a *Dwadasi* day when he was the ruler.

“Sir, at the risk of repetition, I would like to refer to the impending Malabar Tenancy legislation. There is a large amount of agreement on this point among the various sections of Malabar legislators. This has been a measure long overdue. However, we do not mind the delay if the results justify it. But, if it were to be like the story of the Nambudri youth who waited for two years before he thrust his head in between the horns of an unruly bull, we shall be sorry indeed. We are in changing times. The land tenure system in Malabar is peculiar and most complicated and it requires special treatment. The agitation has a history of over 150 years behind it. Let not this Government be stampeded into a narrow path because of its misconceived fear that it may have reactions in other parts of the State.”

MR. SPEAKER:—“I fix a time limit of 15 minutes for each hon. Member.”

* SRI S. S. RAMASAMI PADAYACHI:—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே! கவர்னர் அவர்கள் நிகழ்த்திய பிரசங்கத்தில் இந்த மாகாணத்திலுள்ள பிற்பட்ட வகுப்பினரைப் பற்றியோ, தாழ்த்தப்பட்ட ஹரிஜன வகுப்பு மக்களைப் பற்றியோ, அவர்களுடைய முன்னேற்றத்தைக் குறித்து இந்த அரசாங்கம் என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருப்பது பற்றியோ ஒன்றும் பேசவில்லை. அதைக் குறித்து நான் வருத்தம் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். 100-க்கு 75 சதம் பிற்பட்ட வகுப்பு மக்கள் வசிக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பிற்பட்ட வகுப்பினரின் நன்மையைக் குறித்து அவர்கள் கல்வி, சமூக, பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்காக யாதொரு நடவடிக்கையும் எடுக்க தவிரிவிட்டது. அதைத் தொடர்ந்து சமீபத்தில் செய்வதாக எவ்வித அறிவிப்புகளும் காணப்படவில்லை. அதனால் பெருத்த எமாற்றத்தை அடைந்து விட்டார்கள். கல்வித்துரையிலும், பொருளாதாரத்துரையிலும், சமூகத் துரையிலும் மிகவும் பிற்போக்கான நிலைமையில் இருக்கின்ற பிற்பட்ட இனத்தவர்களை முன்னுக்குக்கொண்டு வருவதற்காக இந்த அரசாங்கம் இனியாவது நடவடிக்கைகள் எடுக்குமாறு நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.”

“மேன்மை தங்கிய கவர்னர் அவர்கள் தஞ்சாவூர் விவசாய பண்ணையாள் பாதுகாப்பு சட்டத்தைப் பற்றி குறிப்பிட்டார். இது வெற்றிகரமாக நடக்கிறதென்று ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறபடியால் அதை உடனடியாக சிதம்பரம் தாலுக்காவிலும், தஞ்சாவூரில் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் போல இங்கும் நடந்து வருவதால், அச்சட்டத்தை தென்னாற்காடு ஜில்லா சிதம்பரம் தாலுகாவிற்கும் அமுலுக்கு கொண்டு வருமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஏழு தாலுகாவில் ஜனங்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். தண்ணீர் இன்மையால் பயிர்கள் இயற்கை காய்ந்து போயிருக்கின்றன. சர்க்கார் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். சிதம்பரம் தாலுக்காவில் குடியேறினவர்களை அங்குள்ளவர்கள் அடித்து விரட்டினார்கள். இதனால் ஏழு தாலுக்காவிலுள்ள மக்கள் எங்கும் போய் வாழ வழி இல்லாமல் வருந்துகிறார்கள். அங்கு சமாதானத்தையும், அமைதியையும் நிலை நாட்டுமாறு அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இதை உடனடியாக கவனிக்கவேண்டும் என்று வற்புறுத்தி சொல்லுகிறேன்.”

[Sri S. S. Ramasami Padayachi] [11th March 1953]

10-20
a.m.

“மூன்றாவதாக தென் ஆற்காட்டில் நீர்பாசன வசதிகளும், தொடர்ந்து மழை இல்லாத காரணத்தினால் பெரும்பாலும் ஏரி குளங்களெல்லாம் தண்ணீர் இல்லாமல் வற்றி இருக்கின்றன. குடி தண்ணீர் வசதி யின்றி மக்கள் மிகவும் வேதனை அடைந்துள்ளார்கள். அந்தந்த பிராந்தியத்தில் குடித்தண்ணீர் வசதி செய்ய ஏற்பாடு செய்யுமாறு அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“நெய்வேலி சுரங்க பிரதேசத்தில் உள்ள நிலங்களை அரசாங்கம் வேண்டுமென்று எடுத்துக்கொண்டது. அதே சமயத்தில் நஷ்ட ஈடு கொடுக்கப்படவில்லை. நஷ்ட ஈடு ஒரே மாதிரியாக கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டும். ஒரே தன்மையாக இருக்கவேண்டும். மேலும் அந்த மக்கள் அந்த இடத்திலிருந்து விரட்டப்படுகிறார்கள். நெய்வேலி ஆலையில் அவர்கள் முன்பு செய்து வந்த அதே தொழிலைத் தருவதாக உறுதி கூறவேண்டும். இந்த பிராந்தியங்களிலுள்ள மக்களுக்கு நிலங்களை முதலில் கொடுத்து நெய்வேலி சுரங்கத்தில் அமைதியை நிலை நாட்டுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“கடைசியாக நான் சொல்ல விரும்புவது இன்றைக்கு நம் மாகாணத்தில் முக்கியமான பிரச்சனையாக இருப்பது ஆந்திரா தமிழ் நாடு பிரிவினை. இதை உடனடியாகச் செய்ய வேண்டும். எந்த விதமான தீர்ப்பாயிருந்தாலும், ஆந்திரர்கள் தலை நகரை சென்னையில் வைத்திருக்க கூடாதென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“இன்னும் தென் ஆற்காடு ஜில்லா சிதம்பரம் தாலுக்காவில் போலீசுகளோ சரியானபடி நடக்கவில்லை: திருட்டுகளும், கொலைகளும், சர்வசாதாரண மாக நடந்தவண்ணம் இருக்கின்றன. சரியான நடவடிக்கை எடுக்குமாறு சர்க்கார் உத்தரவு போடுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI D. K. RAJU:—“Mr. Speaker, Sir, His Excellency's Address is the most sympathetic Address ever possible. He has made mention in his Address about the sufferings of the cyclone-affected people, handloom weavers and others. But there is very little said about food production. In this respect the Address is vague. This subject is clubbed with the Five-Year Plan in paragraph 7 of the Address. As you know, Sir, agriculture is the most important thing in the country's economy. It is said everywhere that agriculture must be given the first priority in any programme of development. All leaders of public opinion make a huge noise on the platform that agriculture must be given our first attention. But if we look at the villages we will understand how much attention is paid to the development of agriculture. Huge sums of money, no doubt, are spent on agriculture. But God alone knows how little is made available to the villagers from out of this money. Though it is said that agriculture is the backbone of the country, there is very little done to help its development. Other things like mill industry, labour problem, etc., have received encouragement but practically no solid work is being done in the field of agriculture. Take for instance the field of commerce. Commercial people are given at least 20 per cent of the profits as their own. The mill workers are all given some bonus. Their wages have been raised and guaranteed. Their standard of living also has increased. But if we compare agricultural labourers with them, we will know how Government have neglected agriculture. Agriculture is now clubbed with the Five-Year Plan. The Five-Year Plan no doubt sounds very well. It looks sound in theory. But before this theory is translated into practice, lot of spade work has to be done. The ground has to be prepared. You may ask, how. The Governmental machinery

11th March 1953]

[Sri D. K. Raju]

must be overhauled. Red-tapism must be completely erased. Corruption among officials must be put an end to. And lastly the efficiency of the Governmental machinery must be increased. Unless these are done, there is no use of launching the Five-Year Plan. I would request those that are responsible for increasing the efficiency of administration to attend to these first and then think about the Five-Year Plan. Then after launching the scheme, Government must treat all alike. There should be no party feelings left behind when the scheme is executed. Production of foodgrains must be increased at any cost. We must make agriculture raise its standard of living to such a level that it becomes an envy of other industrialists. Unless agriculture is made more attractive, others will not take to it. Whether it is the landlord or the labourer or the pannaial, all must be placed well in life. Food production is the most important in our economic programme. But this has been badly neglected. Though huge sums of money are being spent on it, nothing results. In my opinion, the entire expenditure is on research work. Research work is no doubt good. But the agriculturists in the village must also get an equal amount of benefit that others get. Then there are food committees functioning. These are committees only for name's sake. They do not do any real work. The members come, attend meetings and go. They do nothing but claim travelling allowance. No tangible work is being done by them to improve production. Therefore, Sir, I regret to mention that His Excellency's Address ought to have dealt with agriculture in some detail. Thank you, Sir."

* SRI A. GOVINDASWAMI NAYAGAR :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, நான் கவர்னர் அவர்களுடைய பிரசங்கத்தை கேட்டேன், பல முறை துருவித் துருவி படித்தேன். ஆனால் அதில் பாராட்டக்கூடிய செய்திகள் ஒன்றும் காணவில்லை. மேலும் இந்த நாட்டிலுள்ள பிரச்சினைகளைப்பற்றி ஒன்றும் குறிப்பிடப்படவில்லை. அதைக் கண்டு நான் வருந்துகிறேன். அவைகளையும் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். கவர்னர் அவர்களுடைய பிரசங்கத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள், நேரு அவர்களும், ராஜேந்திர பிரசாத் அவர்களும் இங்கு வந்தது மக்களுக்கு சந்தோஷத்தைகூட்டும் நம்பிக்கையையும் ஊட்டி இருக்கும் என்று. நேரு அவர்கள் வந்த காலத்தில் ஹிந்தி எதிர்ப்பு நடத்தியதற்கு அவர் புதில் சொல்லி இருக்கிறார், ஹிந்தி எதிர்ப்பு இயக்கத்தை அவர் ஒரு “Nonsense” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். நம் நாட்டில் அந்நிய மொழி ஆதிக்கம் செலுத்தக்கூடாது என்று ஆக்ஸ்டு மாதம் 1-ம் தேதி எங்கு பார்த்தாலும் பெரியார், அண்ணாதுரை தலைமையில் ரயில்வே நிலையங்களிலுள்ள ஹிந்தி பெயர்களை அழித்தார்கள். அதைப் பார்த்துதான் நேரு “Nonsense” என்று குறிப்பிட்டார். அன்று அந்நிய துணி இருக்கக்கூடாது என்று அந்நிய துணியை பகிஷ்காரம் செய்தோம், கொளித்தினோம். அந்த இயக்கத்தை ஒருவரும் “Nonsense” என்று சொல்லவில்லை. அப்பொழுது அவ்விதம் சொல்லி இருந்தால் சும்மா விட்டிருப்பார்களா? அதன் பிறகு ராஜேந்திர பிரசாத் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்தார். அவர் எதைப் பார்க்கவந்தார் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். கோயில்களையும் களியாட்டங்களையும் தான் பார்க்கவந்தார். எங்கெல்லாம் கோயில்கள் இருக்கின்றனவோ அங்கெல்லாம் சென்றார். அதையெல்லாம் பார்த்துவிட்டு கடவுள் பக்தி செய்துகொண்டும் எங்கெல்லாம் களியாட்டம் நடந்ததோ அதையெல்லாம் கவனித்தும் வந்தார். ஆனால் எங்கு பஞ்சம் இருக்கிறது, எங்கு பட்டினிச்சாவு தாண்டவம் ஆடுகிறது, நெசவாளர்களிடையே எங்கு வேலையில்லா திண்டாட்டம் இருக்கிறது, எங்கு மக்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பதைப் பார்க்க அவர் வரவில்லை. ராமேஸ்வரம் வந்து அவர் தர்ப்பணம் செய்தார். மதுரை வந்து மீனாட்சி அம்மனை தரிசனம் செய்தார்.

[Sri A. Govindaswami Nayagar] [11th March 1953]

அம்மனுடைய நகைகளை பார்வையிட்டார். ஸ்ரீரங்கம் சென்று தூங்கும் ரங்கநாதரைப் பார்த்தார். தில்லையில் ஆடுகின்ற நடராஜரைப் பார்த்தார். பார்த்து திருப்தியடைந்தார். திருப்பதிக்குச் சென்று வெங்கடேஸ்வரரைப் பார்த்து தரிசனம் செய்தார். உண்டியலில் காணிக்கை செலுத்தினார். இதைத்தான் நாம் பேப்பரில் பார்த்தோம். நிவாரண வேலை என்ன நடக்கிறது, பட்டினியால் எத்தனை பேர்கள் சாகிறார்கள் என்பதைப் பரீட்சை வில்லை. ராமேஸ்வரம் போனவர் அதற்கு அடுத்தாற்போல் உள்ள ராமனாத புரம் ஜில்லாவிற்கு என் போகவில்லை? அங்கு சென்றிருந்தால் பஞ்ச நிலைமையை கவனித்து இருக்கலாம். அதையெல்லாம் கவர்னர் அவர்கள் தன்னுடைய பிரசங்கத்தில் குறிப்பிடவில்லை. அதையெல்லாம் பார்த்துவிட்டு நிவாரண வேலையை ஆரம்பிக்க வழி காணவில்லை. இதையெல்லாம் என்னால் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியவில்லை. ராஜேந்தர பிரசாத் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்தபோது பெரியார், சி. என். அண்ணாதுரை தலைமையில் தி. க. தி. மு. க. தோழர்கள் அவருக்கு கருப்புக் கொடி காட்டினார்கள். எதற்காக அவ்விதம் கருப்புக்கொடி காட்டினார்கள். தமிழ் நாட்டில் பார்க்க வேண்டியது கோவில்கள் அல்ல, தூங்கும் ரங்கநாதனை பார்க்கவேண்டியது அவசியம் இல்லை. மக்களின் நிலையை அறிந்து அதற்கு நிவாரணம் தேடிக் கொடுக்க வேண்டியது அவசியம் என்று தான் அவர்கள் கருப்புக் கொடி காட்டினார்கள்.

10-30
a.m.

“அடுத்த படியாக கவர்னர் அவர்களுடைய பிரசங்கத்தில் ஆந்திரப் பிரிவினை விஷயமாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஸ்ரீ வாஞ்சு அவர்கள் தான் ஒரு வக்கீல் என்ற முறையில் தன்னுடைய வாதங்களை தெரிவித்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார். அவருடைய தீர்ப்பானது குரங்கு பூனைகளுக்கு அப்பத்தைப் பங்கிட்டுக்கொடுத்த மாதிரியாக இருக்கிறது. வேறு ஒன்றும் இல்லை. “மதறஸ் மனதே” என்று கனம் பிரகாசம் அவர்கள் கூக்குரல் போட்டார். மதறஸ் ஆந்திராவில் சேராது என்பதை அவர் இன்னும் தெரிந்துகொள்ள வில்லை. சென்ற தேர்தலில் அவர் மதறஸில் இருந்துகொண்டு போட்டியிட்ட போது படுதோல்வி அடைந்தார். அப்படி இருந்தும் இவருக்கு சென்னையில் ஒரு அங்குலத்திற்கும் உரிமை இல்லை என்பதை நன்றாக உணர்ந்துகூட மறுபடியும் ஆந்திரர்களுக்கு சென்னை உரிமையுண்டு என்று சொன்னால் அதற்கு அர்த்தமே இல்லை. அதற்குப் பிறகு பொட்டி ஸ்ரீராமலு இறந்ததன் காரணமாக மற்றொரு இயக்கத்தை உண்டு பண்ணுகிறார்கள். மறுபடியும் தங்களால் முடிந்த வரையில் வாதாடுகிறார்கள். அதைப்போல தற்காலிக மாகவாவது சென்னையில் தங்களுடைய தலை நகரை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் அதற்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கவேண்டும் என்றும் வாதாடுகிறார்கள். ஆந்திரர்களை நாம் இங்கு விரும்பி அழைத்தோமா? திருப்பத் திரும்ப வீட்டிற்கு அழைத்தோமா? சென்னையில் ஆந்திரர்களுடைய தலைநகர் இருக்கக்கூடாது. ராஜாஜி அவர்களும் அதை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார். நேருவிடம் கூட அதைப்பற்றி தெரிவித்திருக்கிறார். அதைப்பற்றி வற்புறுத்தியிருக்கிறார். அதன் மேலும் சென்னையில் ஆந்திரத் தலை நகரை வைத்தால் சென்னையில் அரசாங்கத்தை நடத்த முடியாது என்ற விஷயத்தையும் அவர் எடுத்துக் கூறியதை நான் பாராட்டுகிறேன். இந்த உறுதியை அவர் கடைசி வரையிலும் காப்பாற்றவேண்டும் என்பதுதான் எங்களுடைய அவா. அப்படி இருந்தால் தான் சந்தோஷமாக இருக்கும். அவ்விதம் இருக்குமா என்பது தான் சந்தேகமாக இருக்கிறது. ராஜாஜி அவர்கள் இதற்கெல்லாம் கடைசியில் பதில் கூறுவார்கள் என்றே நினைக்கிறேன். அத்துடன் தமிழ் மந்திரிகளில் இருவர் கனம் பழனிசாமி கவுண்டரும், கனம் வெங்கிடசாமி நாயுடு அவர்களும் திருப்பதி வரையில் நாங்கள் விடாமட்டோம் என்று உறுதி கொண்டு வேலை செய்வதைக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். மற்ற தமிழ் மந்திரிகளும் அவ்விதம் வேலை செய்யவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இதை எடுத்துச் சொல்லுகிறேன். கனம் ராஜா ஸர் முத்தையா செட்டியார் அவர்கள் சொன்னது போல் சென்னையில் ஆந்திரத் தலை நகர் வந்தால் இங்குள்ள 200 எம். எல். ஏக்களும் ராஜீமொர் செய்யவேண்டும் என்று குறிப்பிட்டார். அதை நான் வரவேற்கிறேன். முதலில் அவர் அதைச் செய்வாரா என்பது தான் என்னுடைய சந்தேகம். அவர் முதலில் ராஜீமொர் செய்து வழி காட்டுவேண்டும்.

11th March 1953] [Sri A. Govindaswami Nayagar]

“தஞ்சை ஜில்லாவில் ஏற்பட்ட புயல் காரணமாக நிவாரணம் அதிகமாக கொடுக்கப்பட்டு வருவதாகவும் கவர்னர் பேச்சில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஐந்து கோடி ரூபாய் நஷ்டம் அடைந்த இடத்தில் 17 லட்சம் ரூபாய் நிவாரணம் அளித்தால் அது போதுமா? ஒருக்காலும் போதாது. நானும் எதிர் கட்சி தலைவர் P. ராமமூர்த்தி, K. விநாயகம், மணலி கந்தசாமி முதலியவர்கள் திருச்சி தஞ்சை ஜில்லாக்களில் கிராமம் கிராமமாக சென்று பார்த்தோம். நாங்கள் போவதற்கு முன்பாகவே கனம் ராஜாஜி அவர்கள் அந்த கிராமங்களுக்குச் சென்றிருந்தார். அவர் வந்தாரே உங்களுக்கு ஏதாவது நிவாரணம் அளித்தாரா என்று கேட்டோம். அவர்கள் பதில் சொன்னார்கள், ராஜாஜி வந்தார், மகாபாரதக் கதையைப்பற்றி சொன்னார். மகாபாரதக் கதையைப் பலாபலன்களைச் சொன்னார். பீமனுக்கு எவ்வளவு பலம் என்றும் அவனுக்கு ஒரு ஆலமரத்தையே பிடுங்கும் சக்தி இருந்தது என்றும், அவனுடைய தகப்பன் வாயுவுக்கு ஒரு புளிய மரத்தையே பிடுங்கும் சக்தி உண்டு என்றும் சொன்னதாகச் சொன்னார்கள். அதெல்லாம் கடவுள் சக்தி என்றும் அதனால் கடவுள் மேல் பக்தி இருக்கவேண்டும் என்றும் சொன்னதாகச் சொன்னார்கள். மகா பாரதக் கதையை கூறினால் வீழ்ந்த வாழை மரங்களை வைத்து விட முடியுமா? அவர்களுக்கு நிவாரணம் அளிப்பதைப் பற்றி கூறும் கடவுளைப்பற்றி கூறினால் என்ன பலன். மக்களுக்கு நம்பிக்கை வரும்படியாக நடந்துகொள்ளவில்லை என்பதைக் கண்டு நான் வருந்துகிறேன். அநேகம் மக்களுக்கு ரூ. 10-ம், 15-ம், 25-ம் நிவாரணம் அளித்திருக்கிறார்கள். அது போதுமா? ஒரு தலைவனை இழந்த குடும்பத்திற்கு இந்தப் பணம் போதுமா? தலைவனையும் புருஷனையும் இழந்தவர்களுக்கு ரூ. 25, அல்லது ரூ. 50 கொடுத்தால் அது போதுமா என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். பல இடங்களில் புயல் நிவாரணத்தின் பெயரால் பல நார்கள் நிதி திரட்டிக்கொண்டு வருகின்றனர். அந்த முறையில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ரூ. 25 ஆயிரம் வரையில் நிதி திரட்டி இருக்கிறது. அதைக்கொண்டு மக்களுக்கு கைத்தறி துணி வாங்கி வழங்க போகிறார்கள். ஆனால் வட நாட்டிலிருந்து சினிமா கோஷ்டி வந்து இங்கு கிரிக்கெட் ஆடி புயல் நிவாரணத்தின் பெயரால் நிதி திரட்டி பல ஆயிரக் கணக்கான ரூபாய்களை சேர்த்துக்கொண்டு வட நாட்டிற்குப் போய் விட்டார்கள். அதை ஆட்சேபித்து திரு என். எஸ். கிருஷ்ணன் போன்றவர்கள் கிளர்ச்சி செய்தார்கள். அதற்கு போலீஸ் தடை விதித்து விட்டார்கள். நியாயம் கிடைக்கவில்லை என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் அதைக் கூறாமல் இருக்க முடியவில்லை. இதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்தும் சம்மா இருந்து விட்டார்கள். அரசாங்கம் எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

“பருவ மழை தவறி விட்டதால் கிஸ்தி வசூலை தள்ளி வைத்து இருப்பதாக கவர்னர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார். ஒன்றிரண்டு மாதங்கள் தள்ளி வைத்தால் போதுமா என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்கிறேன்? நியாய விலைக் கடைகள் ஏற்படுத்தியிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அங்கு அரிசி விலை 10 அணு என்றும் 15 அணு என்றும் விற்கப்படுகிறது. அதைப் பற்றி கேட்டால் அதிகமாக விற்பதும் கிடையாது, குறைவாக விற்பதும் கிடையாது என்று கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் பதில் சொல்லுகிறார். நியாய விலைக்கடை என்றால் என்ன? இவ்விதம் சொன்னால் அது சரியான வாதம் இல்லை என்பதை எடுத்துக்கூற ஆசைப்படுகிறேன். வெளி மார்க்கெட்டில் விற்பதை விட நியாய விலைக் கடைகளில் அதிகமாக விற்பதும் அது நியாய விலைக் கடைகளை எடுப்பதற்கான ஒரு சூழ்ச்சி என்றுதான் தோன்றுகிறது. அதனால் ஏராளமான அரிசி கிடைப்பதாகக் கூறிவிட்டமுடியாது. மற்றும் இப்பொழுது பருவ மழை இல்லாத காரணத்தால் தென்னாற்காடு ஜில்லா விக்ர வாண்டி தொகுதியில் வெட்டுக்காடு, இராதாபுரம்சேரி, சாம்பசிவ ரெட்டிப் பாளையம் முதலிய கிராமங்களில் தண்ணீர் கிடையாது.

“தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் குடிதண்ணீர் வசதிக்குப் போதுமான கிணறுகள் வெட்டப்படாமையால் மக்கள் இன்றையதினம் குடிதண்ணீர் வாசியின்றி தவிக்கிறார்கள். மின்சார சபை குறைக்கப்பட்டதின காரணமாகவும் மிகவும் ஆழமாகவுள்ள கிணறுகளிலிருந்து ஜலம் இறைக்க

[Sri A. Govindaswami Nayagar] [11th March 1953]

முடியாமல் போய்விட்டது. வெட்டுக்காடு, இராதாபுரம் சேரி, சாம்பசிவ ரெட்டிப் பாளையம் முதலிய கிராமங்களில் குடி தண்ணீர் இல்லை. ‘குடிக்கத் தண்ணீர் வசதியில்லையே, என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?’ என்று இஞ்சினியரைக் கேட்டால் அவர்கள் ‘Superintending Engineer-ஐக் கேளுங்கள்’ என்கிறார்கள். அவர்களைக் கேட்டால் ‘நீங்கள் ராஜாஜியிடம் கேளுங்கள்’ என்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலைமைதான் இன்றையதினம் இருக்கின்றது. அதனால்தான் ஜனங்கள் குடிதண்ணீருக்குக் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இக்குறைபாடுகளைச் சொன்னால் அரசாங்கத்தார் ஐந்து வருஷ திட்டத்தைக் காட்டுகிறார்கள். ஐந்து வருஷ திட்டமோ ஆமை வேகத்தில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே ஐந்து வருஷ திட்டம் வெறும் கணதுடைப்பே தவிர உண்மையாக மக்களுக்கு நிவாரணம் அளிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு, துரிதமாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு அரசாங்கத்தால் கொண்டுவரப்பட்ட ஒரு திட்டமல்ல, என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகின்றேன். வேலையில்லா திண்டாட்டம் எங்கு பார்த்தாலும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. வேலையில்லா திண்டாட்டத்தைப் போக்க கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் அழகான, ரொம்பவும் தீர்க்கதரிசமான ஒரு யோசனையைச் சொல்வதாக நினைத்துக் கொண்டு பச்சையப்பன் கல்லூரி மாணவர் கூட்டத்தில் பேசுகிறார் ‘எல்லோரும் கூடிவரத்’ தொழிலைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று. பொருளாதாரத்தில் தலை சிறந்தவராக மதிக்கப் படுகின்ற கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் பேசும் பேச்சா இது? மக்களை அறிவுடையவர்களாக கனம் மந்திரி அவர்கள் கருதியிருந்தால் இப்படிப் பேசியிருப்பார்களா? மக்களின் மனதை வேண்டுமென்றே துன்பப்படுத்துவதற்காக இப்படிப் பேசினாரா, பொருப்பற்ற முறையில் பேசினாரா என்று நான் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்? அகசூட்டத்திற்கு வந்திருந்த மாணவர்கள் என்னிடம் வந்து நிதி மந்திரி அவர்கள் இந்த மாதிரியாக நாங்கள் எல்லோரும் அவமானம் அடைக்கூடிய வகையில் பேசினார்கள் என்று சொல்லி வருத்தப்பட்டார்கள். இது மாதிரியாகப் பேசுவது நியாயமா?”

“தென்னாற்காடு ஜில்லா துறைமுகப்பட்டினத்தை சீர்திருத்துவதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் இன்னும் எந்த முறையிலும் நடவடிக்கை எடுக்கப் படாமலிருக்கிறது. கடலூர், பரங்கிப்பேட்டை துறைமுகத்தை குறைந்தது பாண்டிச்சேரி போன்ற துறைமுகத்தைப் போல சீர்திருத்தினால் எவ்வளவோ நன்மையாக இருக்கும். நெய்வேலியில் நிலக்கரிச்சாங்கம் வெட்ட ஆரம்பித்து விட்டார்கள். ஆகவே இன்றையதினம் அதை அதி விரைவில் சீர்திருத்தினால்தான் அந்தப் பிரதேசத்தில் வாழும் மக்களுக்கு மிகவும் உதவியாக ஏற்றுமதி, இறக்குமதி செல்வதற்கு சௌகரியமாகும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.”

“இன்றைக்கு பிரிக்கா அபிவிருத்தி திட்டம் குறித்த கவர்னர் அவர்களையே பிரசங்கத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட பிரிக்கா அபிவிருத்தி திட்டம் எந்த முறையில் இருந்துகொண்டிருக்கிறதென்பதை நாம் பார்க்கவேண்டும். ஒரு சில பேர்கள் வேலை செய்வதற்காக இந்த டிபார்ட்மெண்டுகள் இருக்கின்றனவே தவிர மக்களுக்கு உண்மையில் உதவி செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணத்தான் இவைகள் இயங்கவில்லை. உதாரணமாக காடாம்புலியூர், போன்ற பல கிராமங்களில் ரோடுகள் எல்லாம் மரத்தில் தொங்குகின்றன. ரோடுகள் எல்லாம் மரத்தில் தொங்குகின்றன என்றால், ரோடுகளின் பெயர்கள் தாங்கிய போர்டுகள் மரத்தில் தொங்குகின்றனவே தவிர உண்மையாக அங்கே ரோடுகள் கிடையாது. பண்ணுட்டியிலிருந்து காடாம்புலியூர் போகும் வழியுள்ள கெட்ட நதியில் தரைபாலம் போடவேண்டுமென்று ஸ்ரீ குமாரசாமி ராஜா அவர்கள் மந்திரியாக இருந்த காலத்தில் பத்தாயிரம் ரூபாயில் ஒரு திட்டம் போட்டு பிரிக்கா அபிவிருத்தி ஆபீஸ் வசூல் செய்து இன்று வரையில் எந்த வேலையும் நடைபெறாமல் பொது மக்களை ஏமாற்றிவிட்டார். ஆகையால் இதற்கு ஏதாவது சர்க்கார் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டால் ரொம்ப நல்லதே தவிர சும்மா ஏதோ அபிவிருத்திகள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன வென்பது போலப் பேசுவது சரியல்ல. தஞ்சாவூர் ஜில்லாவைத் துருத்த கனம் ராஜாஜி அவர்கள் விவசாயப் பண்ணையான் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார். அந்த நடவடிக்கை ரொம்பவும் பாராட்ட வேண்டியதாகும். ஸ்ரீ சுவாமி சகஜானந்த

11th March 1953] [Sri A. Govindaswami Nayagar]

தாவைப் போன்றவர்கள் இந்தச் சட்டத்தை சிதம்பரம் தாலுக்காவிற்கும் உடனடியாக விஸ்தரித்தால்தான் அங்கே இருக்கின்ற விவசாய மக்களுக்கு ரொம்பவும் செளகரியமாக இருக்கும் என்று சொன்னார்கள். இன்றைய தினம் அங்கேயுள்ள மிராச்தார்கள் விவசாயிகளை ரொம்பவும் துன்பப்படுத்துகிறார்கள். தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் ஒரு பெரும் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. அதனால்தான் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தோம் என்று சொன்னால் சிதம்பரத்திலும் வெகு சீக்கிரத்தில் ஒரு பெரும் கிளர்ச்சியை உண்டு பண்ண முடியும். கிளர்ச்சியை உண்டாக்கிவிட்டு ஷேக் அப்துல்லா நன்மையைச் செய்ய முன் வருமென்றே மக்கள் பொருமையாக இன்றையதினம் அங்கேயிருக்கிறார்கள். ஆகவே அந்தப் பிரதேசத்தில் பெரும் கிளர்ச்சி ஏற்படுவதற்கு முன், குழப்பம் உண்டாவதற்குமுன் கனம் ராஜாஜி அவர்கள் இந்தச் சட்டத்தை எல்லா இடத்திற்கும் விஸ்தரிக்க வேண்டுமென்பதாக நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இவர் காலத்தில் உழைப்பவர்களுக்கே நிலம் சொந்தம் என்று செய்யப் பட்ட வேண்டுமென மக்கள் எண்ணுகிறார்கள். உழைப்பவர்களுக்கே நிலம் சொந்தம் என்று அரசாங்கம் செய்யுமேயானால் ஒரே வருஷத்தில் பஞ்சத்தை நாம் போக்க முடியும். காஷ்மீரில் ஷேக் அப்துல்லா நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். அதே போல் நாமும் இங்கு கொண்டு வந்தால்தான் உற்பத்திப் பெருக்கு சாத்தியமாகும். சீன தேசம் நிலச்சீர்திருத்தம் கொண்டு வரவில்லையா? காஷ்மீர், சீனாபோன்று நம் நாட்டில் நிலச்சீர்திருத்தம் உடனடியாக தேவை.”

“நெசவாளர்களின் நிலைமை சீர்படுத்துவதற்காக கனம் ராஜாஜி 10-40
அவர்கள் முயற்சி செய்தார்கள். அதை மக்கள் எல்லோரும் பாராட்டினார்கள். ஒரு தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்து கரை போட்ட வேஷ்டி, கலர் புடவைகளை கைத்தறிக்களுக்கென்றே ஒதுக்க வேண்டுமென்பதாகவும், 40-ம் நெம்பர் ரக நூலை கைத்தறிக்கு ஒதுக்க வேண்டுமென்பதாகவும் மத்திய சர்க்காருக்கு சிபார்சு அனுப்பினார்கள். ஆனால் மத்திய சர்க்கார் இவர்கள் சொன்னது முழுவதையும் ஒப்புக் கொள்ளாமல் 40% மாத்திரம் ஒதுக்க ஒப்புக் கொண்டார்கள். அதனால் கனம் ராஜாஜி அவர்கள் திருப்தி அடைந்து சும்மா இருக்கக்கூடாது. இதனால் உண்மையான பரிகாரம் கிடைக்காது. ஆகவே நமது முழுக் கோரிக்கைகளும் பூர்த்தியாகும் வகையில் உழைப்பது அவசியமாகும். இப்பொழுது எதற்கும் மத்திய சர்க்காரை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பதால்தான், அந்தந்தப் பிராந்திய மக்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய, நலன்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள, வடநாடு தொடர்பு இல்லாத முழுச்சுதந்திர திராவிட நாடும், ஆந்திர ராஜ்யமும், தமிழ்நாடும், கன்னட, கேரள ராஜ்யங்களும் பிரிக்கப்படவேண்டுமென்பதாகக் கூறுகிறோம். அப்பொழுதுதான் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினையை, தெலுங்கு மக்களின் பிரச்சினைகளை, மலையாள, கன்னட மக்களின் பிரச்சினைகளை வெற்றிகரமாகத் தீர்த்துக் கொள்ள வழியும் சந்தர்ப்பமும் ஏற்படும். இப்ப திராவிடத்தைக் காண பெரியார், அண்ணாத்தரை தலைமையில் திராவிட இயக்கம் வலுவடைந்து வருகிறது. ஆகவே மொழி வாரியாக மாகாணம் முதலில் பிரிக்கப்படவேண்டும். நேற்றையதினம் ஸ்ரீ வினாயகம் அவர்கள் பேசிய காலத்தில் இதைப்பற்றி வெகு அழகாகப் பேசியிட்டார்கள். ஆந்திரர்களுக்கு தலைநகரம் தற்காலிகமாகக் கூட சென்னையில் இருக்க அனுமதிக்கக் கூடாது என்பதை எல்லோரும் வரவேற்கிறார்கள். ஆந்திரா மாகாணத்தை ஏற்படுத்தி விட்டால் மாத்திரம் போதாது. எல்லைத்தகராறுகள், நாளை வில் எழாதவகையில் எல்லாப் பிரச்சினைகளையும் உடனடியாகத் தீர்த்தாக வேண்டும். திருத்தணி, திருப்பதி போன்றவைகள் எல்லாம் தமிழ்நாட்டுடன் இருக்கவேண்டுமென்பதில் சந்தேகமில்லை. வினாயகம் ஒரு தமிழர் இருந்தாலும் அவர் தெலுங்கராக அரசாங்க அதிகாரிகளால் எழுதப்பட்டிருக்கிறார்கள். அந்த ஜில்லாக்களில் தமிழ் வளர்வதற்கு வழியின்றி தெலுங்குப் பாடசாலை, தெலுங்கு ஆபீசர்களை அரசாங்கத்தார் போடப் படுத்தின விளைவு இது என்பதை நாம் எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். ஆகவே பப்பிரதேசங்களையும் தமிழ்நாட்டோடு சேர்த்து வேண்டுமென்பதாக நான் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஆகவே அந்தத் துறையில் சர்க்காரும், சர்க்காரின் முதல் மந்திரி ராஜாஜி அவர்களும் இன்றையதினம் இருப்பது போலவே கடைசி வரையில் உறுதியாக இருந்து நாட்டுக்கு பிரிவினை

11th March 1953] [Sri M. Hanumantha Rao]

అట్లా అహూతి అయినవంటనే ఆంధ్ర ప్రజలలో ఉద్రేకాలు పెరిగి, ఒక ప్రవాహము లాగా బయలుదేరి, విడివిడిగానే ఆంధ్రరాష్ట్రము కావలసిందే అనే అభిప్రాయముతో, ప్రజలందరు బయలుదేరినప్పుడు ముఖ్యమంత్రి వీధినా ప్రకటన చేశారంటే అదిలేదు. దురదృష్టవశాత్తు ముఖ్యమంత్రి ఆసమయంలోగూడా రెచ్చగొట్టే ప్రకటనే చేశాడు. ఈ విషయములో తమిళసోదరులకు హాని జరగకూడదనికూడా తగు జాగ్రత్త తీసుకొని పనిచేసింది. ఈ సందర్భములో తమిళ సోదరులు ఆంధ్రులవై తప్పులు పట్టడానికి ఆవకాశములులేదని చెప్పగలను. ఆంధ్రరాష్ట్ర సాధనకే ఒక బ్రహ్మాండమయిన ఉద్యమము బయలుదేరిందని చెప్పగలను. ఇది అంతా అయిపోయినతర్వాత కేంద్రప్రభుత్వము ఆంధ్రరాష్ట్ర స్థాపనకై ప్రకటన చేసి, శ్రీ వాంచూగారిని నియమించినది. మన ప్రభుత్వము ముందుగా త్వరపడి యీ రాష్ట్ర విభజనకు సరియైన వైఖరి తీసుకొని తోడ్పడినట్లైతే, పొట్టి శ్రీరాములుగారి ఆ మరణ ప్రాయోగవేశదీక్షకు అవసరముండేదికాదు. వాంచూగారికి ప్రభుత్వం విమల సమాచారముయిచ్చిందో నాకు తెలియదు. కాని పత్రికలలో యీ సమాచారము ప్రకటితమయినవరకు తెలుసును. ఆరోజులలో పత్రికలలో వచ్చిన వార్తలనుబట్టి ఆంధ్ర రాష్ట్రము లోను రాష్ట్రము అని చూపించుటకు తప్పుడు రెక్క తయారుచేసి వాంచూగారికి యీ ప్రభుత్వము అందజేసిందని అర్థమగుచున్నది. ఆంధ్రులకు యీ ప్రభుత్వము చేతులలో జరిగిన అన్యాయాలు, అక్రమాలకు అంతులేదు. అంతేకాకుండా రాష్ట్ర విభజన విషయములోగూడా యీ ప్రభుత్వము వైఖరి మార్చుకొనలేదు. ఆంధ్ర ఒక ప్రత్యేక రాష్ట్రముగా యేర్పడాలి అని ఆంధ్రులు 40 సంవత్సరాలనుండి పోరాడుతున్నారు. ఆ న్యాయమైన హక్కును తిరస్కరించుటయే గాకుండా ఎక్స్ ప్రెస్ అన్యాయాలు చేస్తూవచ్చింది. Electricity కొరకు ఆంధ్రలో ఒక Hydro-electric station గూడా లేదు. కేవలం Thermal stations మాత్రం ఉన్నవి. అన్ని చోట్లా cut చేసే సుమంతా యీ థర్మల్ స్టేషన్లపై న్యాయంగా ఆంధ్రలో cut చేస్తున్నారు. ఆంధ్రరాష్ట్రము రానున్నదనే సాకుతో కృష్ణానది అనకట్టకు అవసరమైన నిర్మాణాన్ని గూడా ఆపుచేస్తున్నారు. అనకట్టకు ఇప్పుడు చేసిన మరాఠ్సుతులే చాలవని, అదిగట్టిగా నిలబడాలంటే ఒక regulator road bridge నిర్మించుట అత్యవసరమని మన ప్రభుత్వమువారు పంపిన షిఫ్ట్ యింజనీయరుగారు సలహా ఇచ్చారు. రాష్ట్రవిభజనసాకుతో, యీ bridge నిర్మాణము ప్రభుత్వము దృష్టిలోనికి తీసుకోకుండా వాయిదాచేసింది. ఈ bridge నిర్మించకపోయినట్లు అయితే యిప్పుడున్న అనకట్ట యావత్తు చెబ్బతిని నాశనమై పోతుండనిన్నీ, ఆ అనకట్ట క్రిందిసాగు అత్యవసరమైందని లక్షల యకరాల పంటభూమి కర్ర అయిపోతుంది అని యింజనీరు సలహా ఇచ్చినను, యీ ప్రభుత్వమువారు పాటించకుండా, యీ bridge నిర్మాణము వాయిదా వేయటానికి సిద్ధపడితే, యింతకంటే అన్యాయమేమైనా ఉండునా అని మనవిచేస్తున్నాను. ఈ రోడ్డు నిర్మాణము విషయములో ప్రభుత్వందూ పెడు నిర్లక్ష్యభావము అందరికీ గోచరమగుచున్నది. ఎప్పుడో ఆంధ్రరాష్ట్రము వస్తుందని యీ bridge నిర్మాణము వాయిదా వేయడము అన్యాయం. ఇదంతయు చూడగా ప్రభుత్వమువారి యొక్క వైఖరి ఆంధ్రులపై అభివృద్ధినిరోధకముగా కనబడుచున్నదని చెప్పక తప్పదు. అయితే శ్రీరాజగోపాలాచారిగారు ఆంధ్రరాష్ట్రమును చాలా సుహృద్భావముతో విర్చాటు చేస్తూను అంటున్నారు. కాని దురదృష్టవశాత్తు అటువంటి వైఖరివారిలో కనబడటములేదు. దేశంలో భాషాప్రయత్నరాష్ట్రాలు ఏర్పరచటమనేది చాలా న్యాయ సత్తుతమైనటువంటిదనినీ, ప్రజాస్వామ్యసిద్ధాంతమునకు అనుగుణమైన పద్ధతయని గుర్తించవలసిన విషయము. కాని ఈ ఉదయం శ్రీరాజగోపాలాచారిగారు ఒక ప్రశ్నకు యిచ్చిన సమాధానాన్ని సరించి యింకా వారు భాషాప్రయత్నరాష్ట్రాల

10-50
a.m.

[Sri M. Hanumantha Rao] [11th March 1953]

భావం tribal idea అనేదోరణిలోనే ఉన్నారు. భాషా ప్రయక్త రాష్ట్రాలు కావాలనటంగాదు, tribal idea. వివరభాతుల వారిని వారివారి విద్యా విజ్ఞానాలను అభివృద్ధిచేసుకుంటూ ఉన్నతస్థాయికి పోకుండా tribes గానే అట్టి పెట్టాలనే రాజగోపాలాచారిగారిదే స్పష్టంగా tribal idea అని గుర్తించాలి. ఇంకను ఎన్నో ప్రకటనలు చేశారు. ఈ ప్రకటనలు చేసిన వారిలో ముఖ్యంగా Sri Rajah Muthiah Chettiyar గారు అనేక ప్రసంగాలు తీసుకొనివచ్చారు. కాంగ్రెసు ప్రభుత్వం పరిపాలనా విధానము ఎట్లుండాలి అనే కొన్ని ప్రసంగాలు తెచ్చారు. కాంగ్రెసు నాయకులు ఎవరు అవుతారు అనిగూడా చర్చించారు. ఆంధ్రరాష్ట్రం వచ్చినప్పుడు కాంగ్రెసు నాయకులు ఎవరైతే అయినకేమీ పట్టించో నాకు అర్థం కావడంలేదు. కానిఇదంతా చూస్తే ఆంధ్రులను తప్పదు దోరణిలో పెట్టుటకు వారు అట్లా ఆనవసర ప్రసంగాలు తెచ్చారంటాను. కమ్యూనిస్టు పార్టీ స్వరస వైఖరి తీసుకున్నదన్నారు. అవును. ఇటువంటి వైఖరికి direct గాగాని indirect గాగాని ఎవరు తోడ్పడినను సంతోషిస్తా కాని మద్రాసు విషయం కొందరు వేరీపెట్టి, చిత్తూరు వరకుమార్చేసిన ముందు సరిహద్దు నిర్ణయించేసి తరువాత రాష్ట్రం ఏర్పరచమని కొందరు వేరీపెట్టి రాష్ట్రనిర్మాణాన్ని వాయిదా వేయటాన్ని మేముపూర్తిగా ప్రతిఘటిస్తాము.

“వేరుకు సుహృద్భావంతో విడిపోదామని అంటూనే అనేకవేదాలు తెస్తున్నారు. నిజానికి యీ రోజు మద్రాసు విషయంగాని చిత్తూరు విషయంగాని తెచ్చి వేదీకరు పూనుకున్నవారంతా 1950 లో కాంగ్రెసులోను పార్టీషన్ కమిటీలోనూ ఉన్నవారే. మద్రాసును వదిలి చిత్తూరు జిల్లాతో సహా బెల్లారి కి తాలూకాలతో రాష్ట్ర విభజనజరగజలసిందని అంగీకరించినవారే. రాష్ట్ర నిర్మాణంలో శ్రద్ధ లేకపోయినందుననే మద్రాసు లీఫ్ కమీషనరు రాష్ట్రంగావాలని, తాత్కాలిక ప్రభుత్వ స్థానం గావాలని సరిహద్దుల విషయం ముందే నిర్ణయంగావాలని వేదీలు పెడుతున్నారు. ఈ వైఖరిని మేము పూర్తిగా ప్రతిఘటిస్తున్నాము.

“ఈ సందర్భములో ఏర్పడనున్న ఆంధ్ర ప్రభుత్వంయెడల కమ్యూనిస్టులవైఖరి ఎట్లావుంటుంది, అనే వర్షలు వస్తున్నాయి. కమ్యూనిస్టులు సంజీవి రెడ్డిగారిని support చేస్తారా? శంకరరెడ్డి గారిని support చేస్తారా అని ప్రశ్నలు తరెత్తుతున్నాయి. కాంగ్రెసులో సంజీవి రెడ్డి నాయకుడవుతాడా శంకర రెడ్డి నాయకుడవుతాడా అనే సమస్యతో మాకు ప్రమేయం లేదు. ఎవరు నాయకులైనా, ఎవరు ప్రభుత్వాన్ని ఏర్పరచినా మేము చూచేదల్లా ఒకటే విషయం. ఆ ప్రభుత్వం ప్రజాస్వామిక పద్ధతిలో వ్యవహరిస్తూ, ఆంధ్రులకు కావలసిన ప్రాజెక్టులను నిర్మించటానికి పూనుకొని ఆంధ్ర విద్యా విజ్ఞానాలను జీవనస్థాయిని పెంపొందించటానికి పూనుకుంటే మేము సంతోషిస్తాము. అందుకు భిన్నంగా వ్యవహరిస్తూ ప్రజలకు వ్యతిరేకమైన పాలసీలను అనుసరిస్తే కమ్యూనిస్టులం ప్రతిఘటిస్తాం, ఇదే మావైఖరి. కనుక తాత్కాలిక ప్రభుత్వం మద్రాసులో ఉండాలనే వేదీ సరిగాదు. ఆంధ్రరాజధాని ఆగ్రదేశంలోనే వుండాలి. రాష్ట్ర సరిహద్దులనుచేర్చి, ఆతర్వాతనే ఆంధ్ర రాష్ట్రము ఏర్పాటుచేయాలనే విషయము గూడా ఏ మాత్రం సరేకమమైనపద్ధతికాదు. దీన్ని మేము వ్యతిరేకిస్తున్నాము. సుహృద్భావముతో సత్వరముగా ఆంధ్ర రాష్ట్రం ఏర్పడాలనేది ఆంధ్ర ప్రజలందరి యొక్క వాంఛ అని చెప్పవచ్చును. కనుక మిత్రులందరు సత్వర ఆంధ్రరాష్ట్ర స్థాపనకు కృషిచేయదురని విజ్ఞప్తి చేస్తున్నాను.

“గవర్నరుగారి ఉపన్యాసముమీద మా మిత్రుడు శ్రీ వావిలాల గోపాలకృష్ణయ్య గారు గవర్నరుగారు నెల్లూరు వెళ్లి, అక్కడ ఆసట్టణము చాలా బాగున్నదనిన్నీ, ఆంధ్ర

రాష్ట్ర తాత్కాలిక రాజధానికి చాలా అనుగుణంగా వున్నదని రాజధాని అక్కడనే ఏర్పాటుచేసుకోమని సలహా యిచ్చారని, అటుపిమ్మట వారు విశాఖపట్టణమువెళ్లి అక్కడ ఆ పట్టణము చాలా బాగావున్నది, తాత్కాలిక రాజధాని అక్కడనే ఏర్పాటుచేసుకోమని సలహా యిచ్చారని చెప్పారు. ఇంతేకాకుండా, విశాఖపట్టణములో ౧౬ తెన్నేటి విశ్వనాథంగారిని బహిరంగంగా మరల కాంగ్రెసులో చేరమని సలహా యిచ్చారని వార్త పత్రికలో వచ్చింది. ఒక State కు Head గా వున్న గవర్నరు కాంగ్రెసు నాయకుడుగా యీ పద్ధతిని వ్యవహరించటం అనుచితం. ఈ విధంగా వ్యవహరించిన గవర్నరుకు అభినందనలను తెలిపాలో ఇంటికి దయచేయమని శరించి పంపాలో House కు స్పష్టం."

*** SRI P. G. KARUTHIRUMAN :—** “கனம் சபா நாயகர் அவர்களே, மேன்மை தங்கிய கவர்னர் அவர்கள் நிகழ்த்திய பிரசங்கத்தின்மீது இப்பொழுது விவாதம் நடந்துகொண்டு வருகிறது. அதிலே சில முக்கியமான விஷயங்களைப்பற்றி ஸர்க்கார் அங்கத்தினர்கள் மிகவும் நல்ல முறையில் அதை ஆதரித்ததும், பிறர் நல்ல முறையில் ஆதரிக்கும் வகையில் பேசி இருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால், நமது எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்கள் வேறுவிதமாக கருதுகிறார்கள். ‘கவர்னர் அவர்களடைய பிரசங்கத்தை ஆதரிக்க அதில் ஒரு விஷயமில்லை. முதன் மந்திரி ராஜாஜி அவர்களும், மற்றவர்களும் எங்கு போனாலும் கடவுளைத் தொழுங்கள், பஜனை பண்ணுங்கள் என்று சொல்லுகிறார்களே தவிர நாட்டு மக்களுக்கு வேண்டிய சௌகரியங்களை செய்துகொடுப்பதில் கவனம் செலுத்தவில்லை. இந்திய ஜனாதிபதி நமது மாகாணத்தக்கு வந்திருந்தபோதும் கூட ராமேஸ்வரம் சென்றார். புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்செய்து தர்ப்பணம் செய்தார். ஸ்ரீரங்கம் வந்தார். தூங்கும் பெருமானை சேவித்தார். ஆனால், ராமேஸ்வரம் சென்ற போது அந்த ஜில்லாக்களிலே பட்டினியால் வாடிக்கிடந்த நெசவாளர்களை நேரில் கண்டு பேசி அவர்கள் துன்பத்தைத் துடைக்க வழி செய்யவில்லை. ஸ்ரீரங்கம் வந்தபோது புயலினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களைக்கண்டு பேசவில்லை என்பதாக குற்றம் சாட்டுகிறார்கள்.’ காங்கிரஸ்காரர்கள் கடவுள் பிரசாரம் செய்ய ஆரம்பித்ததிலிருந்துதான் பருவ மழை சரியாகப் பெய்வதில்லை. ஏரிகள், குளங்கள், கண்மாய்கள் எல்லாம் வரண்டு கிடக்கின்றன என்றெல்லாம் ஒரு சாரர் புகார் சாட்டுகிறார்கள். எதற்கெடுத்தாலும் காங்கிரஸ்காரர்களை குற்றம் சாட்டுகிறார்களே தவிர உண்மை நிலவரத்தை உணர்வதில்லை. நான் ஒன்று கேட்கிறேன்: காங்கிரஸ்காரர்களுக்காக மழை பெய்யாமல் போனால் போகட்டும், இன்றைய தினம் சட்ட சபைக்கு மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கும் காங்கிரஸ் பிரதிநிதிகள் 152 பேர்கள் தான், அவர்கள் தொகுதியில் மழை பெய்யாமல் இருக்கலாம். சபிட்சம் இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால், காங்கிரஸ் அல்லாத அங்கத்தினர்கள் மட்டும் 223 பேர்கள் இருக்கிறார்களே அவர்கள் தொகுதியில் மழை பெய்யாமல் ஏன் இருக்க வேண்டும். ‘நல்லார் ஒருவர் உளறேல் அவர் பொருட்டு எல்லார்க்கும் பெய்யும் மழை’ என்ற முதுமொழிப்படி 223 அங்கத்தினர்களுக்காவது இந்த மாஹிணம் முழுவதும் மழை பெய்யக்கூடாதா? ஏன் பெய்யவில்லை என்றால் விஞ்ஞான சக்திகளுக்கும் அப்பாற்பட்டதான மனித சக்தி, மனித முயற்சி இவை இரண்டிற்கும் அப்பாற்பட்டதான ஏதோ ஒரு சக்தி இருப்பதன் காரணமாகத்தான் இவைகளெல்லாம் தன் இச்சைப்படி இயங்குகின்றனவே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. அதன் காரணமாகவேதான் முதல் மந்திரி ராஜாஜி அவர்கள் கடவுளை எண்ணி பிரார்த்தனை செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார். இதைப் பழிப்பவர்கள் தங்களுடைய அறிவுச் சக்தியால் மழையை வருவித்தாலோ நாட்டின் பொருளாதாரத் துறையில் முன்னேற்றமேற்பட உற்பத்தியைப் பெருக்கினாலோ கனம் ராஜாஜி அவர்கள் இப்போதே அதிகாரத்தை அவர்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு வெளியே செல்லத் தயாராய் இருக்கிறார். அதுமாதிரியாக யாரும் செய்ய முன் வராததால்தான் மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்டதான கடவுளின் சக்தியில் நம்பிக்கைவைக்கும்படி அவர் கூறுவதை ஆதரிக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

[Sri P. G. Karuthiruman] [11th March 1953]

“மேன்மை தங்கிய கவர்னர் அவர்கள் பிரசங்கத்தில் எந்தெந்த இடங்களில் பருவ மழை தவறி வெள்ளாமை அழிந்து பஞ்ச நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறதோ அந்தந்த இடங்களில் எல்லாம் வரி வஜா செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்று குறிப்பிட்டார்கள். ஏற்கெனவே இரண்டு மூன்று வருடங்களாக வரி வஜா செய்யப்பட்ட இடங்களுக்கு இந்த வருடம் பூரண வரி வஜா செய்யப்பட்டிருப்பதாகவும், போனவருடம் வரி வஜா செய்யப்படாத இடங்களுக்கு இந்த வருடம் வரியில் ஒரு பங்கு மாதிரம் வஜா செய்யப்பட்டு யிருப்பதாகவும் குறிப்பிட்டார்கள். நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன். இவர்களுக்கு பூரண வரி வஜா செய்வதுதான் நியாயமானது. ஏனென்றால் சென்ற வருடங்களில் இவர்களுடைய நிலங்கள் பருவ மழையினால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டன, இருந்தாலும், இவர்களிடம் இருந்த பெருந்தன்மையான குணத்தினால் மிகப் பொறுமையுடன் அந்தக் கஷ்டங்களை எல்லாம் தாங்கிக் கொண்டு ‘அடுத்த வருஷமாவது நன்றாக விளையாதா’ என்ற எண்ணத்தினால்தான் ஸர்க்காருக்குத் தொந்திரவு கொடுக்காது இருந்திவிட்டார்கள். சென்றவருடம் அவர்கள் கிஸ்தி கட்டினார்களே என்றால் மாடு கன்றுகளையும் நகை நட்பை விற்றுத்தான் கட்டியிருக்கிறார்கள். இந்த வருடமும் அவர்களுக்கு பருவமழை தவறியதால் பயிர் மிகவும் மோசமாகி விட்டிருக்கிறது. ஆகவே, சென்ற வருடங்களில் வரி வஜா செய்தவர்களுக்கு பூரண வரி வஜா செய்யப்படுவது போலவே இவர்களுக்கும் செய்யவேண்டும். ஒரு பிரக்காவிற்கும் இன்னொரு பிரக்காவிற்கும் வித்தியாசம் இல்லை. நீர்ப் பாசன வசதி இல்லாத மானவாரி பூமிகள் எல்லாவற்றிலும் வெள்ளாமை அடியோடு கெட்டுவிட்டது. சில கிராம அதிகாரிகளும், ரெவினியூ மேலதிகாரிகளும் சரியான தகவலை சர்க்காருக்குக் கொடுக்காது ஒரு ரூபாய்க்கு நான்கு அணு வெள்ளாமை விளைந்திருக்கிறது, ஐந்து அணு வெள்ளாமை விளைந்திருக்கிறது என்று புள்ளி விவரங்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். குறிப்பாக என்னுடைய தொகுதியில் பார்க்கிறபொழுது பெரும் பாலான ஏழை விவசாய மக்கள் வரட்சியினால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். சர்க்கார் வரட்சியினால் பாதிக்கப்பட்ட எல்லா மானவாரிப் பிரதேசங்களுக்கும் தயவுசெய்து வரி வஜா செய்யவேண்டும். வசூலிக்கும் மற்ற வரிகளையும் ஒத்திப்போடவேண்டுமென்று நான் மன்றாடிக்கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக கவர்னர் அவர்கள் சமுதாய நல அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் போனவருடம் அக்ரோபர் மாதம் ஆறு இடங்களில் ஆரம்பிக்கப் பட்டது என்றும், அதை இன்னும் 5, 6 இடங்களுக்கு விஸ்தரிக்கும்படி மத்திய சர்க்காரை கேட்கலாம் என்றும் கூறி இருக்கிறார்கள். அது ரொம்பவும் வரவேற்கவேண்டியதாகும். அதில் ஒரே ஒரு வார்த்தை. அந்தந்தப் பகுதியில் உள்ள மக்கள் என்னென்ன தொழில்கள் செய்து கொண்டிருக்கிறார்களோ அந்தந்தத் தொழில்களை எல்லாம் வளர்ப்பதற்கு வேண்டிய முயற்சியை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். சமுதாய நல அபிவிருத்தி திட்டங்களை ஒரிடத்தில் எடுத்துக்கொள்ளும்பொழுது அங்குள்ள ஜனங்கள் அந்தப் பிரதேசத்தின் விஸ்தீர்ணம் இவைகளையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். உதாரணமாக மதுரைக்கு 65 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதன் விஸ்தீர்ணம் 400 சதுரமைல், ஆனால் மற்ற இடங்களாகிய கீழ்ப்பாளனி சமுதாயத்திட்டத்தின் கீழ் இருக்கும் விஸ்தீர்ணம் 900 சதுரமைல். அதற்கும் 65 லட்சம் ரூபாய்தான் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது இதையெல்லாம் புனராலோசனை செய்து ஒவ்வொரு இடங்களிலும் உள்ள விஸ்தீர்ணத்தைப் பொருத்து ஜனத் தொகையைப் பொருத்து—கூடவோ குறைத்தோ பணங்களை ஒதுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். சமுதாய அபிவிருத்தியில் நாடு எப்படி இருக்கவேண்டும் என்பதைப்பற்றி திருவள்ளூர் கூறும்பொழுது ‘உறுபசியுமோ வாப்பினியுஞ்செறு பகையுஞ் சேராதியல்வது நாடு’ என்பதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதாவது நாட்டில் உறுபசி உணவுப் பஞ்சம் இருக்கக்கூடாது என்றும், ஓவாத பினி (நீங்காத நோய்) இருக்கக் கூடாது என்றும் செறு பகை—(அழிவு செய்கின்ற வெளி நாட்டாரின் பகை) இருக்கக்கூடாது என்றும், அப்பொழுதுதான் தேசம் சுபிட்சமான நிலைமையில் இருக்கக்கூடும் என்றும் வழி வகுத்திருக்கிறார். ஆகவே, சமுதாய நல அபிவிருத்தியில் மிகவும் அக்கரை காட்டுகின்ற இந்த சர்க்கார்

11th March 1953] [Sri P. G. Karuthiruman]

இந்நாட்டின் உணவுப் பஞ்சத்தைப் போக்க விவசாயிகளுக்குப் போதுமான உதவிகளை அளித்து உணவை அதிகம் பெருக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும்.

“நீங்காத நோய் இந்த நாட்டு மக்களை வந்தடையாமலிருக்க, பொது சுகாதாரத்திலும், ஆஸ்பத்திரிகள் விஷயத்திலும் நம்முடைய சர்க்கார் அதிக கவனம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். நம்மை விட்டுப் பிரிந்து போக இருக்கின்ற ஆந்திரச் சகோதரர்கள் சௌஜன்யமான முறையில், விரோத மணப்பான்மையின்றி ஸ்நேக பாவத்துடன், எப்பொழுதும் நம்மிடம் பழகக் கூடிய வகையில் பிரிந்து செல்ல சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். பிரிவீனியின் காரணமாக நம் நாட்டிற்கு செறுபகை சேருதவாறு கவனித்துக் கொள்ளவேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும்.

“இன்றையதினம், இவைகள் எல்லாவற்றையும் விட நம்மை மிக்க பயப்படுத்துவது நாட்டிலுள்ள உணவுப் பஞ்சம்தான். அதைப்போக்க சர்க்கார் நாட்டில் ஜப்பான் தேசத்து விவசாய நிபுணர்களை வரவழைத்து அவர்கள் தேசத்து முறைப்படி விவசாயம் செய்யவேண்டுமென எண்ண மிருப்பதைக் கேட்டு ஆச்சரியப்படுகிறேன். சர்க்காரும் விவசாய டிபார்ட்மெண்டின் ஒரு பகுதியில் ஜப்பானிய முறைப்படி அவர்களுடைய விவசாயப் பண்ணையில் விவசாயம் நடத்தித் தங்களுடைய அனுபவத்தை வெளியிட வேண்டும். ஆனால், நான் என்ன சொல்கின்றேன் என்றால் நம் நாட்டு முறைக்கும் அவர்களுடைய முறைக்கும் அதிக வித்தியாசம் இல்லை. நம் நாட்டு முறைப்படி நாம் சரியாக விவசாயம் செய்தாலே மிக அதிகமாக உணவு உற்பத்தி பண்ணமுடியும், உணவுப் பஞ்சத்தையும் நீக்கமுடியும். சமீபத்தில் தஞ்சை ஜில்லா, ஆலத்தம்பாடியில் ஜப்பானிய விவசாய முறைகளை விளக்கி சில காட்சிகள் காண்பித்தார்கள். அங்கே நானும் போகும்படி நேர்ந்தது. இதைப் பார்த்த பின்தான் அந்த முறை ஒரு தனிப்பட்ட முறை அல்ல என்பதை உணர்ந்தேன். நாம் தற்பொழுது ஒரு ஏக்கருக்கு போடும் உரத்தை விட அதிகமான மடங்கு எரு அவர்கள் போடுகிறார்கள். பயிர்களைக் களைபுறி பூண்டுகள் முளைக்காவண்ணம் அடிக்கடி களை எடுக்கிறார்கள். இதுதான் ஜப்பானிய முறை, இந்திய விவசாய முறையைப் பற்றி வர்ணிக்கையில் திருவள்ளூர் ‘உழவு’ என்ற அதிகாரத்தில் ‘எரிணம் நன்ற எரு விடுதல் கட்ட பின் நீரிணம் நன்றதன் காப்பு’ என்று குறிப்பிடுகிறார். அதாவது ஆழ உழவது எவ்வளவு அவசியமோ அதைவிட மிகவும் அவசியம் நிறைய எரு விடுதல் என்றும், பயிர்களுக்கு தண்ணீர் எவ்வளவு அவசியமோ, அதைவிட மிகவும் அவசியமானது அப்பயிரோடு வேறு புற்பூண்டுகள்வளராதது அடிக்கடி களை பிடுங்கி அதைக் காப்பாற்றுவதாகும், என்கிறார். இது நம் நாட்டு முறை.

“ஆகவே இந்த ஜப்பானிய முறையை நன்றாகப் புரிந்துகொண்டு விவசாயத்திலுள்ளவர்கள் அனைவரும் இதை கடைபிடிக்கவேண்டும். சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் அனைவரும் தங்களுடைய தொகுதிகளுக்குச்சென்று இந்த முறையை பிரசாரம் செய்யவேண்டும். இந்த முறையில் விவசாயிகள் ஈடுபட்டால் இந்த உணவு பிரச்சனை நீங்கிவிடும். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இன்னொரு விஷயத்தையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஜப்பானிய முறையை கையாளும்போது மிகவும் ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும். இந்த முறை ஏற்கனவே நம் நாட்டில் கடைபிடித்து வரப்பட்டிருக்கிறது. எந்தெந்த இடங்களில் எந்தந்த உரங்களை உபயோகப்படுத்த வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த முறையை எடுத்துக்கொண்டால் எரு போடுவதில் நவீன காலத்தில் உப்பு உரங்களைப் போட வேண்டுமென்று பிரசாரம் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. அது மிகவும் கெட்ட பிரசாரம் என்று நான் கூற வேண்டியிருக்கிறது. பென்சிலின் மருந்துகள் வந்து நாட்டின் வைத்தியமுறையை எப்படி மாற்றியமைத்திருக்கிறதோ அதைப்போலவே விவசாயத்தில் கூட உப்பு உரங்களை உபயோகப்படுத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். விவசாயம் மாறுபடுகிறது என்பது பொதுப்படையான சமசாரம். இந்த உப்பு முதலிய சேர்க்கை உரங்களை அதிகமாக உபயோகப்படுத்தக்கூடாது. இந்த சேர்க்கை உரத்தை

11-10
a.m.

[Sri P. G. Karuthiruman] [11th March 1953]

சரியான முறையில் உபயோகப்படுத்தப்படவேண்டும். ஆகவே இயற்கை உரம் தான் அவசியம். ஜப்பானிய முறையை கையாண்டால் முக்கியமாக விவசாயத் திருகு வேண்டிய விதைகளை பொறுக்கி எடுத்து நல்ல நாற்றங்காலில் போட்டு புழுதி நாற்றங்காலில் நெல் விதை விட்டால் சிறந்த முறையில் நல்ல பயிர் உண்டாகும். நல்ல முறையில் உற்பத்தியும் பெருகும். நான் விவசாயி என்ற முறையில் சொல்லுகிறேன். சாதாரணமாக பத்து அங்குலம் இடம் விட்டுதான் நாற்றுக்களை நடவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஒரு ஏக்கரில் பத்து அங்குலத்திற்கு ஒரு நாற்று என்று நடடுவந்தால் 64,000 குழிகள் ஒரு ஏக்கரில் இருக்கும். ஒரு பட்டணம் படிக்கு 60 ஆயிரம் தான்யமணிக்களிருக்கும். விதைகளை சரியானபடி பொறுக்கி சரியானபடி நடடால் நூறுக்கு நூறு தான்யம் நல்ல முறையில் கிடைக்கும். அதன் மூலம் இந்த உணவு பஞ்சத்தை போக்கலாம். ஒரு ஏக்கரில் 40 பவுண்டு தழை சத்தும், 30 பவுண்டு மணிச்சத்தும் சுமார் 4,000 பவுண்டு ஒரு ஏக்கருக்கு கிடைக்கிறது. தகுந்தபடி உரம் போட்டு கவனித்து வந்தால் நல்ல முறையில் உணவு உற்பத்தியை பெருக்கலாம். ஆகையால் உரம் போடுவதில் அதிகம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். ஜப்பான் முறையை கிராமங்களில் அனுசரிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அறிவாளிகளும் நிபுணர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஜப்பான் முறையைப்பற்றி ஆலோசனை பெற்று கிராமங்களுக்குச் சென்று கிராமவாசிகளுக்கு ஆலோசனை சொல்லி அங்கே உபயோகப்படுத்தலாம். நமது விவசாய இலாகாவை எடுத்துக்கொண்டால் அது வருந்தத்தக்கதான நிலையில் இருக்கிறது. ஒரு வருஷத்தில் சேலம் விவசாயி 12,000 பவுண்டு விளைவித்து கிரிஷிக் பட்டம் பெற்றிருக்கிறார். இவருடைய அனுபவத்தை அறிந்துகொள்ளவேண்டும். ஜப்பானிய முறையை அனுசரித்தாலும் நம் நாட்டில் 12,000 பவுண்டுகளுக்குமேல் உற்பத்தி செய்யமுடியாது. அப்படி செய்தாலும் அடுத்த வருஷத்தில் அந்த பூமியில் அவ்வளவு விளைச்சல் இருக்காது. இப்பொழுது வெறும் புள்ளி விவரங்களைக் கொடுத்து பொதுமக்களை ஏமாற்றும்படியான நிலைமையில் இருப்பதை நமது உலகத்தில்தான் கண்டிருக்கிறோம். 12,000 பவுண்டு வெள்ளாமை யிட்டோம் என்று சொன்னால் அது சரியாக இருக்குமா. அது முடியுமா என்று பார்க்கவேண்டும். உரம் போட்டது, வெள்ளாமை செய்தது முதலியவைகளை விவசாய இலாகா பரிசீலனை செய்யாமலேயே கொடுக்கும் புள்ளி விவரங்களை வைத்துக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். சிறந்த அறிவாளிகள் கூடிய F.A.O. Conference-ல் கூட இது பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். இதை ரொம்பவும் கவனிக்கவேண்டிய விஷயமாக இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். இவ்விதம் கொடுக்கும் புள்ளி விவரங்களை வைத்துக்கொண்டு உணவு பஞ்சத்தை எவ்வளவு தூரம் தீர்க்க முடியும் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். ஏதாவது நன்மை உண்டா? ஒரு நன்மையும் கிடையாது. எவ்வளவு செலவு செய்தார்கள்? அதன் ஒரு மானம் என்ன வென்பதைப் பார்க்கவேண்டும். இந்த மாதிரியான புள்ளி விவரங்களுக்கு நம்முடைய விவசாய இலாகா இடம் கொடுக்கக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அப்படி இருந்தால் அவர்களை வைத்துக் கொண்டே உணவு உற்பத்தியை பெருக்கலாம். ஜப்பானிய முறையில் சில அம்சங்களிருக்கின்றன. அவைகளை நாம் கவனிக்கவேண்டும். அந்த முறையில் களையை நன்றாக எடுத்து விட்டால் தண்ணீர் கட்டுவதற்கு சௌகரியமாக இருக்கும். களை இல்லாமல் பூமியை வைத்துக்கொண்டால் உணவு சத்துக்கள் மிச்சப்பட்டு வெள்ளாமைமையில் உற்பத்தி பெருகும். அமெரிக்கன் McGraw and Hill Publications புத்தகத்தில் Weeds Control முறையைப்பற்றி எழுதியிருக்கிறது. களை எடுக்கும் முறையை நன்றாக தெரிந்துகொண்டு நல்ல விதையைப்போட்டு உரம்போட்டு வந்தால் சிறந்த முறையில் உணவு உற்பத்தி பெருகும். இவ்விதம் அடிக்கடி களையை எடுத்து வந்தால் 6 அல்லது 7 மடங்கு உற்பத்தி பெருகும். உணவு பிரச்சினையும் தீர்ந்துவிடும். பிறகு இந்த சட்ட சபையில் இப்பொழுது இருந்துவரும் காரசாரமான பேச்சுக்களும் நின்றுவிடும் என்று சொல்லிக்கொண்டு சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் இதற்கு மிக பிரதானம் கொடுத்து விவசாயிகளுக்கு நல்ல சலுகைகள் கொடுத்து குடியானவர்கள் சிறந்த முறையில் விவசாயத்தில் ஈடுபடுவதற்கு ஊக்கம் அளிப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் என்னுடைய சிறுநரையை இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

11th March 1953]

* SRI R. SIDDANNA GOWD :—“ ఉపాధ్యక్ష, గవర్నరుగారు address ఇచ్చినందులకు వాణికి మా ధన్యవాదములు అర్పించుచున్నాము. మరియు వారు గవర్నరు పదవిని అధిష్టించినవెంటనే రాయలసీమ ట్రావెల్స్ తనను గమనించి, రాయలసీమలో సంచరించినందులకుకూడ వారు వందనీయులు. వారి ఉపన్యాసాలు చాలా instructive గాను, elevating గాను, moral inculcating గాను ఉండినవి. మరియు ముఖ్య మంత్రిగారుకూడ చాలా సీరియస్ గాను ప్రజలకు ఉద్బోధించుచున్నారు. కనుక వారుకూడ వందనీయులు. కాని గవర్నరుగారు యిచ్చిన address లో ప్రస్తుతము దేశాన్ని తీవ్రంగా ఆవరించినట్టి నిరుద్యోగ సమస్యనుగురించిగాని, ట్రామాన్ని గురించిగాని తదితర విషయములనుగురించిగాని, ఏమీయు సూచించబడనందుకు మాయొక్క విచారాన్ని తెలుపుటకు చాలా చింతిల్లవలసియున్నది.

“ తరువాత ఇప్పుడు ఆంధ్రరాష్ట్రాన్ని ఏర్పరుచుటకు నిశ్చయించబడినది. కాని నేను ప్రాంతీయము వహించుచున్నట్టి మడకశిరా తాలూకా విషయము ఏమిచేయదలచారో తెలియదు. కనుక దాని పరిస్థితిగురించి మీకు తెలియజేస్తున్నాను. మడకశిరా ప్రాంతము కన్నడ రాష్ట్రానికి ఆనుకొని దానిమధ్యన ఉన్నది. అది మైసూరు రాష్ట్రములో ఒక enclave గా ఉన్నదని చెప్పవచ్చును. ముఖ్యంగా ఆ ప్రాంతములో నూటికి 80 నుండి 90 మంది కన్నడభాషనే మాతృభాషగా వాడుచున్నారు. దాదాపు ప్రతి గ్రామముకూడ మైసూరు రాష్ట్రానికి 4, 5 మైళ్లలోపుగా ఆనుకొనియున్నది. కాబట్టి, మడకశిరా తాలూకాను కన్నడరాష్ట్రమునకే చేర్చుట చాలా సమంజసముగాను, న్యాయంగాను ఉంటున్నది. అంతేకాకుండా, మడకశిరా తాలూకా ఏదో ఒక మూలలో ఉండినదనివల్ల, దాన్ని ప్రభుత్వమువారు చాలా తిరస్కారభావంతో చూస్తున్నారు. దానికి కావలసిన సౌకర్యాలు చేయడంలేదు. ఆ ప్రాంతము అర్థికంగాగాని, నీటి వసతులలోగాని, వ్యవసాయాధివృద్ధిలోగాని, చాలా పీనస్థితిలో ఉన్నది. అంతేకాకుండా, electricity lines మా పొలములయొక్క, గ్రామాలయొక్క మధ్య పోవుచున్నవి గాని మాకు మాత్రము electricity సౌకర్యాలు లేవు. ప్రభుత్వమువారు ఇప్పటికీ మైసూరు రాష్ట్రముతో సంప్రదించి, ఈ సౌకర్యము కలుగజేయలేదు. ఇది ఒక కారణంగా, మడకశిరా తాలూకాను మైసూరు రాష్ట్రములో చేర్చవలసిన అవసరము కనుపడుచున్నది.

“ తరువాత ముఖ్య మంత్రిగారు, వారు ఈ పదవిని అధిష్టించిన వెంటనే controls తీసివేయడంతో ప్రజల కృతజ్ఞతకు పాత్రులైనారు. De-ration చేసినారు, controls తీసివేసినారుగాని ఇప్పటికీనీ మడకశిరా తాలూకాలో ప్రజలకు చాలా తొందర్లు కలుగచేస్తున్నారు. ఈ విషయముగురించి నేను చెప్పినది ముఖ్య మంత్రిగారు శ్రద్ధగా వివరాలను ప్రార్థిస్తున్నాను. మడకశిరా ప్రాంతము బెల్టు (belt) area లో ఉన్నదనిన్నీ ప్రతి గ్రామము మైసూరు ప్రాంతానికి 5 మైళ్లలో ఉన్నదనేకారణం చేత, ప్రజలు ఒక గ్రామంనుంచి మరొక గ్రామమునకు వాడ్లు తీసుకొనిపోవలసిన licences పొందవలెనని నిర్బంధిస్తున్నారు. పోలీసులు వాడ్లను seize చేస్తూ రైతులను నానాభాషలు పెట్టుచున్నారు. దీనివల్ల, corruption, అవినీతి, లంచగొండి తనము పెరుగుచున్నది. కనుక free movement of paddy సౌకర్యాలు ఏర్పాటు చేయవలసియున్నది. అటువంటి free movement అనుకూలము చేయక de-ration de-control చేసినకూడ ప్రయోజనములేదని చెప్పటకు చాలా చింతిల్లవలసియున్నది.

“ తరువాత Food production, ట్రామ తీవ్రతను గురించి మాట్లాడుచున్నాను. 11-20 a.m. మా ప్రాంతములలో ట్రామము చాలా తీవ్రరూపము దాల్చినది. ఈ విషయమున పోయిన సంవత్సరము ఈ ప్రాంతము ప్రభుత్వమువారి సానుభూతి పొందినది. ఈ

[Sri R. Siddanna Gowd] [11th March 1953]

సంవత్సరము అనంతపురము జిల్లాలో ట్టామము తీవ్రంగా ఉన్నది. మడకశిరా తాలూకాలో, సకాలమునకు వర్షము లేక, దున్నెటప్పుడుగాని, పంట పెట్టునప్పుడుగాని, పంట ఎదిగేటప్పుడుగాని కావలసినప్పుడు సరియైన వర్షములు లేక, నెలలో 20, 25 దినాలకు ఒక పడునుగూడ లేక, పంటలు పండలేదు. పోయిన సంవత్సరం ప్రభుత్వం వారు శిస్తు రెమిషను చేసినారు, కొంతవరకు శిస్తు postpone కూడా చేయబడినది. ఈ సంవత్సరంకూడ 0-5-4 వంతునే పంట అయినప్పటికిని, పోయిన సంవత్సరం నిలుపుదలచేసిన శిస్తు వసూలుచేస్తున్నారు. మరియు, ఈ సంవత్సరమునకుకూడ పన్నులు వసూలు చేస్తున్నారు. ఇది రైతులకు చాలా కష్టతరంగాయ్యింది. రైతులు నానా అవస్థలు పడుచున్నారు. ఛెండు సంవత్సరముల శిస్తు ఒకేమారి కట్టు వలసివస్తే చాలా కష్టముగా ఉంటుంది. అసలు పంట 0-5-0, 0-5-6 వంతున అయినప్పటికిని, ఈ విషయములో తహశీల్దారు, కలెక్టరు తనిఖీ చేసినప్పటికిని, గ్రామాద్యోగుల estimates ప్రకారం, 0-8-0 ల ప్రకారం రెక్క కట్టుకొని పన్నులు వసూలు చేస్తున్నారు. ఈ ల్యాండు రెవిన్యూకు జతగగాను రైతులు 70, 80, 100 రూపాయలవరకు తక్కువ చెల్లించవలసినట్లే, దీన్ని రైతులు వీ రీతిగా ఖరీదవగలరో గవర్నమెంటువారు ఉపింపవలసిందిగా కోరుచున్నాను. దీనికి కారణము, అక్కడ ఉన్న కరణాలు Food crop estimates ను సరిగా తయారు చేయడంలేదు. ఈ estimates తయారుచేయుటకుగాను పంట ఎంత అయిందని సరిగా తనిఖీచేయడం లేదు. పంటను సరిగా తెలుసుకోవలసివస్తే, పంట కల్లములలో ఉండగానే తనిఖీ చేయవలసియుంటుంది. తహశీల్దారుగాని, R. D. O. గాని, కలెక్టరుగాని, పంట ఖామిలో ఉండినప్పుడుగాని, harvest చేసినప్పుడుగాని తనిఖీచేయరు. పంట కోత అంతా అయిపోయి ఇళ్లకు లీనుకొని పోయినతరువాత, తనిఖీచేసి, 0-8-0 వంతున, 0-12-0 వంతున పంట రెక్క కట్టుకొని పన్నులు విధించుట సరియైన పద్ధతిగాదు. కనుక ఈ విషయమున గవర్నమెంటువారికి ఒక constructive suggestion ఇస్తున్నాను. పంట ఖామిపైన ఉన్నప్పుడే, కల్లాలలో ఉండినప్పుడే, గ్రామానికి 4, 5 sample కల్లాలను తనిఖీచేసి, వాటి ప్రకారం sample crop estimates తయారు చేసి, ఆ విధంగా మొత్తముమీద, ఇన్ని అణాల పంట అయిందని నిర్ణయించుట న్యాయముగా ఉంటుంది. ఈ విధంగా, వాస్తవ పరిస్థితిని గమనించకుండా, ఒకేసారి 0-8-0, 0-12-0 లకు రెక్క కట్టడం సరికాదు. మొన్న 15 దినాల క్రిందట Hon. కిద్నాయిగారు చెప్పినారు—Indian Research Committee of Agricultural Statistics మన దేశానికంతటికి 45 మిలియన్ల టన్నుల ధాన్యము పండుచున్నదని చెప్పినారనియు, Crop Planning Committee 60 మిలియన్ల టన్నుల ధాన్యము పండుచున్నదని చెప్పినారనియు వారు చెప్పినారు. ఈ విధంగా, వారు ఎంతో scientific గా తయారుచేసిన రెక్కల ప్రకారమే, Research Committee కిని Planning Committee కిని రెక్కలలో discrepancy ఉండినప్పుడు, ఈ low-paid గ్రామ ఉద్యోగస్తులు, కరణాలు, రెవిన్యూ ఇన్స్పెక్టర్లు తయారుచేసిన ఈ crop estimates లో ఎంత సత్యముంటుందో, ఇవి reality కి ఎంత దూరముండగలవో గవర్నమెంటువారు యోచించవలసిందని కోరుచున్నాను. అదేకాకుండా, ఈ crop estimates సకాలములో చేయడంలేదు, చాలా belated గా చేస్తున్నారు. మడకశిరా తాలూకాలో, ఒక్క అమరాపురము ఫిర్కాలో కొంత పంట అయిందిగాని, మిగతా ఫిర్కాలలో పంట చాలా నష్టంగా ఉన్నది. ఇటువంటి పరిస్థితులలో బాకాయాలు నిలుపుదల చేయవలసిందని ప్రభుత్వమును కోరుచున్నాను. అంతే కాకుండా, దీనికి తోడు నిరుద్యోగ సమస్యకూడా తీవ్రతరముగానున్నది. ఇదివరలో చింతపండు industry వల్ల, 1, 2 నెలలు పనులుండినవి. ఇప్పుడు ఆ పనిలేదు.

11th March 1953] [Sri R. Siddanna Gowd]

వ్యవసాయపు పనులుకూడా లేవు. కనుక వెంటనే, improvement of village approaches, tanks, supply-channels, మొదలగు పనులు ప్రభుత్వము చేయించి, జనులకు వాటిమూలంగా పనులు కల్పించవలసిందని కోరుచున్నాను. ఈ విషయమున జనులయొక్క ఆందోళన, అసంతృప్తి ఎక్కువ అయిపోవుచున్నది. తరువాత మడక 3 రా తాలూకాలో ఒక gruel centre కూడా లేదు. పెనుగొండ, కదిరి తాలూకా లలోకూడ తక్కువగా ఉన్నవి. ఈ gruel centres లో కూడ కొంతవరకు అవినీతి అన్వాయము జరుగుచున్నది. వీటి విషయమై తహశీల్దారుగాని కలెక్టరుగాని శ్రద్ధ తీసుకోవడం లేదు. వారు తనిఖీ చేసినప్పుడు మాత్రము, ఈ gruel centres లో, తక్కువ మంది, 1,000 మంది ఉంటారు కాని దానికి ముందు దినము లెక్కచూచి నట్లయితే, చాల ఎక్కువ మంది ఉండినట్లు ఖర్చు చూపించబడుచున్నది. కనుక ఈ విషయములోకూడా అవినీతి చాలా ఎక్కువగా ఉన్నది. దీనియందు ఆసక్తిగల శ్రద్ధవహించడం లేదు.

“తరువాత శక్తిగల loans విషయంలో ఈ distribution of loans, subsistence loans గాని, భావలకు, ఎద్దలకు ఇచ్చే loans గాని, పోయిన సంవత్సరం liberal గా ఇచ్చినారు. కాని ఈ సంవత్సరం బొత్తిగా ఇవ్వలేదు. ఎక్కువ applications వచ్చినప్పటికినిగూడ ఎవరికి ఇవ్వకుండా, అనంతపురము జిల్లా కలెక్టరు ఇందుకు కేటాయించిన 10 లక్షల రూపాయలు surrender చేసినారు. ఈ విషయములో కలెక్టరును నిందిస్తూ, గవర్నమెంటువారికి పిటిషన్లు పంపించాము. కనుక ఈ surrender చేయబడిన 10 లక్షల రూపాయలను మరల sanction చేసి, రైతులకు అప్పులు ఇప్పించవలసిందని గవర్నమెంటువారిని కోరుచున్నాను. తరువాత గవర్నమెంటువారు villages అన్నీ improve చేయవలసిందని గొప్పగా ప్రచారించేస్తూ, ఇందుకుగాను Rural welfare movement ను, స్థాపించారు. మరియు Harijan welfare movement కూడ స్థాపించారు. ఇవన్నీ సమర్థవంతముతో చేయబడినప్పటికీ, వీటికి సంబంధించిన పనులు మాత్రము, గ్రామాభ్యుదయం విషయంలోగాని, హరిజనుల ఆభివృద్ధి విషయంలోగాని, గవర్నమెంటు, తమ administration report లో చెప్పుకొన్న రీతిగా సరిగా నిర్వహించబడుచుండుటలేదని దీనిని విచారించవలసియున్నది. Rural welfare department పనులు చేస్తున్నది; ఇందుకు liberal గా grants ఇవ్వబడుచున్నది కాని దీని ముఖ్యోద్దేశము గమనించి జనులు గ్రామాభివృద్ధి పనికి తోడ్పడవలసియుండుంది. ఇందులో మహత్తా గాంధీగారి ఉద్దేశ్యము, కాంగ్రెసు ఉద్దేశ్యము, జనులలో self-help, team-spirit ను కల్పించి, class difference తొలగించి, “rub shoulders with each other” అనే విధంగా జనులు పరస్పరం తోడ్పడేటట్లుగాచేసి గ్రామాభ్యుదయాన్ని దేశాభివృద్ధిని సాధించవలసియున్నది. గ్రామస్థులు తమ గ్రామాభివృద్ధి కార్యక్రమాలలో ప్రతి ఒక్కరు సహకరించి, ఒకరు పారతిసుకుంటే, ఇంకొకరు పికాసిని తీసికొని ముందుకు వచ్చి తమ గ్రామాభివృద్ధి కార్యాలన్నిటిలోనూ స్వేచ్ఛగా పాల్గొనేటట్లు చేయవలసి యుండుంది. అందరు compulsory labour చేయవలసి యుండుంది. Harijan Welfare Movement కూడ సరిగా పనిచేయటంలేదు. హరిజనుల ఇళ్లు 40, 50 ఇళ్లు ఉన్నచోట గూడ వారికి బావులు త్రవ్వించడం లేదు. వారు రైతులు కపిలి తోలుకొనే బావుల వద్దకుపోయి నీరు తెచ్చుకోవలసి వస్తున్నది. మరికొన్నిచోట్ల ఒక గ్రామములో 5, 6 హరిజన ఇళ్లు ఉండినచోట్ల, బావులు త్రవ్వించారు. ఈ రీతిగా వారి ఇష్టానుసారం వివక్షలు లేకుండా పనులు చేయబడుచున్నవి. తరువాత sanitation విషయములో గూడ సరియైన యేర్పాట్లు చేయబడుచుండుటలేదు. గ్రామాలలో అడవాళ్లు,

[Sri R. Siddanna Gowd] [11th March 1953]

బయటికి పోవలసివస్తే, పాయిఖానాలు లేక ఏ చెట్ల క్రిందనో మరుగు ప్రదేశాలలోనో కూర్చోవలసి వస్తున్నది. కనుక అడవాండ్లకు మరుగుదొడ్లు కట్టించి సౌకర్యములను కలుగ చేయవలసి యున్నది."

11-30
a.m.

SRI G. C. KONDAYYA :—“ఉపాధ్యక్ష, ప్రతి సంవత్సరము అసెంబ్లీ ప్రారంభములో గవర్నరుగారు ఉపన్యాసంచేయడం, దానిమీద సభ్యులు 2, 3 రోజులు మాట్లాడడం ఇది ఒక సాంప్రదాయకముగా యున్నది. ఈ సంవత్సరమున ఇంతమంది మాట్లాడుతున్నప్పుడు, మనము కూడా మాట్లాడుదామనే భావనతో మాట్లాడటం తప్ప, ఈ విధంగా 3 రోజులు మాట్లాడి సభ్యులు తెలిపిన విషయాలమీద ప్రభుత్వము ఆలోచించి తత్ఫలితంగా ఒక రకమైన కార్యక్రమానికి పూనుకొంటుందనే నమ్మకము లేదు. ఎందుకనగా, గత సంవత్సరం గవర్నరు ఒకసారి ఉపన్యాసము చేశారు. దాని తరువాత సభ్యులు, ప్రతిపక్ష సభ్యులే కాకుండా, ప్రభుత్వపక్ష సభ్యులకూడ, అనేక విమర్శలు తెలియజేశారు. గత సంవత్సరం బడ్జెటు సమావేశములో సభ్యులు అనేకరకాల సూచనలు, విమర్శలు చేశారు. వీటన్నింటినీ పరిశీలించి, ప్రజాస్వామిక సూత్రాల ప్రకారము, వారి అభిప్రాయాల కనుగుణంగా నడుచుకొనుటకు ప్రభుత్వము ఏమైన ప్రయత్నించిందా అంటే అటువంటి ప్రయత్నం ఏమీ చేయలేదని స్పష్టంగా తెలుస్తుంది. కనుక, ఏదో ఒక సాంప్రదాయ సిద్ధంగా, మొక్కుబడిమాదిరి, గవర్నరుగారు మొదట ఉపన్యాసము చేయడం, దానిమీద సభ్యులు మాట్లాడడంతప్ప ఈ చర్చలవల్ల ఏమైనా ప్రయోజన ముంటుందనే నమ్మకంలేదు. దీనికిగాను రోజు ఈ సమావేశానికి 6 వేలు రూపాయలు ప్రజలయొక్క డబ్బు పండుగగా ఖర్చు చేయబడుచున్నదేగాని, దీనివల్ల ప్రజల కేమి ఉపకారము కలుగబోదు. దీని ఉపయోగము ఇంతటా ఉండగా, పోనీ గవర్నరుగారి ఉపన్యాసములో ఈ సంవత్సరం ప్రభుత్వము అనుసరించబోయే కార్యక్రమ మేదైన ఒకటి అందులో సూచించబడిందా, నిత్యము ప్రజానీకమును ఎదుర్కొంటున్న సమస్యలు గురించి కాని, వాటి పరిష్కారము గురించి కాని అందులో ఒక మార్గము పేర్కొనబడిందా అని ఈ దృక్పథంలో చూచినప్పుడికినీ కూడా, ఇటువంటి దేమీ లేదనే తెలుస్తున్నది. ఈ నాడు ప్రజలు అనేక కష్టాలకు, సమస్యలకు గురియై, అందోళన చెందుచున్నపుడు, వాటిని పరిష్కరించుటకు ఏదైన ఒక కార్యక్రమముగాని, అసలు వీటి ప్రస్తావనే వారి ఉపన్యాసములో లేకుండుట చాలా శోచనీయము. ఒక భూసంస్కరణల విషయముగాని లేక రాష్ట్రములో శ్రీవరూపము దాలుస్తున్న కాలు దారి సమస్య విషయముగాని లేక ప్రధానమైన ప్రాజెక్టుల విషయముగాని మొదలగు సమస్యల గురించి ప్రభుత్వానికి ఏదైన ఒక కార్యక్రమముగాని, ఒక పద్ధతిగాని లేదని గవర్నరుగారి ఉపన్యాసమువల్ల అర్థమవుతుంది. పోతే, రోజూ విషయరూపము దాల్చుచున్న నిరుద్యోగ సమస్యను పరిష్కరించుటకు ప్రభుత్వానికేదైన ఒక పంథా ఉన్నదా అంటే, దానిమీదకూడ ఒక ప్రత్యేక కార్యక్రమ మున్నట్లులేదు. పోనీ, ఈ సమస్యల గురించి ఈ సభలో సభ్యులు సరియైన సలహాలు, కార్యక్రమాలు సూచిస్తే, వాటిపైన అచరణలో పెట్టుటకు ప్రయత్నిస్తుందా అంటే, ప్రభుత్వము అదీకూడా చేయడం లేదు. గత సంవత్సరం చేసేత పారిశ్రామికల గురించి ఇక్కడ అనేకరోజులు చర్చలు జరిగి, వారి సమస్యలు పరిష్కరించేందుకు ఒక కార్యక్రమాన్ని సూచించారు. దానిని కేంద్రప్రభుత్వమును అంగీకరింపజేసి అది ఆమలు జరుపబడిందా అంటే, అదీ చేయలేదు. ఇక ఈ ప్రభుత్వము అనుసరించే కార్యక్రమమేమీ తెలియకుండా ఉన్నది. గవర్నరుగారి ఉపన్యాసములో ఈ చేసేత పారిశ్రామికల గురించి, ఏవో కొన్ని సలహాలు కేంద్రప్రభుత్వానికి చేసినామని చెప్పడం తప్ప వారిసమస్యలు శాశ్వతంగా పరిష్కరించుటకు సరియైన కార్యక్రమమేదీ లేదు.

11th March 1953] [Sri G. C. Kondayya]

“ఇకపోతే జిల్లా బోర్డుల విషయము ఆలోచిస్తే—ఈ సంవత్సరం ఆంధ్రప్రదేశ్ ప్రభుత్వము విద్యుదనున్న దనే కారణముగా, కొత్త ప్రభుత్వాలు విద్యుదేవరకు ఈ జిల్లా బోర్డుల ఎలక్షన్లు పెట్టుచు వెళ్ళారు. అంతే కాకుండా, ఈ వేళ్ల ఉన్నటువంటి జిల్లా బోర్డు అధ్యక్షులను తినివేసి వారిస్థాన, ప్రత్యేక ఆఫీసర్లునుగాని, కమిషనర్లునుగాని నియమించే టెంట్లు గూడా తెలియజేశారు. ఇది చాలా వింతగా నున్నది. ఇది ప్రజాస్వామ్య సిద్ధాంతాలకు పూర్తిగా విరుద్ధమైన పద్ధతి. ఇదివరలో ఈ విషయము ఈ సభలో చర్చకు వచ్చినప్పుడు, కొత్త ఎలక్షన్లు పెట్టేవరకు ఇప్పుడు ఉంటున్న అధ్యక్షులనే ఉంచేటట్లు అంగీకరించి, ఇప్పుడు ఆ అంగీకరించిన కార్యక్రమాన్ని కూడ అనుసరించుకుంటూ తిరస్కరించుచున్నాడు. ప్రజలు ఆనందిస్తున్న ఈ స్వల్ప ప్రజాస్వామ్య న్యేదనుగూడ ఈ ప్రభుత్వము నిరాకరించుట తప్ప ఈ విధానము మరేమిగాదు. ఇప్పుడు ఆంధ్రప్రదేశ్ ప్రభుత్వము వస్తుందనే కారణముతో జిల్లా బోర్డు ఎలక్షన్లు జరపడానికి వీలులేదన్నారు. వీటిని వాయిదావేయ విషయములుండ, ఉన్న అధ్యక్షులను తొలగించి ప్రత్యేక ఆఫీసర్లను నియమించవలసిన అవసరమేమో తెలియకున్నది. ఆంధ్రప్రదేశ్ ప్రభుత్వము వస్తుందనే కారణముతో జిల్లా బోర్డు ఎన్నికలు జరపడానికి వీలులేదన్నారు. అదే కారణంగానే ఆంధ్ర దేశంలో electricity schemes గూడ తలపెట్టదలచలేదు. ప్రతిదానికి ఈ విధంగా ఆంధ్రప్రదేశ్ ప్రభుత్వాన్ని సాకుగా పెట్టడమననది మూస్తే, అసలు ఆంధ్రప్రజలు ఆంధ్రప్రదేశ్ ప్రభుత్వమును కోరడమే మహాపాపంగా కనిపిస్తుంది. లేకపోతే, ఆంధ్రప్రదేశ్ ప్రభుత్వానికి, జిల్లా బోర్డు ఎన్నికలకు ఏమి సంబంధమో అర్థం కావడం లేదు. ఇదే విధంగా దీని కారణంగా ఆంధ్ర ప్రజలు అన్ని సాంఘిక ప్రయోజనాలు, ఇతర సౌకర్యాలు కోల్పోవలసియున్నదంటే, ఇదంతా ప్రభుత్వము ఒక కుట్రగా చేస్తున్నదేమోనని ఆనందపడవలసియున్నది. లేకపోతే, ఈ వేళ్ల జిల్లా బోర్డులలో, ప్రభుత్వాని బలపరుస్తున్న కాంగ్రెస్ పార్టీ అధ్యక్షులుగా ఉండగా, వారిని తొలగించి, special officer ను నియమించడం ఎందుకో అర్థం కావడంలేదు. దీనివల్ల ప్రభుత్వం ఆ రకమైన ప్రజాస్వామ్య పద్ధతిని తిరస్కరించి ఒక నియంతృత్వ పద్ధతిని ఆవలంబిస్తున్నట్లు తెలుసుకోవలసియున్నది.

“తరువాత పంచాయితీ బోర్డు ఎన్నికల విషయం చూచినట్లయితే, వీటి ఎన్నికలు విధానం చాలా ఆశ్చర్యంగా నున్నది. ఏప్రిల్ 16, 17 వ శతాబ్దాలలో చేతు రెత్తి వోటు ఇవ్వవలసిన పద్ధతి ఈ 20 వ శతాబ్దములోగూడ అవలంబిస్తున్నారంటే చాలా వింతగా నున్నది. Indian Constitution ప్రకారం, ప్రజాస్వామ్య సిద్ధాంతాల కనుగుణంగా వయోజన వోటింగు పద్ధతిని ఎన్నికలు జరుపవలసియుండగా, దానికి వ్యతిరేకంగా ఈ విధమైన వోటింగు పద్ధతిని పంచాయితీ బోర్డు ఎన్నికలకు అనుసరించడము శోభనీయము. గత ఆసెంబ్లీలోగూడ ఈ చేతు రెత్తి వోటుచేసే పద్ధతి ఉండకూడదని చెప్పారు. ఈ పద్ధతి గ్రామాలలో పెట్టుబడిదార్లు పెత్తనాన్ని పెంపొందించుటకే సహాయపడుతుంది. ప్రజలలో అనవసర వేదీలకు దారి తీయగలదు. చాలా గ్రామాలలో, ప్రజలంతా ఈ చేతు రెత్తి పద్ధతి ఉండకూడదని దీనిని వ్యతిరేకించారు. ఎందుకనగా ఇది అనేక వేదీలకు దారి తీయడమే కాకుండా ఒక నియంతృత్వ విధానాన్ని అనుసరించినట్లవుతుంది. దేశమునకు స్వాతంత్ర్యము వచ్చిన తరువాతగూడ ఇటువంటి ప్రజాస్వామ్య సూత్రాలకు వ్యతిరేకంగా ఉండే విధానాలను అనుసరించుచుండుట ఏమాత్రము సరియైనది కాదు.

“అదేవిధముగా, ఇంగ్లీషు ప్రభుత్వము రెండవ యుద్ధకాలములో బంజరు భూములను సాగుకు ఓడ వ్యవసాయకులకు ఇచ్చారు. మన పరిపాలన వచ్చిన తరువాత ప్రత్యేక పరిస్థితులు ఏమిటవచ్చినాయో, తెలియదుగాని, ఈ ప్రభుత్వము గతజూలైజ్ జూలై నెలలో,

[Sri G. C. Kondayya] [11th March 1953]

ఒక G.O. ప్యాస్ చేస్తూ, దాని ప్రకారము, ఇప్పుడు సాగుకు లాయకైన నీటి వసతులు గలిగి మాగాణిగా మార్చగలిగిన భూములను, నివాంజమా భూములను auction కు పెట్టి వేలము వేస్తున్నారు. ఇది చాలా అన్యాయము. ఏటిపై ఎంతో ఆశ పెట్టుకొని అధారపడియుండినటువంటి బీద వ్యవసాయకులకు ఈ భూములు లేకుండా చేసినారు. భూసంస్కరణలు గురించి కుమారప్ప కమిటీయూ, All India Congress Committee యును ఆనేక రకాలుగా చెప్పినవి. ప్రభుత్వద్వీగ్లు కూడ భూ సంస్కరణల విధానములను అటులు జరుపుట గురించి ఆనేక ఉపన్యాసములుచేస్తూ ప్రజలకు చాలా ఆశలు పెట్టారు. అటువంటిప్పుడు ప్రభుత్వము బీద వ్యవసాయకులపట్ల చేయవలసిన కర్తవ్యమూ ఇది అని అడుగుచున్నాను. ఈ భూ సంస్కరణలను చేస్తామని ఆనేక ప్రకటనలు చేసినంతమాత్రాన ఇటువంటి వేచిచేయగలదనే నమ్మకం లేక పోగా, బీద జనులకు, వ్యవసాయ కూలీలకు ఇవ్వవలసినటువంటి పట్టులకూడ వేలము వేస్తున్నారంటే చాలా శోచనీయంగా ఉన్నది. ఈ భూములను వేలమువేస్తే ఆ వేలములో పాడగలవారు పెట్టుబడిదారులు, పలుకుబడిగలవారేనని, బీదవారికి ఆవి దక్కవు. ఉదాహరణకు గత సంవత్సరములో ఒక గ్రామంలో, హరిజనులు వాడుకొంటున్న 1½ ఎకరా భూమిని వేలమువేయగా, దానిని ఆ గ్రామ మునసబే పాడగలిగాడు. ఆ విధంగా బీద వ్యవసాయకులకు అదిలేకుండా పోయింది. ఈ భూములను బీద వ్యవసాయకులకు ఇవ్వవలసిన ఆవశ్యకతను గురించి మన దేశంలో వ్యవసాయకులు, ప్రజలు చాలా అందోళనగూడా చేశారు. దాన్ని గురించిగూడ ఏమిన్ని గవర్నరుగారి ఉపన్యాసములో సూచించబడలేదు.

“తరువాత ప్రాజెక్టుల విషయము చూచినట్లయితే నందికొండ ప్రాజెక్టు కొరకై ఆంధ్రులందరు చాలా వాత్సలీ చేస్తున్నప్పటికినీ, అది ఆంధ్ర రాష్ట్రానికి చాలా ఉపయోగకరమైనటువంటిదయ్యి, దాని విషయము ప్రభుత్వము ఏమి శ్రద్ధవహించకుండా నున్నది. ఇది కోస్తా కమిటీలో సూచించబడనప్పటికి గూడ, దీని విషయమై ఏమి జరుగకుండానున్నది. రాయలసీమ ఎప్పుడు కరువు కాటకాలలో అవస్థపడుతూ ఉంటుంది. నెల్లూరు జిల్లా మెట్టప్రాంతాలన్నీ కూడ అదే మాదిరి కరువుతో బాధపడుతూ ఉంటివి. కనుక ఏటికి నీటి సౌకర్యము కలుగజేసేందుకు క్రిష్ణా—పెన్నార్ ప్రాజెక్టు తీసుకొంటున్నామని చెబుతున్నారు. రాయలసీమ నెల్లూరు మెట్టప్రాంతాలకు వినియోగపడే పద్ధతులలో ప్రభుత్వం ప్రాజెక్టుల విషయం సూచించలేదు. కాని, ఈ ప్రాంతాలకు నందికొండ ప్రాజెక్టు బాగా ఉపయోగపడుతుందని, కనుక దీనికి ప్రాధాన్యత ఇవ్వవలసిందని ప్రజలు అందోళన చేస్తున్నప్పటికి గూడ, దీని విషయమై ఏమి శ్రద్ధవహించడంలేదు. దీనిని పంచవర్ష ప్రణాళికలో చేర్చలేదు. ఈ ప్రాజెక్టుల విషయంలో ఏదైనా ఒక క్రమమైన కార్యక్రమాన్ని వేసుకొని ఆ విధంగా చేస్తారా అంటే అటువంటిదేమీ చేయరు. ఇటువంటి ప్రధాన ప్రాజెక్టుల విషయమై గవర్నరుగారువారి ఉపన్యాసంలో ఏమీ ప్రస్తావించకపోవడం శోచనీయం.

“ఇక పోతే, మెట్టప్రాంతాలలో 4, 5 సంవత్సరాలనుండి కరువు శాశ్వతంగా ఏర్పడినది. దీనిని పరిష్కరించేందుకు ప్రభుత్వము ఏదైన సరియైన కార్యక్రమాన్ని అవలంబిస్తున్నదా అంటే అదేమీ లేదు. ఏవో కొన్ని కొన్ని చోట్ల గంజి సర్రాలు మూత్రము పెట్టుకుని వాటిలో బీదలకు పోనేగంజి చాలాతక్కువ. అదివారికి విమత్రం చాలదు. ఇటువంటి గంజి సర్రాలలో కరువుపరిష్కరించవచ్చునే మా ఉపాధిమోచవచ్చును. వ్యవసాయాభివృద్ధికి కావలసినటువంటి వసతులు నీటి సౌఖ్యములు కలుగజేయనిదే ఈ కరువు సమస్య శాశ్వతముగా పరిష్కారముగాదు. ఇందుకు ప్రధానమైన ప్రాజె

11th March 1953] [Sri G. C. Kondayya]

క్షులను నిర్మించవలసియుండును. ఇది చేయకుండా ఏదో ప్రాథమికంగా కొన్ని గంజ్ సుత్రాలు పెట్టినంతమాత్రాన, ఇది డబ్బు దండుకచేయడమే తప్ప నిజముగా ప్రజలకు ఏలాటి ఉపయోగము జరుగదు. ఈ కరువును పరిష్కరించే విధానమేదియగుడ గవర్నరుగారి ఉపన్యాసములో లేకుండుట విచిత్రముగాయన్నది.

“తరువాత ఆంధ్రరాష్ట్రము గురించి, ఆంధ్రులకు ప్రత్యేక రాష్ట్రము అనునటు 11-40
వంటిది వారికి జన్మనాక్కని సంవత్సరముల పర్యంతము ఆంధ్రులు ఎంతో ఆందోళన a.m.
చేసి, తుదకు, దీనికొరకు ఆమరణప్రాయాసవేశ దీక్షను బూని ప్రాణము లర్పించిన
పొట్టి శ్రీరాములు యొక్క మరణము ఆంధ్ర చరిత్రలో ఒక ప్రధాన ఘట్టమైనది.
అనేక సంవత్సరములనుండి ఆందోళన చేస్తున్నప్పటికి, కేంద్ర ప్రభుత్వము చలించ
కుండా, పొట్టి శ్రీరాముల మరణ ఫలితంగా విపరీత ఆందోళన వెలరేగినందున, ఆ 2,
3 రోజులలోనే ఆంధ్రరాష్ట్రము ఇస్తామని కేంద్ర ప్రభుత్వము ప్రకటించింది. కాని
ఇప్పుడు అనేక రకాల వాదనలు, ప్రభుత్వ ప్రకటనలు చూస్తూయుంటే, అసలు
రాష్ట్రమే రాకుండా చేస్తున్నారేమో అనే అనుమానము కలుగుచున్నది. కారణ
మేమిటంటే, ప్రధాన, ఆంధ్ర కాంగ్రెసు వర్గాలు ఒక వైపుండి మద్రాసు విష
యము తొలగిపోయినట్లయితే మాకు లాభము లేదని అంటున్నారు. మరొకవైపు
తమిళ కాంగ్రెస్ నాయకులు ఆంధ్రులు మద్రాసులోనే రాజధానిని ఏర్పాటు చేసు
కొన్నట్లయితే రక్తపాతాలు జరుగతాయని అంటున్నారు. ఈ భేదాభిప్రాయాలు
కాంగ్రెసు వాదులలోనే వెలరేగుచున్నవి. నిజంగా కేంద్ర ప్రభుత్వము దీనిని పరిష్క
రించదలచుకుంటే, ఈ విషయములో ఒక నిర్ణయానికివచ్చి కాంగ్రెసు వాదులతో
మీరు కాంగ్రెసులో ఉండదలచుకొంటే, కాంగ్రెసు ప్రభుత్వాన్ని, దానియొక్క నిర్ణ
యాన్ని బలపరచవలసియుండుందని ఆ నిర్ణయానికి కట్టుబడి ఉండవలసియుండుందని
వారికి గట్టిగా తెలియజేసి, ఈ విషయాన్ని పరిష్కరించవలసియుండును. కేంద్ర ప్రభు
త్వమునకు ఈ విషయమున సదుద్దేశ్యమే గనుక ఉన్నట్లయితే పై విధముగా చేయవలసి
యుండును. లేకపోతే ఆంధ్రులను, తమిళులను రప్పకొట్టి, ఆంధ్ర రాష్ట్రమే చేతికి
రాకుండా పోతుంది. ఇప్పుడు చూస్తున్న వార్తలు, ప్రకటనలబట్టి అలాచిస్తే ఇది
చాలా అనుమానస్పదంగాయన్నది. కనుక ఇటువంటి పరిస్థితులలో, ఈ ముఖ్యమైన
విషయాన్ని గురించి గవర్నరుగారు ఒక సలహా చేసియుంటే బాగుండేది. ముఖ్యముగా
ఈ ఆంధ్ర రాష్ట్ర నిర్మాణ విషయమున కేంద్ర ప్రభుత్వాన్ని ప్రజాసౌకాన్ని చలించ
చేసిన పొట్టి శ్రీరాముల ఆ మరణ ప్రాయాసవేశ మనునది చరిత్రలో ఒక ప్రధాన
ఘట్టముగా ఏర్పడినది. అటువంటి పొట్టి శ్రీరాములనుగురించి గవర్నరుగారి ఉపన్యా
సములో ఏలాటి ప్రస్తావన లేకపోవడం కనీసము ఆయన మరణానికి condolence
అయినా తీలవక పోవడం చాలా కోపనీయము. మరొక విషయ మేమిటంటే, ఆంధ్ర
రాష్ట్రము వస్తే, ఆ నూతన ఆంధ్రరాష్ట్రానికి గవర్నరు పరిపాలన వస్తుందనే ప్రకట
నలు, వార్తలు బయలుదేరుచున్నవి. మరియు, ప్రారంభములో ఆంధ్రరాష్ట్రము
అం deficit రాష్ట్రముగా ఉండుందనిపిస్తే, అటువంటిరాష్ట్రము నిరుపయోగమునే
అనుమానాలు కలుగజేయగల లెక్కలు తయారుచేసి చెప్పుచున్నారు. దీనితోడు,
మీకు గవర్నరు పరిపాలనే ఉండగలదనే ప్రకటనలు కూడ చేస్తున్నారు. ఇటువంటి
అనుమానాలనుకలిగించే వార్తలయొక్క ప్రచారము సాగింపబడుచున్నది. అసలు
నూతనంగా ఏర్పడే రాష్ట్రము సహజంగా కొన్ని కష్టబుడవలసియుండును. అందు
కుగాను, కొత్త రాష్ట్రముయొక్క నిర్మాణానికి అన్ని వర్గాలు సహకరించి ఆంధ్ర
రాష్ట్రాభివృద్ధిని చేసుకోవడం అత్యవసరము ఇందుకుచేయవలసిన సూచనలేవిన్నీ గవర్న
రుగారి ఉపన్యాసములో లేవు. అసలువారి ఉపన్యాసములో ఏమోకొన్ని

Estates Lands (Reduction of Rent) Amendment Bill అసిస్టి, Land Acquisition (Amendment) Bill అసిస్టి కొన్ని సవరణ బిల్లులు పేర్కొన్నారేగాని మిగతా ముఖ్యమైన విషయాలేవి అందులోలేవు.

* **SRI R. KRISHNAN:—**“ Mr. Deputy Speaker, Sir, ഗവണ്മെന്റ് പ്രസംഗത്തെ സംബന്ധിച്ച് പറയുകയാണെങ്കിൽ മലബാറിനെ തീരെ അവഗണിച്ചു കൊണ്ടാണ് കഴിഞ്ഞ പ്രാവശ്യത്തെപ്പോലെ ഈ പ്രാവശ്യവും ചെയ്തിട്ടുള്ളത് എന്നു പറയാതെ ഇരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. മലബാറിലെ സ്ഥിതിഗതികളെ സംബന്ധിച്ച് മലബാറിൽനിന്നു വന്നിട്ടുള്ള പ്രതിനിധികളിൽ ഓരോരുത്തരും ഓരോരൊ പ്രത്യേക ആവശ്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. മലബാറിലെ ഇന്നത്തെ നില യഥാർത്ഥത്തിൽ എന്താണ്? കൺട്രോൾ എടുത്തുകൊള്ളണമെന്നു ശ്രദ്ധിക്കാൻ പ്രാവശ്യം ഇതേ സമ്മേളിയിൽ വെച്ചുതന്നെ ഇതിനെപ്പറ്റി വാദപ്രതിവാദം നടത്തിട്ടുണ്ട്. നെല്ലിന്റെ വില വർദ്ധിക്കുന്നു. ജനങ്ങൾക്ക്, ഞാണിലിപ്പോൾ ജനങ്ങൾക്ക് വാങ്ങുവാൻ കഴിയാത്ത വിധത്തിൽ വർദ്ധിച്ച് വർദ്ധിച്ച് വരികയാണ് എന്നു്. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച ചോദ്യങ്ങളും പ്രസംഗങ്ങളും ഉണ്ടായപ്പോൾ എല്ലാംതന്നെ നമ്മുടെ മന്ത്രിമാർ അതിന്നു് മറുപടി പറഞ്ഞു. നെല്ലിന്റെ വില അസംബ്ലിയിൽ മാത്രമാണ് കയറിയതു് നേരെമറിച്ച് പുറത്തു് കയറിപ്പിടിച്ചു എന്നു്. സർക്കുലേഷന്റെ ഫലമായി അരിയും നെല്ലും ധാരാളം കിട്ടുവാൻ പോകുന്നുണ്ടു് എന്നു് മന്ത്രി പല പ്രാവശ്യം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി എന്താണ്? കഴിഞ്ഞ പ്രാവശ്യം ഇതേ അസംബ്ലിയിൽ വെച്ചുതന്നെ ഇതിനെപ്പറ്റി കണ്ടെയ്നറുകൾ പറയുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. സെലാപ് ടി. ഡി. നാരായണൻ നമ്പ്യാരുടെ ഒരു പ്രസംഗത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ‘Express’ പത്രം ഒരു മുഖപ്രസംഗം എഴുതിയപ്പോൾ മന്ത്രി ‘മാതൃഭൂമി’ പത്രത്തിൽനിന്നു നെല്ലിന്റെ വില എടുത്തു കാണിക്കുകയും അതാണ് ശരിയായിട്ടുള്ള വില, മറ്റെന്താ സംശയങ്ങളും എന്നും പറയുകയുണ്ടായി. ആ ‘മാതൃഭൂമി’ പത്രം തന്നെ ഇപ്പോൾ പറയുന്നു, നെല്ലിന്റെ വില വണ്ടിക്ക് 320 ക. ആയിട്ടുണ്ടു് എന്നു്. ഇതുകഴിഞ്ഞ വിജയനകം മലബാറിനെ അങ്ങേ അററത്തെ കഴുപ്പത്തിൽ എത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. മലബാറിലെ മിഷ് നാലുവണ്ണ പാലക്കാട്ടു് രണ്ടു് വിജയം രെപ്പുകീഴും രണ്ടാം വിജയം ഉണ്ടാക്കിപ്പോയിട്ടുണ്ടു്. ഈ സംഭവം ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടി ആയിരിക്കണമെന്നുള്ള രെപ്പുകൾ ശേഖരിച്ച് മെമ്മോറാണ്ടങ്ങൾ ഗവണ്മെന്റിന്നും ജില്ലാ കലക്ടർക്കും കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. മലബാർ കലക്ടറുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിലുള്ള ജില്ലാ ഭക്ഷണ കമ്മിറ്റിയിൽ എം. പി. മാരു, എം. എൽ. എ. മാരു ഈ വിജയനകത്തെ സംബന്ധിച്ച് ശക്തിയായി ഉരന്നി ഉരന്നി പല പ്രാവശ്യം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഇതുകൊണ്ടു് ആ ജില്ലയിൽ ആയിട്ടു് മലബാർ കലക്ടറുടെ റിപ്പോർട്ടിൽ കാഴ്ചയായ വിഭജനം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെന്ന് കഴിഞ്ഞ രണ്ടു് മൂന്നു ദിവസത്തെ ചോദ്യോത്തര വേളയിൽ നിന്നു് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞതു്. മലബാറിൽനിന്നു വന്ന ജനപ്രതിനിധികൾ എല്ലാ കക്ഷികളിലും പെട്ടവർ പറയുന്നു, മലബാർ മന്ത്രിയും ഇതറിയാം. മലബാറിൽ, വിജയനകം സാരമായി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു്. എന്നിട്ടു് കലക്ടറുടെ റിപ്പോർട്ടു് അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു് പറയുന്ന അവിടെ കാഴ്ചയായ വിഭജനം സംഭവിച്ചിട്ടില്ല എന്നു്. ഇതാണൊ ജനാധിപത്യം എന്താണ് എന്നിട് ചോദിക്കുവാനുള്ളതു്. ജില്ലാ കലക്ടർ പറയുന്നതു് വിശ്വസിക്കുക ജനങ്ങളും ജനങ്ങളാൽ തിരഞ്ഞെടുത്ത ജനപ്രതിനി

11th March 1953]

[Sri R. Krishnan]

നിധികളും പറയുന്നത് അപരണിക്കുക ! ഇതേ കാരണമായിരിക്കണം ഗവണ്മെന്റ് മലബാറിനെ പററിക്കും തന്നെ പറയാതിരുന്നത് എന്നു എനിക്ക് തോന്നുന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ മലബാറിലെ ജന്മിമാർ ഉണങ്ങിയ വിളയ്ക്കു കടിയാന്മാരിൽ നിന്ന് പാട്ടം പിരിക്കുവാൻ കാര്യമായി പരിശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. മലബാർ കടിയാന്മാർ നിയമം ഈ കഴിഞ്ഞ ജനുവരിയിൽ വരും എന്നു മന്ത്രി നമുക്കു് ഉറപ്പു നന്നിരുന്നു. ജനുവരിയും കഴിഞ്ഞ ഫെബ്രുവരിയും കഴിഞ്ഞ മാച്ചായി. ബില്ല് ഇനിയു പുറത്തു വന്നിട്ടില്ല. ഈ ബിൽ വരാത്തതുകൊണ്ടു് ജന്മിമാർ എന്തു് ചെയ്യുന്നു ? ഒരു മാസംമുമ്പു് ഫൈനക്കോടറിയിൽ ഒരു രണ്ടു വിധികൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. പാട്ടുബാക്കി ഉണ്ടെങ്കിൽ കേസുകൾ സ്റ്റേ ചെയ്യേണ്ടതില്ലെന്നു്. ഈ വിധിയെ തുടർന്ന് ജന്മികൾ കടിയാന്മാരുടെ വേരിൽ പാട്ടുബാക്കിക്ക് കേസുകൾ കൊടുത്തു ഭൂമി പിടിച്ച് പറിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണു്. പല സ്ഥലങ്ങളിൽ ജന്മിമാർ ഭൂമിയിൽ കൈയ്യേറാത്തതന്നെ നടത്തിട്ടുണ്ടു്. വിളയുണക്കും കാരണം പാട്ടവും ചാരവും കൊടുക്കാത്ത കടിയാന്മാരെ ഭൂമിയിൽനിന്നു് ഒഴിപ്പിക്കുവാൻ സയ്യാശക്തികളും ഉപയോഗിച്ച് അവർ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടു്. വിളയുണക്കും നെല്ലിന്നു് വില വർദ്ധിക്കാനും കാരണമായിട്ടുണ്ടു്. കടിയാന്നു് പാട്ടം കൊടുക്കുവാൻ കെല്ലില്ലാതെ ആയിരിക്കുന്നു. മലബാർ കലക്ടർ നെല്ലിന്റെ വിലതോതു് പരസ്പരപ്പെടുത്താത്തതുകൊണ്ടു് ജന്മിമാർ വണ്ടിക്ക് 250 ക. മുതൽ 299 ക. വരെ മേടിക്കാൻ പരിശ്രമിക്കുന്നുണ്ടു്. കന്നി കൊയ്ത്തു കാലത്തു് വണ്ടിക്ക് 145 ക. ക്ഷ കടിയാൻ പരിശ്രമ കഴിഞ്ഞ നെല്ലിന്നു് മകരവിള ഉണങ്ങിയപ്പോഴിന്റെ പാട്ടുനെല്ലിന്നു് ആലത്തൂരിൽ അവിടുത്തെ ബാർ അസ്സോസിയേഷ്യൻ നെല്ലിന്റെ വില 280 ക. യായി നിജപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്രേ. ഈ വിലയാണത്രേ കടിയാന്മാർ ജന്മികൾക്കു കൊടുക്കേണ്ടതു്; പാലക്കാട്ടു് 250 ക. യും. നെല്ലിന്റെ വില മലബാർ കലക്ടർ നിശ്ചയിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അതു് ഗവണ്മെന്റു് ചെയ്യണം. ഈ വക കാരണങ്ങൾകൊണ്ടു് മലബാറിലെ കടിയാന്മാർ കടം വന്നു് പാപ്പരക്കുവാൻ പോകുകയാണു്. അതുപോലെ നാട്ടിൻപുറത്തുള്ള കർഷക തൊഴിലാളികളുടെ സ്ഥിതി വളരെ പരിതപകരമാണു്. ഈ വിളയുണക്കും ബാധിച്ച കൃഷിക്കാരുടെ ഭൂമിയിൽ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടു വേണം അവർക്കു് അവരുടെ കുടുംബം പുലർത്താൻ. അവർ ജോലിയില്ലാതെ പട്ടിണി കിടന്നു് നാട്ടുകുന്നു. നെയ്ത്തു കാര്യം അടിമത്തം ആവശ്യങ്ങളെപറ്റി പല പ്രാവശ്യം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. **Ryan Scheme** കൊണ്ടു് ഒന്നും അവർക്കു് രക്ഷകിട്ടാതെ അപരിപോൾ പിച്ച് തെങ്ങിക്കൊണ്ടു് നടക്കുകയാണു്. മലബാറിൽനിന്നു് വന്നിട്ടുള്ള നെയ്ത്തുകാരായ വിച്ചുകാരെ പല സ്ഥലങ്ങളിലും കാണാം. റായൽ സ്കീമിനാക്കട്ടു മേറേതു് സ്കീമിനാക്കട്ടു വാറുവത്തിൽ നെയ്ത്തു തൊഴിലാളികൾക്കു് രക്ഷനല്കി അവരെ പട്ടിണിയിൽ നിന്നു് രക്ഷിക്കുവാൻ കെല്ലുണ്ടായിട്ടില്ല. നെയ്ത്തു തൊഴിലാളികൾ അധഃപതിച്ചു് അധഃപതിച്ചു് ഇന്ന് തെരുവു് തെങ്ങികളായി നടക്കുകയാണു്. അവർ സ്ട്രീകളോടും കുട്ടികളോടും കൂടി പിച്ച് തെങ്ങുന്നതു കാണുമ്പോൾ പരിതാപകരമായി തോന്നുന്നു. ബീഡി പുകയിലയുടെമേൽ ചുമത്തിട്ടുള്ള നികരി കാരണം ഈ വ്യവസായം അധഃപതിക്കുകയാണു്. പല പ്രധാനപ്പെട്ട ബീഡി ഫാക്ടറികളും ഇന്നു് പട്ടിടുകയാണു് അല്ലെങ്കിൽ തൊഴിലാളികളെ പിരിച്ച് വിടുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. ബീഡിക്ക് **market** ഉണ്ടെന്നാണു് പറയുന്നതു്. സാധുക്കളായ കൃഷിക്കാരും നെയ്ത്തു തൊഴിലാളികളുമാണു് ബീഡി വാങ്ങുന്നവർ. എന്നാൽ അവർ അധഃപതിച്ച കാരണം, ബീഡി വ്യവസായവും അധഃപതിക്കുന്നു. മലബാറിലെ ടീച്ചർമാരുടെ സ്ഥിതി നേരക്കുകയാണെങ്കിൽ അവർ ഒരു പണിമുടക്കും വേണമോ വേണ്ടയോ എന്നു് തീരുമാനിക്കുവാൻവേണ്ടി ഒരു വോട്ടെടുപ്പു് നടത്തി. ഇതു് ഗവണ്മെന്റേന്നും അറിയാം. പണിമുടക്കിന്നു് അനുകൂലമായി ഭൂരിപക്ഷം ടീച്ചർമാരും വോട്ടു് കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. ഇതിനെ പററി ഒന്നും ഗവണ്മെന്റുടെ പ്രസംഗത്തിൽ ഉന്നി പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ ഫോസ്ഫിററുമുകളും **Health centre** കളും അടച്ചു പൂട്ടുവാൻ പോകുന്നു എന്നു് കേൾക്കുന്നുണ്ടു്. വടവന്നൂരിൽ അവിടുത്തെ നാട്ടുകാർ പിരിച്ചുണ്ടാക്കിയ പണം കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു ആസ്ത്രീ കെട്ടിടം ഇപ്പോൾ അടക്കാൻ പോകുന്നു എന്നു് അവിടുത്തെ മെരിട്ടാ സമാജം പ്രസിഡെണ്ടു് എന്നോട് ആവലാതിപ്പെടുകയുണ്ടായി. അങ്ങിനെ ജനങ്ങൾ സഹായിച്ചു് മുന്നോട്ടു് കൊണ്ടുവന്ന സ്ഥാപനങ്ങൾതന്നെ അടച്ചു കളയുകയാണു് ഇന്നത്തെ ഗവണ്മെന്റിന്റെ നയം. ഇതു് ജനങ്ങളോടു് ചെയ്യുന്ന ഒരു വലിയ അനീതിയാണു്. **Community Projects** നെ പററി ഗവണ്മെന്റുടെ പ്രസംഗത്തിൽ വളരെ വളരെ മുന്നോട്ടു് പോയിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നു. പാലക്കാട്ടു് താലൂക്കിലെ **Community Projects** ന്റെ പുരോഗതിയെപറ്റി എനിക്ക് നന്നായി അറിയാം. ബുറുമാനപ്പെട്ടു

[Sri R. Krishnan] [11th March 1953]

മലയാള മന്ത്രി ശ്രീമാൻ കട്ടിക്രസ്റ്റൻ നായർ ഉൽഘാടനം ചെയ്ത റോഡ് ഇപ്പോൾ അങ്ങിനെ തന്നെ കിടക്കുകയാണ്. ചില പണക്കാരായ ആളുകൾ കൂലിക്കാരെക്കൊണ്ട് അവരുടെ വീട്ടിന്റെ മുമ്പാകെ കൂടി പോകുന്ന റോഡുകൾ വെട്ടി നന്നാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഒരു രണ്ടു പ്രസാധനാധികൃതർ ഇറങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഇതിനുള്ള പണം നാട്ടുകാർ പിരിച്ചു കൊടുത്തതാണ്. കെട്ടിടം ചിലർ വാടക കൂടാതെ കൊടുത്തതാണ്. പത്രത്തിൽ കമ്മ്യൂണിറ്റി പ്രോജക്ട് ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനായിരിക്കണം എന്ന് റിപ്പോർട്ട് കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. മലയാള പദ്ധതിയെ പറ്റി പറയുകയാണെങ്കിൽ അതു നടക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും വളരെ വേഗത്തിൽ നടക്കുന്നില്ല. വളരെ മന്ദഗതിയിൽ ആണ് പ്രവർത്തനം. കണ്ടുകിട്ടാൻ മാർക്ക് അഞ്ചും ആറും മാസമായി ബില്ലു കൊടുക്കാത്തതുകൊണ്ട്, ആറും ഏഴും എട്ടും ആയിരം ഉൾപ്പെടെ കടമായിട്ട് ബുദ്ധിമുട്ടുന്നുണ്ടെന്നാണ് അവരിൽ നിന്ന് കിട്ടുന്ന റിപ്പോർട്ട്. തൃപ്പൂർ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിന്റെ സമ്പ്രദായത്തെപറ്റി മലബാറിൽനിന്ന് വന്നിട്ടുള്ള മെമ്പർമാർ അതായത് പ്രത്യേകിച്ചും എന്റെ സ്പീക്കർമാർ ശ്രീമാൻ ചടയൻ ആക്ഷേപിക്കുകയുണ്ടായി. തൃപ്പൂർ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ് ഒരു പരാജയമായിട്ടാണ് കലാശിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്താണ് ഇതിന്റെ കാരണം. സാധാരണ ജനങ്ങളുമായി ബന്ധം ഇല്ലാതെ ചില ധനവാദികൾ തൃപ്പൂർ ജന്മിമാരും ആണ് അവരുടെ മാതൃകാ തൃപ്പൂർ. ഭാരത സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥ തൃപ്പൂർക്കും ജന്മിമാർക്കും അവർ ഉപദേശം കൊടുക്കും വേണ്ടുന്ന സൗകര്യങ്ങൾ ചെയ്തു കൊടുക്കും. എന്നാൽ സാധാരണ തൃപ്പൂർക്കുവേണ്ടി അവർക്ക് ശ്രദ്ധയില്ല. അങ്ങിനെ സാധാരണ ജനങ്ങളുമായി അവർക്ക് യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഭേദം കമ്മിറ്റിയിലും ഇത്തരത്തിലുള്ള കലാപവും ജന്മിമാരും പണക്കാരും കൂട്ടുകെട്ട് അങ്ങിനെ ഭരണം നടത്തുന്നത് കൊണ്ടാണ് തൃപ്പൂർ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ് പരാജയപ്പെട്ടത്. ഇതു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കാരനായ തോൻ പറയുന്നതല്ല. ശ്രീമാൻ ചടയൻ പറഞ്ഞു. ഒരു കോൺഗ്രസ് എം. എൽ. എ. ആയ ശ്രീമാൻ അപ്പുവും പറയുന്നത് മലബാറിലെ എല്ലാ കക്ഷികളിലും വെട്ട് ആളുകൾ മലബാറിന്റെ ഒരു ചിത്രം ഇവിടെ പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുണ്ട്. മൂന്നു നാലു മാസങ്ങൾ മുൻപ് ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രിമാർ കോളിക്കോട്ട് വന്നപ്പോൾ പറഞ്ഞ മലബാർ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ പ്രാവശ്യം മലബാറിനെ അവഗണിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു എന്നും ഇതു ശരിയാണെന്ന് ജനങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചു. അവർ ആശിച്ച സ്ഥിതി മെച്ചപ്പെടുമെന്ന് പക്ഷെ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി എന്താണ്. ഗവണ്മെന്റിന്റെ പ്രസംഗം വായിച്ചാൽ യാതൊന്നും ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടില്ലെന്നും മലബാറിന്റെ യഥാർത്ഥ സ്ഥിതി ഗവണ്മെന്റ് മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല എന്നും തോന്നുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള മലബാറിനോടുള്ള ചിററമ്മ നായർ തീർച്ചയായും ഉപേക്ഷിക്കണം. മലബാറിലെ തൊഴിലില്ലായ്മ പരിഹരിക്കാനും, തൃപ്പൂർ നന്നാക്കുവാനും, ഭേദം കൊടുക്കുവാനും, കീഴ്മാർക്കും വിലം പ്രാപ്തം വേണ്ട സൗകര്യങ്ങൾ ചെയ്തു കൊടുക്കാനും ഗവണ്മെന്റ് മുന്നോട്ട് വരുന്നു എന്നാണ് ഞങ്ങൾക്ക് പറയുവാനുള്ളത്. ഇതിന് വേണ്ടിയുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ മലബാറിലെ എം. എൽ. എ. മാർ കക്ഷിപ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഗവണ്മെന്റ് ഈ കാര്യത്തിൽ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധ വർദ്ധിപ്പിക്കണം എന്ന് വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് എന്റെ ചെറുപ്രസംഗം അവസാനിപ്പിച്ചു കൊള്ളുന്നു.

* SRI H. B. ARI GOWDER:—"Mr. Deputy Speaker, Sir, I wish to address a few words to the Hon. the Chief Minister about two important matters concerning the district from which I come. The one which the Governor had mentioned elsewhere but not in his Address, is the extremely bad condition of the people in whose midst he lives for the best part of the year, particularly the condition of the Todas. They are described to be one of the most interesting and picturesque aboriginal tribes in India and yet they are allowed to die out. They are only 4000 in number at present and their disappearance is not far off. The Government of this State, I am sorry to say, are contributing their own share to the bad condition of these Todas. The Government are imposing conditions which make it impossible for this tribe to live as an agricultural tribe. They are a pastoral tribe but they are not able to continue as such under the present-day conditions of life. They must

11th March 1953] [Sri H. B. Ari Gowder]

turn to agriculture but the Government are preventing them from employing outside labour. Every agriculturist knows that it is impossible for him to manage the cultivation by himself and produce enough to support his whole family for the whole year without any aid from outside. Yet the Toda is expected to do that. I have been making representations to the Hon. Minister for Revenue and the Hon. Minister for Forest in this regard. They are excellent people, of course, to talk to and joke with, but I find they are no good as Ministers. Therefore, now I am addressing these words to the Hon. the Chief Minister himself. I am glad he is here at the moment.

“Regarding the other matter to which the Governor has made a casual reference, I wish to say a few words. This is about the informal rationing in my district. Under this informal rationing system we get a kind of rice which is not fit for human consumption. I have a sample of the rice supplied there and with your permission, Mr. Deputy-Chairman, I shall place it on your table for hon. Members to see. If people eat this rice they die of intestinal troubles. If they don't eat it they die of starvation. But then this is not only a dilemma. There is another alternative which makes it a trilemma. That alternative is that the people of this district can smuggle a couple of measures of rice from the plains and get caught. There are a few cases of smuggling still awaiting disposal. The victims in those cases are hoping that they would be put in jail where at least they hope to get edible rice. I would request the Hon. Chief Minister to go into these two most important matters. I wanted to see him personally in this regard but I know it is difficult to see him. Therefore I am taking this opportunity of addressing a few words to him about these two important matters through this House, so that something at least might be done for the people in my district for the sake of humanity and for the sake of preserving the Hill Tribes. I do not want to speak much now and confuse the Hon. Ministers, particularly the Leader of the House, the Finance Minister, whose help is greatly needed in this and other matters. I do not look up to any of these Ministers for doing anything for this State. I am sorry to say that. Thank you.”

* **DR. P. VARADARAJULU NAIDU** :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, சபையில் எல்லோரும் இன்று தமிழர்களாக இருப்பதால் தமிழிலேயே பேசுவது நல்லது என்று தோன்றுகிறது. கவர்னர் அவர்களுடைய பிரசங்கத்தில் கண்ட விஷயங்களைப்பற்றிச் சொல்வதற்கு முன்பாக நேற்றையதினம் மதராஸ் மெயில் பத்திரிகையில் ஒரு தலையங்கம் எழுதியிருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றி சில வார்த்தைகளைச் சொல்லி அதிலுள்ள சந்தேகத்தை தவிர்க்கவேண்டும். நேற்றையதினம் அரசியல் தியாகிகளுக்கு நிலம் கொடுத்ததைப்பற்றி ஒரு கேள்வி எழுப்பப்பட்டபோது நான் ஒரு கேள்வி கேட்டிருந்தேன்; அதாவது : ‘Are the Government aware of the fact that the Congress political sufferers never expected any reward or demanded lands from the Government, but the Government themselves volunteered to offer them lands’ என்று கேட்டிருக்கிறேன். மெயில் பத்திரிகை என்னையும் தாக்கி, எனது நண்பர் ரிவினியூ, மந்திரி அவர்களையும் காங்கிரஸ்காரர்களையும் தாக்கி தப்பாக எழுதியிருக்கிறது. சுவாமி சகஜாநாதந்தம் போன்ற பெரியவர்கள்

12
noon

[Dr. P. Varadarajulu Naidu] [11th March 1953]

பேசியது காங்கிரஸ்காரர்களை இழிவுப் படுத்திப் பேசப்படுகிறது என்பதாகத் தோன்றுகிறது. கனம் கனா வெங்கட்டரூவ் அவர்கள் ரிவினியூ மந்திரியாக இருந்த காலத்தில் இந்த தியாகிகளுக்கு நிலம் கொடுக்கும் விஷயம் முடிவு செய்தபோது அவருக்கு நான் ரகசியமாக ஒரு கடிதம் எழுதி அனுப்பினேன். தியாகிகளுக்கு நிலம் கொடுக்கவேண்டுமா? அது அவசியம்தானாவென்று கேட்டிருந்தேன். அவர்களுக்கு நிலம் கொடுப்பதற்கு பதிலாக பொன் எழுத்தில் எழுதிய ஒரு சர்ட்டிபிகேட்டைக் கொடுக்கலாம் என்றும் நிலம் கொடுக்க வேண்டாம் என்றும் எழுதியிருந்தேன். தியாகிகள் ஏழைகளாக இருந்தால் அவர்களுக்கு பணம் கொடுத்தால் அவர்கள் தங்களுடைய குடும்பங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளமுடியும் என்றும் எழுதியிருந்தேன். அதை அவர் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. நிலைமை இப்படி இருக்கும்போது காங்கிரஸ்காரர்கள் கேட்டார்கள் அதனால் கவர்ன்மெண்ட் கொடுத்தார்கள் என்று அர்த்தமாகும்படியான நிலைமையில் மெயில் எழுதியிருக்கிறது. கவர்ன்மெண்டார் அவர்கள் தாங்களாகவேதான் நிலம் கொடுக்க வேண்டுமென்று தீர்மானம் பண்ணினார்கள். பிறகு நிலம் வேண்டியவர்கள் கேளுங்கள் என்று உத்தரவு போட்டார்கள். அதற்குப்பிறகு 22,000 பேர்கள் மனுச்செய்து கொண்டார்கள். காங்கிரஸ்காரர்கள் தங்களுக்கு வேண்டும் என்று அவர்களே கேட்கவில்லை. இந்த விஷயத்தைப்பற்றி இங்கு அடிக்கடி பேசுவதில் எனக்கு விருப்பம் இல்லை. கொடுத்தது சரியல்ல என்று பேசுவது சரியல்ல. பேசவேண்டியதும் இல்லை. இன்னும் சில நண்பர்களும் பெரியவர்களும் பேசியபோது சொன்னார்கள் ஹரிஜனங்களிடம் இருக்கும் நிலங்களைப் பிடுங்கி காங்கிரஸ்காரர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டார்கள் என்று. கனம் சுவாமி சக்ஷாநந்தம் போன்ற பெரியவர்கள் சொன்னார்கள். வேறு யாரும் சொல்லி இருந்தால் பரவாயில்லை. எந்தந்த ஜில்லாவில் எந்தந்த நிலம் புறம்போக்காக இருக்கிறது அதைக் கொடுங்கள் என்று காங்கிரஸ்காரர்கள் கேட்கவில்லை. எங்கங்கே புறம்போக்கு நிலம் இருக்கிறது என்று ஜாப்தா வரவழைத்தார்கள். அவ்விதம் ஜாப்தா தயார் செய்து அதை கலெக்டர்கள் பிரசுரப்படுத்தி இருந்தார்கள். பிறகு காங்கிரஸ்காரர்கள் தங்களுக்கு எந்த நிலம் வேண்டும் என்று சர்வே நம்பரைக் குறிப்பிட்டுக் கொடுக்க வேண்டும். பிறகு விண்ணப்பம் செய்வார்கள். விண்ணப்பம் போட்டதும் வில்லங்கம் இருக்கிறதா இல்லையா என்பதை அங்குள்ள கணக்குப்பிள்ளை மணியகாரர் சொல்லவேண்டும். அதன் பிறகு கொடுத்து வந்தார்கள். கௌரவமாகக் கொடுத்து வந்ததை மிகவும் தப்பாகவும் இழிவாகவும் சொல்லுகிறார்கள். இந்த விஷயத்தில் மாத்திரம் கனம் ராஜாஜி அவர்கள் சொல்லுகிற அபிப்பிராயத்தில் நான் மாறுபடவில்லை. காங்கிரஸ்காரர்கள் இழிவுபடுத்தப்படுகிறார்கள் என்பதைமட்டும் மறுபடியும் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். காங்கிரஸ்காரர்கள் தடியடிபட்டு அந்தக் காலத்தில் ஜெயிலுக்குச் சென்று நாட்டிற்கு சுதந்திரம் வாங்கிக்கொடுத்தார்கள். அப்பொழுது காங்கிரஸ்காரர்கள் இம்மாதிரியான சௌகரியம் வரும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. லாபம் வரும் என்று நினைக்கவில்லை. நாட்டிற்கு சுதந்திரம் வரவேண்டுமென்றுதான் அவ்விதம் தியாகம் செய்தார்கள். அவர்களை இழிவாகப் பேசுவதில் பொறுத்தம் இல்லை. உதாரணமாகச் சொல்லுகிறேன், நமது சீப் மினிஸ்டர் அவர்களை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அவர் எவ்வளவோ தியாகம் செய்து கஷ்டப்பட்டிருக்கிறார். அப்டிச்செய்தவர் பின்னால் கவர்னர் ஜெனரல் பதவிக்கு வந்தார். அதனால் அவருடைய மதிப்பு கெட்டுப்போயிற்று? கொடுக்கப்பட்டு வந்த ஐந்து ஏக்கர், பத்து ஏக்கர் நிலங்களுக்கு ரூ. 500 கூட மதிப்பு இல்லை. அவ்விதம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் நிலங்களுக்கு தக்காவி கடன்வேண்டுமென்று கேட்டால் என்ன சொல்லுகிறார்கள்.

“தியாகிகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நிலம் 500 ரூபாய்கள் கூட பொருமான மற்றதான் நிலங்களாகும். ஒரு சிலர் தக்காவிக்க கடன் வாங்கியிருக்கிறார்களே என்று அவர்கள் அடிஷனால் செக்யூரடி கட்டியே வாங்கியிருக்கிறார்கள். நான் சொல்வது உண்மையா இல்லையாவென்று சர்க்காரின் தஸ்தாவேஜிகளின் மூலமாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம். ஆகவே கேட்காமல் இருக்கும்பொழுது சர்க்காரே வலுவில் கூப்பிட்டு, 500 ரூபாய்கள் கூட பொருமானமற்றதான கார்டு, மேடு, கரம்பை நிலத்தைக் கொடுத்து அரசியல்

11th March 1953] [Dr. P. Varadarajulu Naidu]

தியாகிகளின் பெயர்களுக்கு ஒரு இழுக்கை உண்டு பண்ணியிருக்க வேண்டாம். இருந்தாலும் நடந்துபோன ஒரு விஷயத்தையே எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர் களும், மற்றும் ஸ்ரீ சகஜநந்தாவைப் போன்ற பெரியவர்களும் கூட அரசாங்கத்தின் மீது குற்றம் சாட்டிப்பேசி ஏழை எளியவர்களின் நிலத்தைப் பிடிங்கி கொடுக்கும்படி அரசியல் தியாகிகள் கேட்டதுபோலவும், சர்க்கார் கொடுத்துவிட்டது போலவும் இன்றைக்கு அந்த ஏழை எளியவர்கள் தெருவில் நிற்கின்றார்களே என்ன செய்யப் போகிறீர்கள் என்று கேட்பது போலவும் பேசுவது இங்குள்ளோர்கள் மனம் புண்படும்படியாக இருக்கிறதே தவிர வேறு இல்லை. பிரசாரத்திற்காக அவர்கள் இம்மாதிரியாகப் பேசுவது தவறு. எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும் சரி மற்ற யாராயிருந்தாலும் சரி காங்கிரஸை இழிவு படுத்துவதாகப் பேசுவது பலரை மறைமுகமாக இழிவு படுத்துவதாக இருக்கிறதே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை.

“மேன்மைதங்கிய கவர்னர் அவர்களுடைய பிரசங்கத்தைப் பற்றி 12-10 பேசிய நண்பர்கள் அனேகமாக சர்க்கார் ஒன்றுமே செய்யவில்லை, சர்க்கார் செய்யவது எல்லாம் தப்பு, அல்லது சர்க்கார் மக்கள் எதை விரும்புகிறார்களோ அதைச் செய்யாது மக்களுக்கு விரோதமாகவே எதையும் செய்து வருகிறார்கள், என்பதாகவெல்லாம் பேசினார்கள். நம் நாட்டில் குறிப்பாக மூன்று நாளுக்கு வருஷங்களாகத்தான் பஞ்சம் மிகவும் அதிகமாக இருக்கிறது. இதன் காரணத்தை ஆராய்ந்து பார்க்காது இந்தப் பஞ்சத்திற்கு இந்த சர்க்காரே காரணம். பஞ்சத்தைச் சர்க்கார் சமாளிக்க எந்தவிதமான ஏற்பாட்டையும் எடுக்கவில்லை. கைத்தறி நெசவாளர்கள் சார்பாக சர்க்கார் எதையும் செய்யவில்லை. ஹரிஜனங்களுக்காக இந்த சர்க்கார் ஒன்றுமே செய்யவில்லை. ஆந்திர ராஜ்யம் கொடுப்பது பற்றி மெட்ராஸ் கவர்ன்மெண்டு குதர்க்கமாகவே இருக்கிறது, என்பதாகவெல்லாம் புதிய புதிய முறையில் குற்றம் சாட்டிப் பேசினார்கள்.

“முதலில் பஞ்சத்தைப் பற்றி பேசுவோம். பஞ்சம் இந்த நாட்டில் என்ற வருஷமோ, அதற்கு முந்திய வருஷமோ புதியதாக இல்லை என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். இந்த நாடு விவசாய நாடானதால் மழை எப்பொழுது பெய்யாமல் போய்விடுகிறதோ அப்பொழுதெல்லாம் பஞ்சம் இந்த நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இராமாயணத்தில் தசரதன் ஆண்ட காலத்தில் 12 வருஷம் பஞ்சம் ஏற்பட்டிருந்தது. பிறகு கி.பி. 1866-ம் வருஷம், 1881-ம் வருஷம், 1943-ம் வருஷம் என்று பல வருஷங்கள் இந்த நாட்டில் கோரப் பஞ்சம் வந்திருக்கிறது. காரணம் பருவமழை காலத்தில் பெய்யாது தவறி விட்டதுதான். கனம் ராஜாஜி போன்றவர்கள் பிரார்த்தனை செய்தால் மழை வருமென்று சொல்லுகிறார்கள். பூர்வகாலத்தில் சதாகாலத்திலும் பிரார்த்தனை செய்யும் அந்தக் காலத்திலும் மழை பெய்யத் தவறியிருக்கிறதென்பதை நாம் மறந்து விடக்கூடாது. ஆகையினால் நம்முடைய அறிவிற்கும் மேம்பட்ட, நம்மால் அடக்கவோ, அறியவோ முடியாததான் ஒரு சக்தியே இந்த உலகை ஆட்டி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறதென்ற உண்மையை மாத்திரம் நாம் உணர்ந்தாக வேண்டும். நெசவாளிகளுக்கு ஒன்றுமே சர்க்கார் செய்யவில்லையென்று குற்றம், சாட்டுவது தப்பு. சர்க்கார் எவ்வளவு உதவியளித்தாலும் கூட பஞ்சம் விவசாய மக்களிடையே ஏற்பட்டுவிட்டதின் காரணமாக அவர்கள் துணி வாங்கும் சக்தியை இழந்து விட்டார்கள். நாளுக்குநாள் நெசவாளர்கள் எத்தனை துணியை உற்பத்தி செய்தாலும் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற துணிகள் விற்பனை ஆவதற்கு மார்க்கெட்டை நாம் உண்டு பண்ணிக் கொடுக்க வேண்டும். வெளிநாட்டு மார்க்கெட்டு நமக்கு இப்பொழுது கிடையாது. ஆகையால் சர்க்கார், பஞ்சத்தில் தவிப்பவர்களுக்கு எந்தவிதமான நிவாரணமும் அளிக்கவில்லையென்பதாக குற்றம் சாட்டுவது தப்பு. நமது சர்க்காரும், நமது தலைவர்களும் அவர்களாலான எல்லாக் காரியங்களையும் மிகவும் வெற்றிகரமாகச் செய்துகொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். சமீபத்தில் சுய ராஜ்யம் வாங்கிய பர்மா, சிலோன், பாகிஸ்தான் எல்லாவற்றிலும் நடக்கும் நிர்வாகத்தைவிட நமது தேசத்தில்தான் நல்ல முறையில் நிர்வாகம் நடைபெற்று வருகிறதென்று நான் உண்மையாகச் சொல்லுவேன். பர்மா சுய ராஜ்யம் உடைந்ததே தவிர அதில் இன்னும் அமைதி ஏற்படவில்லை. கலகங்கள் நடந்து கொண்டேதான் இருக்கின்றன. அங்கு சமாதானமே

[Dr. P. Varadarajulu Naidu] [11th March 1953]

இன்னும் நிலவவில்லை. அங்கே வசிக்கின்ற மக்களின் உயிர்களுக்கும், பொருள்களுக்கும் ஆபத்துக்கள் வந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. சட்டமும், சமாதானமும் இந்த நாட்டில் நம் தலைவர்களால் காப்பாற்றப்பட்டு போல் வேறு எந்தத் தலைவராலும், எந்த நாட்டிலும் காப்பாற்றப்படவில்லை. ஒருவர் இருவர் பஞ்சத்தில் இறந்திருக்கிறார்கள் என்றால் அவர்கள் உணவு இல்லாமல் சாகவில்லை. போஷாக்கான உணவு இன்றியே அவர்கள் இறந்திருக்கிறார்கள். இன்றையதினம் பஞ்சம் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்றால் இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளாகப் பருவமழை தொடர்ந்து தவறிவிட்டதால் மக்கள் இந்த ஆண்டும் என்ன ஆகுமென்று சொல்வதற்கு இல்லை. அகையால் எல்லோருடைய ஒத்துழைப்பும் தான் தேவை. உட்கார்ந்தபடியே அங்கத் தினர்கள் அரசாங்கத்தைத் குற்றம் சாட்டுவதால் எந்தக்காரியத்தையும் நாம் சாதிக்க முடியாது. நம் நாட்டில்தான் நல்ல அருமையான தீர்க்க தரிசனம் வாய்ந்த தலைவர்கள் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் சொற்படி நாம் நடந்தால் எல்லாக் கஷ்டங்களையும் நாம் சமாளிக்க முடியும். ஆகவே இன்றையதினம் நமக்குள் சண்டைபோடுவது தப்பாகும். உணவுப் பஞ்சத்தைப் போக்க வேண்டுமென்றால் மீன், கருவாடு போன்றவைகளை மக்கள் அதிகமாக தங்கள் ஆகாரமாக உபயோகிக்க சர்க்கார் பிரசாரம் தேவை. ஒருவன் ஒரு படி அரிசி உண்பதைவிட ஒரு அரைப்படி மீன் உண்டானால் அதைவிட அதிகமான தெம்பை அவன் அடைவான். மீன் மிகச் சலபமாகக் கிடைக்கும். மேலும் காட்டு இலாகாவில் நிறைய காய்கள் கிடைக்கின்றன. இன்றைய தினம் அரசாங்க கூலியையும் வாங்கிக்கொண்டு, அரசாங்க சொத்துக்களை விற்று பணம் சேர்த்துக் கொள்ளக்கூடியவர்கள் காட்டு இலாகாவில் உள்ள அதிகாரிகள் தான். ஆகவே சர்க்கார் மிகக் கடுமையாகக் கிரிசன்கள் விஷயத்தில் கவனம் செலுத்தி கால்களில் கிடைக்கிற பல காய்களிகளை விற்றும், ஊறுகாய்கள் போட்டும், புற்களை கட்டு கட்டாக விற்கச் செய்தும் இந்த இலாகாவை வியாபார முறையில் நடத்தவேண்டும். இதில் அரசாங்கம் முக்கியமான கவனம் செலுத்தவேண்டும். இதில் அரசாங்கத் தாருக்கு நல்ல லாபம் நிச்சயமாகக் கிடைக்கும். இந்தியாவிலுள்ள மற்ற அரசாங்கத்தார் செய்யவில்லையேயென்று நாம் நினைக்கக்கூடாது. நம் அரசாங்கத்தார் தான் அவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கவேண்டும்.

“ அடுத்தபடியாக மற்றொரு விஷயம் : இப்பொழுது நாட்டை பாஷாவாரியாகப் பிரிக்கும் யோசனைக்கு எங்கும் பலமான ஆதரவு காணப்படுகிறது. ஆரம்பத்தில் இந்தியா பாஷித்தான் பிரிவினையையே நிரிவினையாக எதிர்த்தேன். பின்னர் நாட்டைப் பிரித்ததின் விளைவாக ஏற்பட்ட இன்னல்கள் என்னவென்று உங்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமல் இந்த விஷயத்தை யோசித்துப் பார்த்தால் இதனால் நாட்டுக்கு நன்மை உண்டாகுமா? உண்டாகாது என்பது நன்கு தெரியும். இப்பொழுது அரசாங்கம் மிகவும் கஷ்டத்தில் நடக்கிறது. நாட்டின் பஞ்சத்தை எதிர்ப்பதிலும், பொருளாதார நெருக்கடியைச் சமாளிப்பதிலும் நாம் எல்லோரும் சேர்ந்து உழைத்தால் தான் அது சாத்தியமாகும். இந்த நிலையில் இன்றைய தினம் ஆந்திர மாகாணத்தைப் பிரிப்பதில் நாளை என்னென்ன ஆபத்துக்கள் உண்டாகுமென்று இன்றைக்குச் சொல்வது சாத்தியமல்ல. இப்பொழுது ஆந்திர மாகாணம் பிரிக்கக் கூடாதென்பதே எனது அபிப்பிராயம். ஆனால் இம்மாதம் 15-ம் தேதிக்குள் அதுபற்றிய அறிவிப்பு வந்துவிடுமென எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. பொட்டி ஸ்ரீராமலுவின் மரணத்திற்குப் பிறகு தெலுங்கு தேசத்தில் ஏற்பட்ட கலகங்களும், குழப்பங்களும் நம் எல்லோருக்கும் தெரியும். என்னைக் கேட்டால் ஜனநாயகத்தின் மூலமாக இந்த நாட்டில் அமைதியையும், ஒழுங்கையும் சாதித்துவிட முடியாது. ஏனென்றால் மக்கள் சுயநலமிக் கவர்களாகி, தங்கள் தங்கள் நலனைக் கருதி நாட்டின் நலனைக் கெடுக்கவும் துணிந்து விட்டார்கள். ஆகவே என்னைக் கேட்டால் பாஷாவாரி அடிப்படையிலும், வேறு எந்த அடிப்படைகளிலும் சரி, நாட்டை இன்னமும் பிரிவினை செய்யக் கூடாது. தேச ஐக்கியத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்றால், நாட்டில் ஒற்றைமையை நிலை நிறுத்து ஒரே ராஜ்யம், ஒரே ஐக்கிய இந்தியாவை வருங்காலத்தில் சிருஷ்டித்து வைக்க விரும்பினால் சட்டசபைகள் எல்லாவற்றையும் கலைத்து விட்டு ராணுவ

11th March 1953] [Dr. P. Varadarajulu Naidu]

ஆட்சியை நாட்டில் ஏற்படுத்தி பிரிவினைக் கோரிக்கையை எழுப்புவோர்களை யெல்லாம் தூக்கில் போட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் இந்த தேசம் சேஷமும் அடையுமென்று நான் எண்ணுகின்றேன்”.

SRI E. L. RAGHAVA MUDALIAR: —“ Mr. Deputy Speaker, 12-20
Sir, the most difficult problem that is facing us to-day is the p.m.
famine-stricken condition of our people consequent upon the
adverse seasonal conditions. So I expected that His Excellency's
Address would suggest remedies to relieve that distress. Every-
where we see withering crops, withered trees, famished cattle,
under-nourished children and half-starved men and women. We
come to this House with that picture of perfect misery and hope
to hear some plans of relieving the distress in the State. But
I find that the Address of His Excellency deals with the problem
in three lines: 'Seasonal conditions continued to be bad in
many districts, and the collection of kists has been postponed in
those areas. Relief measures will be continued in these to the
extent needed.' Sir, this postponement of kist collection is no
remedy at all in areas where seasonal conditions failed. Post-
ponement of kist collection only puts off the evil day; instead of
January-February, kist will be collected after March. Therefore
it is no relief to the people to postpone the kist collection as the
agriculturists have produced nothing and have to sell away their
cattle which is their only capital.

“Sir, while on the subject of relief measures, I wish to say
a few words in regard to my own constituency. All the gruel
centres are being closed there and there seems to be no promise of
any further relief being given afterwards. Last year also the
Government adopted a half-hearted policy and there was no method
or system in undertaking relief measures. In areas where no relief
was needed, the local officials rushed to give relief and in areas
where relief was actually needed and where distress was prevail-
ing, no relief measures were taken. This was due to the local
officials who were entrusted with the task of affording relief to
the suffering people, being unsympathetic and unresponsive to
public opinion and to the representations made by the representa-
tives of the people, and it was just like the same bureaucrats whom
we boast of having driven out of this country. I would therefore
request the Government to appoint only officers who are sympa-
thetic and responsive to public opinion, in charge of these works.
Anyway, Sir, we are sorely disappointed with His Excellency's
Address as it did not touch any of these points.

“In addition, because of the failure of monsoons and conse-
quent failure of crops, the prices of foodgrains are soaring high.
The only way by which we can bring down the prices is by open-
ing fair price shops. Instead, we find shop after shop being closed
down. Even in closing down the fair price shops, the Govern-
ment are not following any method or rule, or reason or rhyme
except their whims and fancies or their likes and dislikes. I
would therefore request the Government to follow some method in

[Sri E. L. Raghava Mudaliar] [11th March 1953]

closing down as well as opening fair price shops. Then, Sir, even in places where fair price shops are supposed to exist, sufficient stocks of foodgrains are not made available to the suffering populace. But, I am glad to note our suggestions are taken into consideration sometimes at least at the ministerial level and I am thankful for these small mercies. But at the subordinate level there is perfect autocracy and no representation is taken into consideration and the officers spend the amount allotted for the purpose according to their own whims and fancies. So much so, people who are in real distress get no relief at all and the worst sufferers are the Harijans. I thought that these relief measures were mainly intended for the Harijan agricultural labourers; but in my constituency I find that these relief measures did not reach the Harijan cheris at all and my best efforts to get some relief to some Harijan cheris at least were in vain. Minister after Minister goes to his constituency and paints a picture of misery. But, unfortunately my constituency seems to have been singled out and all the Ministers, including the Minister from my own district, boycotted it. The distress in my district is worse than that in the much-advertised Rayalaseema. Yet it has not been properly attended to by the local officers. The first and foremost remedy is remission. But in His Excellency's Address, we are promised instead the most unpopular piece of legislation, viz., the Revenue Surcharge Bill which is only postponed for the present. Under these circumstances, I would urge on the Government to spend every pie available in affording relief to the suffering people in famine-stricken areas and postpone the development schemes till after the people survive these famine conditions which seem to be severer now than in the past five years. Well, the Government may say that they are short of finance. This is the rigmarole we are hearing year after year. The only way by which we can overcome this difficulty is by scrapping Prohibition. I wish the Hon. Chief Minister was here when his own party members like Sri A. S. Sahajananda and Sri L. C. Pais spoke about Prohibition. If he were here, I am sure he would revise his opinion. Unfortunately he was not present in the House yesterday. I hope at least this year he will see his way to scrap Prohibition and utilize that revenue for the poor people for whom he is pleading. Before we provide them with development schemes, it is better we provide them first with food. With these few words, Sir, I oppose the Motion of Thanks because the Address is so disappointing."

* SRI N. VENKATAYYA:—"Mr. Deputy Speaker, Sir, while speaking on His Excellency's Address, it is but right that we should express our gratitude to the Prime Minister and the President of the Indian Union who have visited our State, especially the famine-affected areas. Sir, the burning topic of to-day is the separation of the Andhra State and His Excellency also has given the assurance that the Government would lose no time in separating the State. The Andhra State has been achieved not as a matter of gift or grace from high above, but after a hard struggle for decades by the Andhra people culminating in

11th March 1953] [Sri N. Venkatayya]

the noblest sacrifice of life by Sri Potti Sreeramulu. As such, the Andhras will be proud of this achievement. At the same time, we feel glad that the Government will take steps to forward the formation of the province as soon as possible without any loss of time. We are grateful for this assurance all the more because all the non-Andhra members of this House as well as the non-Andhra public are very anxious to drive us out from the city of Madras as soon as possible without any loss of time, even without allowing us a night's sojourn. So, we take it for granted that there would be no delay in the formation of the Andhra State. That gives the Andhras in general and the Andhra leaders and the Andhra legislators in particular, a challenge and an opportunity. Unless we rise to the occasion and make the State a success, which we intend to do, we shall be not only not fulfilling our duty, but we will be betraying the country. Therefore, I appeal to the Andhras, the legislators as well as the leaders, to unite on this issue and work out the province and make it a success, as we wish it to be.

“ The Governor in his Address has referred to the cyclone in the Tanjore and Tiruchirappalli districts, and we congratulate the Government on the measures they have taken to relieve the sufferings of the people from the devastation caused by the cyclone. Though admittedly the relief given is not adequate to the sufferings of the people, I believe the Government have done their best. At the same time, while they are so solicitous about the cyclone and its effects, there seems to be no mention made, and they do not seem to have taken notice of the famine conditions prevailing in other parts of the State, especially in Rayalaseema. Perhaps it is the intention of the Government that it ought to be the business of the future Andhra State to look after the famine in Rayalaseema. That is perhaps the reason why due importance has not been given to it in the Address. Though in certain places in Rayalaseema, famine conditions are abating, still, in some other places, conditions have actually worsened, such as for instance in my constituency, i.e., Markapur in the Kurnool district. Last year only 12 villages were declared as affected by famine conditions, but this year 61 villages, i.e., the entire taluk has been declared as affected. That shows the magnitude of the famine conditions there and the pitiable plight in which the people are placed. The relief measures at present taken are much less than what they were last year. As a matter of fact, some of the famine relief centres have been closed and there seem to be no fresh proposals either. So, along with the reference to the Tanjore cyclone relief measures, it would have been better if His Excellency the Governor had given due importance to the famine conditions prevailing in Rayalaseema and also in the upland areas of the Nellore and Guntur districts. On the top of it all, we are told that on account of financial stringency, all the irrigation and power projects are being stopped. One of the reasons given for the stoppage of those projects is the advent of the Andhra State. I submit it would have been much better if they had stopped all other things and continued these irrigation

12-30
P.m.

[Sri N. Venkatayya] [11th March 1953]

and power projects; because it is only these irrigation and power projects that can accelerate food production and production of other essentials more than anything else. Hope for better seasonal conditions may not be fulfilled, but the execution of these irrigation and power works would certainly relieve food shortage and give the people immense relief.

"Regarding the community projects, it is a welcome feature that the State is going to get six more centres. In starting these community projects, the Government have taken care to see that they are started in places where already there are irrigation and other facilities; they seem to have had no consideration for the backward areas of the State. Unless the backward areas are given this privilege and this opportunity, they won't have any chance of development. If you won't now give facilities for the backward areas to develop, there won't be another opportunity for some time for those areas to develop. So, I would suggest to the Government that, in establishing new centres, they should think of the backward areas, so that the people of those areas may be benefited by these community projects.

"Sir, it is gratifying to note that the Government are doing something to the handloom weavers, and I wish all their efforts to succeed. Speaking of handloom weavers, I wish to state that most of the Harijans in Rayalaseema are handloom weavers-cum-agricultural labourers. In these famine conditions, they have not much agricultural work to do, so much so they are thrown out of employment. It would, therefore, be giving them a great relief if they were also included in the scheme of aid to the handloom weavers, and co-operatives were started for giving them work which would assure them some earning.

"Next, I welcome the postponement of the Land Revenue Surcharge Bill, as mentioned in the Address, in view of the early formation of the Andhra State. It would also have been wise on the part of the Government, on the same basis, not to take up the Madras Estates Land (Reduction of Rent) Amendment Bill. We all know that this Bill is going to affect the Andhras more than the Tamilians, because there are more inam villages in the Andhra area than in Tamil Nad. It is also proposed to give retrospective effect for five or six years, and so, there would be no harm in postponing the Bill for a few more months. As admitted by the Government themselves in their reports, there is more litigation on this matter in the Andhra area than in Tamil Nad; and if this Bill is now pushed through, it will be doing harm to the Andhras more than to the Tamilians. I would, therefore, request the Government to postpone the consideration of this Bill and leave it to the future States to take it up according to their views; otherwise, it would be purposely doing greater harm to the Andhras than to the Tamilians.

"Finally, Sir, let me associate myself with the fine sentiments expressed by His Excellency on the death of Marshal Stalin; we heartily send our condolences to the Government and the people of the U.S.S.R., as expressed by His Excellency the Governor."

11th March 1953]

* SRI M. S. MOGRAJ:—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I support the motion of thanks moved so ably by my friend Mr. Anantha Pai. We are thankful to His Excellency the Governor for the touching references he has made to the great calamity that has befallen some of our southern districts, especially Tanjore and Tiruchirappalli. The ravages are bound to create profound effects on most of us, and especially on those belonging to areas which have fallen an unfortunate prey to this calamity. It is heartening and praiseworthy that the Government under the distinguished and able leadership of our Chief Minister, has managed to tackle the problem with a great measure of success. Yet, we find some critics pointing their accusing finger to things that have not been done, conveniently forgetting what has been achieved in the great task of rehabilitation. Let us not make it a topic of party or political squibble. Let us all unite and give ¹²⁻⁴⁰ a helping hand to the Government which is engrossed in the ^{P.M} great task of relieving the sufferings of the people.

“ Sir, the burning question to which His Excellency has rightly alluded is the separation of the Andhras from us. It is a question on which too much of passion has been expended. We regret that the great Andhra community which has contributed so much for our progress, prosperity and the greatness of our State should come to the conclusion that their salvation lies in separation. We shall not thwart their course. As long as they feel that this is their legitimate claim, let us not put any obstacles on their way. The Andhra State will be formed with our goodwill and blessings, and, in spite of all the emotional outbursts, there are ever so many common ties which cannot be effaced completely. Anyhow, our message to the great Andhra community is ‘go and prosper’.

“ Sir, another subject to which His Excellency has rightly alluded is the Grow More Food campaign. Perhaps no single factor in the affairs of the State has contributed so much for the relief of the people as the extraordinary, bold and wise step taken by the Cabinet in derationing foodgrains. The whole of India is watching with keen interest our experiment. While everyone of us feels that this is an important subject, unfortunately, we are labouring in a vicious circle. While every one of us feel that the foundation of success of the Grow More Food campaign lies on a mass awakening towards self-sufficiency, we have not realized that such mass stimulation cannot be roused by mere bulletins published from Delhi or Madras. It is true that some sort of controlling hand is necessary to bring success nearer to realization, but as long as there is too much of centralization of power in Madras, the Grow More Food campaign cannot be a success. I refer, in this connexion, to my own district of South Kanara. There are thousands and thousands of acres of Government waste lands reserved for particular purposes and they have been there for the last so many years and I feel that they will continue like that for years to come; and as long as persons with the necessary qualifications do not come forward to claim those

[Sri M. S. Mogral]

[11th March 1953]

lands, those lands are sure to remain like that. In this connection, I request the Government to give to District Collectors all the powers necessary to alienate those lands—at least to lease them out—for Grow More Food purposes. Of course, they can be leased out for 20 or 30 years and if that is done, I am sure so many people will be coming forward to claim them.

“Then, Sir, another question to which His Excellency has referred is the panchayat board elections. The open vote which is the result of exigencies rather than a matter of conviction with the Government with regard to recent elections to the smaller panchayats, has strengthened my opinion expressed earlier. It has let loose the monster of Frankenstein in villages where parties and factions are existing. The measure proved to be a very reactionary one and has shaken the faith of the law-abiding citizen in the Government. It is a sight for the Gods to see the unscrupulous landholders driving the tenants to the polling booth and asking them to raise their hands in favour of the candidates whom they wanted. The curse of our country where persons in authority, be they landlords, bosses or superiors in some capacity or other, interfere with individual opinions has been made to raise its ugly head in these elections. If the tenants refuse to vote for the particular candidates then their fate is sealed. I have heard ever so many reports of unscrupulous landholders asking their tenants to quit their lands because they have not obliged them in voting for the particular candidates. If this state of affairs were to continue, I am afraid, the people would lose faith in the Government. Therefore, my request to the Government is to bring forward a comprehensive legislation immediately guaranteeing permanency of tenure and to see that these tenants are not evicted. If a comprehensive legislation is not possible, I would request the Government to bring in at least an Ordinance against such evictions. If that is not done immediately, the Government will be losing the support of the agricultural tenant class whom I consider are the goose that lays the golden eggs. Thank you, Sir.”

*SRI W. J. FERNANDEZ:—“Mr. Deputy Speaker, Sir. Whilst referring to the problem of handloom weavers in the course of his Address, His Excellency said that his Government has recommended to the Government of India that the price of yarn supplied to the weavers should be equalized as far as possible with the actual cost of the yarn used by composite mills in their own production. This step is intended to reduce the price of handloom cloth so as to facilitate its marketing. His Excellency further stated that his Government are still pressing for and hope to secure complete reservation for handlooms of bordered dhoties.

“Except in the case of weavers working in the Primary Production Societies, there is no certainty that the middlemen will sell the yarn to the weavers at reduced prices. Again, in the case of composite mills, yarn is supplied by the spinning department to the weaving department directly on wooden bobbins. But in the case of handloom weavers, the independent spinning

11th March 1953] [Sri W. J. Fernandez]

mills have to unwind the yarn from the bobbins, convert them into skeins, then into bundles and lastly into bales. These bales have to be transported and yarn sold through middlemen to the weavers. It is therefore not clear whether the lowering of the price of yarn and the additional cost for carrying out the above processes have all to be met from the Cess Funds. If so, such a step will amount to subsidizing sale of yarn, which is a dangerous policy. Apart from the question of lowering prices of yarn, there are other important factors for consideration. It is not known how Government will be able to secure for the weavers, yarn of the reputed count or number, and yarn of the required tensile strength for warp and weft; respectively, and who will pay for the extra waste made by the weavers in preparing the warp, as a result of yarn being made available to them in bundles, and for the extra labour involved in unwinding the yarn from the skeins. Then again, there is no assurance that the so-called reduction in price of yarn will remove the present wide disparity in prices of handloom and mill cloths. It will certainly not facilitate marketing of handloom cloth. Government are merely postponing the evil day by not undertaking the reorganization of the handloom weaving industry from a proper technical perspective.

“As regards the hope held out of securing complete reservation of bordered dhoties for the handloom weavers not to mention coloured sarees, I need not point out that, if the State Government are endeavouring to relieve the distress prevailing among the handloom weavers in the State, they are merely creating difficulties for the powerloom weavers which problem will have to be faced by the Union Government.

“At the recent Textile Conference held in Coimbatore, some valuable suggestions were made for organizing the handloom weaving industry. It was pointed out that the textile mills are complementary to and not competitive with the handloom weaving industry, that the development and prosperity of the handlooms and the textile mills are inter-dependent and correlated with each other. Hence Government should endeavour to secure the co-operation of the spinning mill owners in reorganizing the handloom weaving industry. The handloom weaving industry should be organized first amongst the weavers who have been brought into the fold of co-operative organizations. Unless this is done, it is idle to deal with an industry of a vast magnitude as a whole. Now that serious unemployment has set in amongst handloom weavers, the organization of the handloom weaving industry cannot be undertaken by Government by starting their own concerns. Time is the essence of the problem facing the State, and the protected spinning mills must be utilized for the purpose in view. Steps should be taken to suspend, for some time, all the teaching activities in handloom weaving and to spend every pie available in expanding the work of the Model Handloom Weaving Factory, Basin Bridge. Government should close down the Textile Institute, and locate the Model Weaving Factory in the premises of the Institute. The factory should demonstrate under commercial

[Sri W. J. Fernandez] [11th March 1953]

conditions, improvement in quality, production and cost, taking the price of yarn at the rates supplied by spinning departments to weaving departments of composite mills. Then there is a great difference in the rate and cost of preparing the yarn for weaving by hand processes and by machinery in the mills. One of the leading mill-owners of Coimbatore and former President of the State Handloom Weavers' Co-operative Societies pointed out that supply of warp to the handloom weavers sized and wound suitably on beams will be found to be very economical and convenient. This operation preliminary to handloom weaving should wherever necessary be carried out by the spinning mills. Improvement in the finish of cloth or use of dyes which should be fast to washing have also to be undertaken by the spinning mills. Unless the latter convert themselves into Handloom Weavers Co-operative Factories, the Primary Production Societies will not work efficiently, and there is no possibility of reducing the price of handloom cloth. There is also no way of providing continuity of employment for the weavers working in Primary Production Societies. As regards the staff of the Textile Institute, their control should be transferred to the Registrar of Co-operative Societies, so that he may utilize their services to carry to the very doors of the weavers, the results of technical research conducted in the Model Handloom Weaving Factory. If the above change is not brought about immediately, the handlooms will, in course of time, become extinct and the spinning mills will be the first to suffer, creating additional unemployment in the country.'

*** SRI K. S. LAKSHMIPATHI NAICKER :—**“கனம் உப சபாநாயகர் அவர்களே, கவர்னர் அவர்களுடைய பிரசங்கத்தைப் பற்றி சர்ச்சை செய்த போது எனக்கு முன்னால் பேசிய மெம்பர்கள் முக்கியமான விஷயங்களைப் பற்றி பேசினார்கள். இதில் நமது ஆந்திர மாகாண பிரிவினையைப்பற்றி ராஜா சர் முத்தையர் செட்டியார் அவர்கள் மிகவும் விரிவாக பேசிவிட்டார்கள். அதைப்பற்றி அதிகமாக நான் பேசவிரும்பவில்லை. அடுத்தார்போல் கவர்னர் அவர்களுடைய பேச்சில் நமது இந்திய பிரிவினையைப் பற்றி நமது சென்னை ராஜ்யத்தைப் பார்வையிட வந்திருந்தார்கள், மக்கள் சந்தோஷமாக வரவேற்றார்கள் என்று கூறுகிறார்கள். அவர்களுடைய சுற்றுப்பிரயாணத்தில் குறிப்பாக மதுரையைப் பார்வையிட்டார்கள். நான் மதுரைவாசியாகையால் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். அவர்கள் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்தபோது நிலைமை எவ்விதம் இருந்தது என்றால், துயரப்படும் மக்களைப் பார்வையிட முடியாத நிலையிலே நகரங்களிலே சுற்றுப்பிரயாணம் செய்திருக்கிறார்கள். கவர்னர் அவர்கள் பேச்சில் பின்னால் அவர்கள் குறிப்பிடுவதாவது காலநிலை மழையின்மையால் ஒரேமாதிரியாக இருக்கிறது என்றும் விவசாயிகளிடத்திலிருந்து வசூலிக்க வேண்டிய சிஸ்தியை ஒத்திவைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. வசூலை ஒத்திவைப்பதால் எவ்வித உதவியையும் செய்ததாகாது. தள்ளிக் கொடுக்கவேண்டும். கவர்னரவர்கள் சுற்றுப்பிரயாணத்தில் எனது தொகுதியைப் பார்வையிட்டார். அங்கு வெட்டப்பட்ட கிணறுகளையும் பார்த்தார்கள் கிணற்றில் தண்ணீர் இல்லை என்பதையும் கண்டார்.

“இங்கு ஹரிஜனங்கள் வசிக்கக்கூடிய இடங்களையும் பார்வையிட்டார்கள். ஹரிஜனங்களுக்கு உடனடியாக உணவுக்கு ஏதாவது செய்து கொடுத்தாக வேண்டியது அவசியம்தான் என்றும் குறிப்பிட்டார். இதுபோன்ற உதவிகள் செய்து கொடுத்தார்களா? இல்லை. மந்திரிகளும் என்னுடைய தொகுதிகளில் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்தார்கள். மதுரை, ராமநாதபுரம்

11th March 1953] [Sri K. S. Lakshmipathi Naicker]

ஜில்லாக்களையும் பார்வையிட்டார்கள். பஞ்ச நிலையைக் கண்டார்கள். ஆவன செய்வதாக மக்களிடம் கூறியுள்ளார்களேயொழிய, மக்களிடமிருந்து வசூலிக்கக்கூடிய land revenue-வை வஜா செய்யவில்லை. போனவருஷம் வஜா செய்யப்பட்டது. இந்த வருடம் வசூலை ஒத்திவைத்திருப்பதாக குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல. எனது தொகுதியில் நான் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்து கண்ட உண்மை நிலையை சர்க்காருக்கும் மதுரை கலெக்டரவர்களுக்கும் பிப்ரவரி மாதம் 1-ம் தேதி ஒரு அறிக்கை கொடுத்திருந்தேன். அந்த அறிக்கையில், பஞ்சத்தால் ஜனங்கள் அங்கிருந்து வெளியேறுகிறார்கள் என்பதற்கு கலெக்டர் பதிலளிக்கையில் அந்த கிராமங்களிலிருந்து யாரும் வெளியேறவில்லை என்றார். ஆனால் அறுவடைக் காக பல இடங்களுக்குப் போகிறார்கள் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அவர்களுடைய ரிபோர்டில் பழனி முதலிய இடங்களில் தண்ணீர் இன்மையால் பயிர்கள் காய்ந்து போகின்றன. விவசாயிகள் வேலையின்றி கஷ்டப்படுவது உண்மைதான். பயிர்களை பூச்சிகள் அறித்து விடுகின்றன என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இத்திலிருந்து கலெக்டர் இந்த தொகுதியிலுள்ள பஞ்ச நிலையை ஒப்புக் கொள்ளுகிறார் என்று தெரிகிறது. அப்படியிருக்கும் போது இப்பொழுது கிஸ்தியை மேலும் வசூலிப்பதாக தெரிகிறது. இதை உடனடியாக நிறுத்தும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“மின்சார வசதிகளை எடுத்துக் கொள்வோம். இப்பொழுது பழனி, திண்டுக்கல் இந்த இடங்களில் அநேக வேலைகளுக்கு மின்சாரம் தேவைப்படுவதனால், மின்சார வசதி செய்து கொடுக்குமாறு அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“சென்னை ராஜ்யத்தில் சில இடங்களில் கம்யூனிடி ப்ராஜக்ட்கள் திறக்கப் பட்டு இருக்கின்றன. எங்கே திறக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றால் நீர்பாசன வசதிகள் எங்கு இருக்கின்றனவோ அங்குதான் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எந்தத் தொகுதி மிகவும் முற்போக்காக இருக்கிறதோ அங்குதான் அவைகள் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மிகவும் பிற்போக்கு அடைந்து இருக்கக்கூடிய தாலுகாக்களுக்கும் இதுபோன்ற வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்பதை நான் குறிப்பிடுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக கிராமங்களிலுள்ள சுகாதார நிலையை பார்க்கும்போது நகரங்களில் பல பல ஆஸ்பத்திரிகள் கட்டுவதனால் கிராமங்களுக்கு ஆஸ்பத்திரிகளை கட்டமுடியவில்லை. அதனால் பல இடங்களில் கிராம மக்களுக்கு அனுகூலம் ஏற்படவில்லை என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். முக்கியமாக சில இடங்களில் 75 ஆயிரம் பேர்கள் இருக்கக்கூடிய தொகுதியில் மூன்று ஆஸ்பத்திரிகள்தான் இருக்கும். அந்த மூன்று ஆஸ்பத்திரிகளிலுமுள்ள டாக்டர்களையும் மாற்றியிருப்பார்கள். சில இடங்களில் ஆஸ்பத்திரிகளில் டாக்டர்களே இல்லாமல் மூடப்பட்டு இருக்கின்றன. அதனால் விவசாய மக்களுக்கு கிராமங்களில் எந்தவிதமான வைத்திய வசதியும் கொடுக்கப்படுவதில்லை. ஆனால் அதைப்பற்றி அதிகமாக கவரனருடைய பிரசங்கத்தில் குறிப்பிடவில்லை என்பதைக் குறிப்பிடுகிறேன்.

“அதற்குமேல் கல்வியை எடுத்துக் கொண்டால் கிராமாந்திரங்களிலுள்ள ஆரம்ப பாடசாலைகளெல்லாம் ஜில்லா போர்டுகளால் ஆதரிக்கப்பட்டு அவர்களுடைய ஆட்சியின் கீழ் இருந்து வருகின்றன. அதில் உழைத்து வரும் உபாத்தியாயர்களுக்கு சரியான சம்பளம் இல்லாத காரணத்தால் சில இடங்களில் பள்ளிக்கூடங்கள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. ஆரம்பபாடசாலைகள் கிராமங்களுக்கு அவசியம் என்பதை குறிப்பிடுகிறேன். அதைப்பற்றியும் கவர்னர் அவர்களுடைய பேச்சில் அதிகமாகக் குறிப்பிடவில்லை.

“மேலும் திண்டுக்கல்லிற்கும் பழனிக்கும் மத்தியிலுள்ள ஓட்டன் சத்திரம் தொகுதியில் யாதொரு உயர்தர பாடசாலையும் இல்லை. அதற்கு ஒன்று இருக்க வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. அதை உடனடியாக சர்க்கார் கவனித்து மக்களுக்கு கல்வி அபிவிருத்திக்கான வேலைகளை உடனடியாகச் செய்து கொடுக்க வேண்டியது சர்க்காருடைய கடமையாக இருந்தபோதிலும் கவர்னர் பேச்சில் அதைப்பற்றி அதிகம் குறிப்பிடாமலிருப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்கது என்று கருதுகிறேன்.

[Sri K. S. Lakshmipathi Naicker]

[11th March 1953]

“முக்கியமாக மதுரை ஜில்லாவில் சில இடங்களில் ஜனங்கள் உணவு இன்மையினால் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு வருகிறார்கள். சில இடங்களில் பசியாலும், பட்டினியாலும் சிலர் இறந்து போகிறார்கள். அவர்கள் பட்டினியால் சாகவில்லை என்று சர்க்காருடைய மனப்பான்மை இருந்தால் இயற்கையான காரணத்தால்தான் இறந்தார்கள் என்பதை எப்படி நிரூபிக்க முடியும் என்று கேட்கிறேன். பல இடங்களில் உணவில்லாமல் வீட்டுக்கு வீடு பிச்சை எடுத்து உணவு கிடைக்காமல் மேற்கொண்டு உணவை தேடிக்கொண்டும் போகும்பொழுது அநேகம் பேர்கள் உயிர் இழந்தால் அது பட்டினியால்தான் செத்திருக்கவேண்டும் என்று சர்க்காருக்கு தெரியாதா? இவ்விதமாக மரணமடைந்திருந்தால் அதை பட்டினியால் இறந்தான் என்று குறிப்பிடுவதில்லை. இந்தமாதிரியான நிலைமை மதுரை ஜில்லாவில் பல இடங்களில் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. உணவு பொருள்கள் அவர்களுக்கு எந்த வழியிலும் கிடைப்பதில்லை. நியாயவிலைக் கடைகள் மூலம் கொடுத்து வந்த மைலோ முதலிய கீழ்தரமான தானியங்கள் ஒன்றும் இதுவரையில் அவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை என்பதை குறிப்பிடுகிறேன். மேலும் விவசாயிகள் மிகவும் கஷ்டத்தினால் உண்டுபண்ணக்கூடிய பொருள்களை பலர் திருடிக்கொண்டு போவது அதிகமாக இருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிடுகிறேன். ஏனென்றால் அவர்களுக்கு உணவிற்கு வழி இல்லாமல் வேலையிலாலாமல் திண்டாடுகிறார்கள். அப்படி இருக்கும்பொழுது ஒருவன் விவசாயம் செய்து தானியத்தை சேகரித்து வைத்திருப்பதை திருடிக்கொண்டுபோயாவது அவர்களுடைய வயிற்றை நிறப்ப வேண்டுமென்ற மனப்பான்மையில் இந்தவிதமான திருட்டுக்கள் அதிகமாக இருக்கின்றன. இந்தத் திருட்டுக்களை போலீஸ் உதவியினால் சமாளிக்க முடியாது. சர்க்கார் போதுமான உணவு கொடுத்தால்தான் இந்த திருட்டுக்களை ஒருவாறு சமாளிக்கலாம். அது—மாத்திரம் அல்ல, ஆடுமாடுகளையும் திருடிக்கொண்டு சென்று விடுகிறார்கள். பெண்களுக்கும் தொல்லைகள் ஏற்படுகின்றன. இந்தமாதிரி பழனி தாலுகாவில் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆகவே இதை சமாளிக்க வேண்டுமென்றால் உடனடியாக மக்கள் பசியின்றி இருப்பதற்கு சர்க்கார் முன்வந்தால் இந்தமாதிரியான திருட்டுக்களை சமாளிக்கலாம். கஷ்டப்பட்டு விவசாயம் செய்து கொண்டு வாழக்கூடிய விவசாயிகளுடைய கருவிகளையும் கால்நடைகளையும் திருட்டுக்குக் கொடுத்தால் அவர்களால் எவ்விதம் சமாளிக்க முடியும். இந்தமாதிரியான திருட்டுக்களினால் கிராமாந்திரங்களில் இரவு நேரங்களில் தூக்கம் இன்றி திருட்டு நடக்காமல் பராதுகாப்பதற்கு பல நாட்கள் தூக்கம் இல்லாமல் சிரமவாசிகள் வசித்து வருகிறார்கள். இதை உடனடியாக போலீஸ்காரர்களுக்கும் தெரியப்படுத்தி இருக்கிறது. ஜில்லா அதிகாரிகளுக்கும் தெரியப்படுத்தி இருக்கிறது. இதை சர்க்கார் உடனடியாக கவனித்து வேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“மேலும் விவசாயம் சம்பந்தமாக ஐந்தாண்டு திட்டங்களுக்கு முதலில் பிரத்தியேகமான இடத்தைக் கொடுப்பதாக கவர்னரவர்கள் பிரசங்கத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இதற்கு முன்னால் ஐந்தாண்டு திட்டங்களில் குறிப்பிட்ட சில பழய வேலைகள் கவனிக்கப்படவேயில்லை. முதலில் கவனிக்கப்படுவதாக குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறதேயொழிய உடனடியாக செய்து கொடுக்கப்படவில்லை என்பதைக் குறிப்பிடுகிறேன். இந்த ஐந்தாண்டு திட்டம் காங்கிரஸில் எட்டுச் சறைக்காயைப்போல் எழுதி வைக்கப்பட்டிருக்கிறதே யொழிய செய்கையில் அது நடைமுறையில் நடப்பதாக இல்லை என்பதை இங்கே மறுபடியும் குறிப்பிடுகிறேன். விவசாய மக்கள் இப்பொழுது பலமாக சர்க்காருடைய ஆதரவு பெறுவார்கள் என்று மட்டும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. விவசாயிகளுக்கு இன்று இருக்கும் நிலைமையில் சர்க்கார் ஒன்றும் செய்யவில்லை. நடைமுறையில் விவசாயிகளுக்கு நன்மை செய்தால்தான் சர்க்காரிடத்தில் அவர்களுக்கு ஓரளவு நம்பிக்கை ஏற்படும் என்பதை சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன்.”

11th March 1953] [Sri Pragada Kotaiah]

and Dr. P. Varadarajulu Naidu spoke about the formation of linguistic States in the country. The speech of the Raja of Chettinad has seriously hurt the feelings of not only Andhras but also the feelings of all those who are in favour of the formation of linguistic States. I am given to understand that Dr. Varadarajulu Naidu went to the extent of saying that those who favoured the formation of linguistic States should be hanged. I see now how these Congress people are going against their own declared policy regarding the formation of linguistic States. This is how Dr. Varadarajulu Naidu, being an old Congress worker has learnt his lessons from Mahatmaji. While the Governor has assured this House that the Government will take all the necessary steps for the formation of the Andhra State when the question is decided by the Government of India, we are very much agitated over the attitude taken by the Tamil leaders including those of the Tamilnad Congress and also the Ministers including the Chief Minister. Our Chief Minister was in the past repeatedly advising us that we should separate ourselves as good brothers. But now when the time for action has come, he is not evincing that interest that is expected of an elder brother for the well-being of the younger brother. Instead of suggesting a solution honourable and agreeable to both, he is opposing the reasonable decision which, he apprehended, the Government of India may take on the recommendation of Sri Justice Wanchoo regarding the temporary location of the Andhra Capital in Madras City. Hon. Members of this House may still remember the farsightedness with which our Chief Minister conceded the partition of our country even at a time when the country was not prepared for it. Many people still feel that much of the undesirable after-effects of the partition could have been avoided if only his advice had been accepted in time. It is painful to note that the same Chief Minister, who could have similarly conceded the formation of the Andhra State long ago, should now take an unhelpful attitude in the formation of the Andhra State even though the Government of India have decided to form it. Mutual adjustment is a lesson which has often been taught to us by our elderly Chief Minister, and I wish that he should now extend his lesson to the Tamil friends including the Raja of Chettinad and Dr. Varadarajulu Naidu for the advantage of both.

“The Governor has mentioned only the recommendations made by this Government to the Government of India for safeguarding the interests of handloom industry. No mention has been made about the steps already taken or proposed to be taken by this Government for relieving the continued and increasing distress among handloom weavers, who have already resorted to begging and have been starving unto death. It is unfortunate that the Government have not till now taken any positive steps which they could have taken. We have been incessantly urging them to arrange for the purchase and sale of accumulated stocks of handloom cloth through the Madras State Handloom Weavers' Co-operative Society by advancing at the required funds for the purpose. We have also been urging that the restrictions imposed

[Sri Pragada Kotaiah]

[11th March 1953]

under the relief scheme should be liberalized to enable more of the unemployed handloom weavers to come into the co-operative fold and to ensure a living wage for them. At present, handloom weavers are being forced to take a starvation wage to keep down the cost of cloth without taking any steps to reduce the price of yarn corresponding to the fall in the prices of handloom cloth. No new societies have been organized under the relief scheme to bring the unemployed weavers into the co-operative fold. The Government have not placed any orders so far either with the Madras State Handloom Weavers Co-operative Society or with the primary weavers co-operative societies for the manufacture of textiles required by them. The suggestion for introducing small scale spinning units to be owned and worked by individuals on a cottage industry basis to make the handloom weavers independent in regard to yarn supply, has yet to be given effect to. No steps have been taken by the Government to establish an organization similar to the Industrial Finance Corporation to provide financial facilities to the handloom weavers either within the co-operative fold or outside. Our request to exempt handloom cloth and yarn from the levy of sales tax has been a cry in the wilderness. I think our State Government are aware of the fact that the Government of India have reduced the export duty on cloth and yarn foregoing large revenue to enable millowners to get more profits. But this State Government are reluctant to sacrifice even the small revenue that they may have to forego in removing sales-tax on yarn and handloom cloth. The important problem of reserving adequate fields of production for the handloom industry still remains untackled. The appointment of the Textile Enquiry Committee is, as usual, in the nature of a tactical step taken more to shelve the problem of the handloom industry than to solve it. A close examination of the questionnaire issued by that Committee reveals greater anxiety on the part of the Committee to protect the continuously protected textile mill industry than to protect the handloom industry against the crushing competition of the textile mills. Instead of leaving the responsibility of relieving the distress among handloom weavers to the Government of India, I urge that the State Government should immediately start collective weaving centres in all the weaving centres of the State to provide employment to handloom weavers instead of wasting public funds in running gruel centres for them. The Government should also arrange for the purchase and sale of the accumulated handloom goods through the Madras State Handloom Weavers' Co-operative Society, and place orders with that Society for the production of textiles required for governmental consumption.

“ With regard to the utilization of the cess proposed to be levied on mill cloth, the Madras State Handloom Weavers Congress have submitted several schemes for the development of handloom industry and I request the Government to take immediate steps for implementing those schemes.

“ It has been stated by the Governor that agriculture continues to engage the attention of the Government and that efforts

11th March 1953] [Sri Pragada Kotaiah]

are being made to give priority to agriculture in the Five-Year Plan. He has referred to the repetition of the failures of monsoon and the financial difficulties of the Government which ultimately compelled them to slow down the irrigation and power schemes in our State. There is one important point in regard to the agricultural policy of the Government. It is in regard to the utilization of the vast tracts of Government waste lands which have been lying fallow for ages together. From time to time, the Government have been assigning small portions of these lands to ex-army men, landless poor and political sufferers. These assignments have led in several cases to numerous disputes, without conferring any real benefits on the assignees. The revenue officers including village officers have been treating these lands as fruitful source of illegal income by setting up the encroachers on these lands, one against another from time to time. Taking advantage of the land hunger among the landless poor, these officers have been perpetually exploiting the landless poor in one form or another. I therefore request the Government to take permanent steps to assign all these lands to the landless poor. For example, there is a vast tract of land covering 18,000 acres lying on either side of Romperu drain in Guntur district, which is under the unauthorized occupation of several thousands of landless poor, among whom several disputes have already arisen regarding the possession of the lands. No doubt this Government have taken some interest in this matter and appointed a committee consisting of officials to examine the suggestions made by the Romperu Irrigation Development Committee, a representative non-official body of the Romperu ryots, and make recommendations for the disposal of this land. The report of the Committee has not yet come to light. What the actual terms of reference made to the Committee are, and what recommendations have been made by that Committee to the Government, we do not know. Already several hundreds of civil suits and criminal cases are pending, and disturbance of law and order is being threatened at every moment. I, therefore, earnestly appeal to Government to take positive steps for assigning all these acres of land to the landless poor, and this will automatically achieve increased production in foodstuffs by providing employment to several millions of agricultural landless poor in the State. Neither the repetition of failures of rains nor the financial difficulties of the Government need stand in the way of the Government to take steps for the permanent solution of assigning these Government waste lands to landless poor.

1-20
p.m.

“ Another point, which I want to refer to, is in regard to the tobacco growers. In the districts of Guntur, Krishna and West Godavari, there is a long belt of land in which Virginia tobacco is grown on a large scale. This is a commercial crop, yielding crores of rupees to the Exchequer of the Central Government. The industry consists of two classes, namely, growers and traders. Though many of the agriculturists are engaged in the production and in the export of tobacco, the bulk of the tobacco grown in Andhra districts is being purchased by the I.L.T.D. Company

[Sri Pregada Kotaiah]

[11th March 1953]

(incorporated in England). The I.L.T.D. Company being the biggest purchaser is virtually monopolising the trade and is practically dictating terms in regard to the price of the tobacco. Important and good varieties of tobacco are being purchased at lower prices or at prices offered by the company, and the lower grades of tobacco are always kept unsold or are sold for a song, unless unexpected demand for them comes from China, Russia and Japan, etc. I, therefore, request that a committee should be appointed to go into the economic condition of the tobacco growers and suggest ways and means to improve their present pitiable condition."

SRI S. NARAYANAPPA :—“ఉపాధ్యక్ష, గవర్నరుగారు మన రాష్ట్రపు శాసన సభల సంయుక్త సమావేశ సందర్భములో వెలుబిచ్చిన ప్రకటనపై శ్రీ పాల్ గారు తెచ్చిన సవరణను నేను బలపరుస్తున్నాను. ముఖ్యంగా గవర్నరుగారి ఉపన్యాసంలో చేసేత పార్లమెంటుకుల గురించి ప్రకటించారు. మద్రాసు ప్రభుత్వము కేంద్ర ప్రభుత్వానికి చేసేత పార్లమెంటుకుల కష్టాలను తెలియజేసి, వారికి ఏర్పడిన కష్టాలనుండి తొలగించటానికి అందు ధోవతులు, రంగు వీరలు చేసేతవారికి ప్రత్యేకంగా లని సిపార్సు చేసిందనే విషయాన్ని అందులో పొందుపరిచారు. కేంద్ర ప్రభుత్వమునారు మద్రాసు ప్రభుత్వానికి మిల్ల గడ్డైన సర్పాల్లి రూపములో పనులుకాబడు మొత్తములో ఒక కోటి ఇరువదిఅయిదు లక్షల రూపాయలు కేటాయించినట్లు తెలుస్తున్నది. ఈ మొత్తమును, విరూపాక్ష, వివిధంగా, వివిధ స్థాయిలకు నిరువ్వోగులై తిండిలేక మలమల మాడుతున్న టువంటి చేసేత పార్లమెంటుకులకుగాను ప్రభుత్వము సదుపాయములు చేయ దలచిందో గవర్నరుగారి ఉపన్యాసములో విమల చూచినా కన్పించదు. ఈ విషయము విశదీకరింపకపోవడమనేది చాలా అశ్చర్యంగా ఉన్నది. ఇంత పెద్ద మొత్తము కేంద్ర ప్రభుత్వము మద్రాసు ప్రభుత్వానికి చేసేత పార్లమెంటుకుల కష్టాలను అంత ముందించటానికి శాశ్వత రక్షణ కల్పించటానికి ఏర్పాటు చేశారా అంటే, అట్టి వివరా లేమియు సూచించబడలేదు. వెంటనే సముచితమైన పద్ధతులమీద ఏర్పాట్లు చేయటం చాల ఉత్తమును అని మనవిచేస్తున్నాను. మన ప్రభుత్వమువారు రాష్ట్రము మొత్తముమీద చేసేత పార్లమెంటుకులకు చౌకధరలకు సూలు సప్లయచేయించుటకు స్పెషింగు జెన్టీలను స్థాపించవలయును. ఎన్నియో సంఘాలద్వారావో, మహాసభల ద్వారావో, అనేక విధానాలన గురించి ప్రభుత్వానికి విజ్ఞప్తులు చేసియున్నారు. గవర్నరుగారి ప్రసంగములో యీ రాష్ట్ర చేసేత పార్లమెంటుకుల జీవితము దగ్గరముగ నున్నదని గుర్తించినందులకు ఆభినందించుచున్నాను.

“తర్వాత ఆంధ్ర రాష్ట్రములోని జిల్లా బోర్డుల విషయము ప్రస్తావించుచు, యీ బోర్డులను కొలది కాలములో ప్రభుత్వము Special officers కు వ్యవస్థాపనానికి నిశ్చయించిందని గవర్నరుగారు ప్రకటించారు. ఇట్టి చర్య ప్రజాస్వామ్యసూత్రాలకు విరుద్ధంగా ఉపయోగపడుతుందో అలోచించ గోరూను. జిల్లా బోర్డులకు తిరుగ ఎన్నికలు జరిపడమే ఉత్తముము. సాధ్యపడనిచో ఆంధ్ర రాష్ట్ర నిర్మాణంవరకు సకమమైన పరిస్థితులు ఏర్పడేవరకు యీ ఎన్నికలు వాయిదావేయబడు తున్నవి. special officers చేతులలో పెట్టబడునది సభాసభలను కాదని ప్రభుత్వానికి మనవిచేస్తున్నాను.

“తర్వాత మద్రాసు రాష్ట్రములో ముఖ్యంగా వెనుకబడిన జాతులవారికి విద్య లానూ, వైద్యములానూ, వ్యవసాయములానూ అన్ని విధములు సహాయపడు సూచనలు కన్పించడంలేదు. రాయలసీమలోని కరువు నిర్మూలనకు పెద్ద వ్యవసాయ అభివృద్ధి సంబంధమైన ప్రణాళికలుగాని భూసంస్కరణ పనులుగాని చేయించుటకు ప్రభుత్వము ఉద్యోగించిందా అంటే, అవిషయము గవర్నరు ప్రసంగంలో ఎక్కడనూ కన్పించదు. ఇది

11th March 1953] [Sri S. Narayanappa]

చాలా ఆశ్చర్యకరంగా ఉన్నది. ఎందుచేతనంటే ప్రధాన మంత్రి పండిట్ నెహ్రూ రాయలసీమలో పర్యటించినప్పటినుంచి యీనాటి వరకుకూడా కరువుకాటకాలతో అణగారినాడు. రాయలసీమ ప్రజానీకానికి తృప్తికరమైన పనులు ప్రభుత్వం తల పెట్ట నందున తీవ్రమైన ఆసంతృప్తిగానున్నదని తెలుపుటకు మిక్కిలి చింతిల్లుచున్నాను.”

SRI C. V. K. RAO :—“గడియారాలు వెనుక తిరుగుతున్నట్లుగా కనబడు చున్నవి. టైము తెలియడం లేదండి.”

DEPUTY SPEAKER :—“నేను ఆంగ్లం యిదివరకే కనిపెట్టాను. గడియారములను రేపటికి సవరింపజేస్తాను. నా రాయణప్పగారు మీ వుపన్యాసము రేపు continue చెయ్యండి

The House will now adjourn and meet again at 8-30 a.m. to-morrow.”

The House then adjourned.

